

Quỳnh Dao

MỊT MÙ MÂY KHÓI

Thông tin về ebook

Mặt Mù Mây Khói

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 29-August-2015

Tổng số 250 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Ngày mười tháng bảy, năm Dân Quốc thứ mười (1922) tại Trấn Bạch Sa, tỉnh An Huy, Trung Quốc. Lần đầu tiên Mộng Hân nhìn thấy bảy tấm cổng tam quan nguy nga nhà họ Tăng, đó là một buổi sáng mùa Hạ. Đó cũng là cái ngày trọng đại nhất trong đời con gái của nàng: Mộng Hân đi lấy chồng.

Hôm ấy, không những Mộng Hân thấy được những cửa tam quan danh bất hư truyền của nhà họ Tăng, mà còn hiểu thế nào là uy thế có một không hai của họ, cũng là ngày đầu Mộng Hân thấy mặt Tăng Tịnh Nam, chồng nàng, và một người đàn ông khác, mà sau đó gần như gắn liền với đời nàng. Đó là Giang Vũ Hàng, mãi mãi nàng sẽ không bao giờ quên những gì xảy ra trong buổi sáng hôm ấy.

Trấn Bạch Sa hôm ấy, có thể nói là nhộn nhịp khôn cùng. Gần như dân của cả trấn đã đổ xô hết ra đường. Ngay từ sáng sớm, họ đã tụ lại trước cổng nhà họ Tăng. Họ nôn nóng chờ đợi để được xem cô dâu mới làm lễ bái “Cổng sắc phong”. Đây là quy luật của nhà họ Tăng, và chỉ có nhà họ Tăng mới có quy luật này. Nhà họ Tăng đã nổi tiếng xa gần nhờ bảy cổng sắc phong vua ban đó và đây không chỉ là danh dự của riêng họ Tăng mà còn là của cả trấn Bạch Sa này. Nó gồm các cổng Công Đức, Trung Nghĩa, Trinh tiết, Hiếu đễ, Hiền lương, Liêm chính và Nhân ái.

Với một gia đình có đủ bao nhiêu đức tính tốt như vậy, tiếng tăm vang đến tận triều đình, để Hoàng Đế phải xuống chiếu

xây cổng sắc phong ban tặng, thì thật là không phải dễ. Trách chi họ Tăng chẳng lấy đó làm điều kiêu hãnh với mọi người. Nhưng cũng chính vì nguyên nhân này, mà lại phát sinh ra lắm tục lệ quái dị, trong đó có tục cô dâu phải ra lễ bái cổng sắc phong rồi mới được vào nhà chồng một cái tục vô nghĩa, nhưng khá rầm rộ.

Đã ba mươi năm qua, nhà họ Tăng chẳng có lấy một lễ cưới. Cái lễ trước đây thì đã khá lâu, lúc Tăng Mục Bạch lập gia đình, nhà họ Tăng mấy đời hơi hiếm muộn. Cả ba đời qua, họ đều là “một cây một quả”. Vì vậy Tăng Tịnh Nam cũng là con trai duy nhất, nên nếu lần ấy mà chẳng đi xem cô dâu mới lễ bái “cổng sắc phong”, thì hẳn là phải chờ những hai hoặc ba mươi năm nữa mới có dịp xem lại.

Chính vì vậy mà chẳng trách gì dân chúng trong trấn, từ nhỏ đến lớn, trai gái già trẻ đều đổ xô đến cổng để xem. Họ chen lấn gọi nhau ới ới.

- Nhanh lên, nhanh lên nào, đến chiếc cổng thứ ba mới là cổng trình tiết. Cô dâu chỉ làm lễ ở nơi này, chứ chẳng làm lễ ở những cổng khác. Phải nhanh chân để chọn chỗ tốt, nhanh lên.

Người có kinh nghiệm, chỉ bảo cho người chưa có dịp xem qua như vậy.

- Ồ! Xem kìa! Những tay trống kèn đã đến, chàng rể cỡi con ngựa bạch uy nghi quá.

- Nhìn kìa! Nhìn kìa! Kiệu hoa cũng đã đến, phù dâu đông đến hai mươi cô đẹp thật.

- Ồ! Đoàn người đưa dâu dài gần cả cây số, đám cưới lớn ghê.

- Nghe nói cô dâu là người ở tận Đông Khê, người rõ là có phúc mới được làm dâu nhà họ Tăng ở trấn Bạch Sa chúng ta, chắc là kiếp trước phải tu dữ lắm.

Rồi người này một tiếng, người kia một tiếng, không khí sôi động vui vẻ.

Giữa cái ồn ào đó, ban nhạc mừng đến. Đi đầu là đội nghi lễ, với tấm bảng kết hoa hai chữ “Song Hỷ”. Kế là ban nhạc, sau ban nhạc lễ chú rể mặc áo đỏ cỡi ngựa trắng, tiếp theo là mười hai cô gái xếp thành hai hàng, rồi một chiếc kiệu hoa lớn màu đỏ phủ rèm, trướng thêu được tám tay khiêng kiệu lục lưỡng, khiêng chiếc kiệu sang trọng bày trí cảnh rồng và phượng hoàng vàng ánh. Sau kiệu lại có thêm hai hàng a đầu mặc áo đỏ, đưa nào cũng mặt mũi thanh tú sáng sủa. Dưới cái ánh nắng ban mai óng ả tháng bảy, cảnh trí càng rực rỡ huy hoàng hơn.

Dân chúng ở hai bên vệ đường đứng xem, vừa thấy kiệu hoa xuất hiện, lại càng hưng phấn hơn, họ cố chen tới trước con lộ đá đưa đến cổng sắc phong để nhìn cho rõ hơn, và có lẽ biết trước cảnh lộn xộn đó, nhà họ Tăng cử cậu con nuôi của Tăng Mục Bạch là Giang Vũ Hàng dẫn trên một trăm gia đình và công nhân, mỗi người cầm một khúc gậy dài đứng thành hai hàng rào hai bên để giữ trật tự. Vũ Hàng vòng tay đưa cao lớn tiếng nói:

- Xin quý vị hương thân hãy thứ lỗi, xin chư vị làm ơn đứng sát vào hai bên lề, đừng cản trở đường đi lại, cảm ơn, cảm ơn.

Đám đông đứng lui ra sau một chút. Nhưng rồi khi những tay cầm gậy lui đi, họ lao ùn ra. Và thế là có một số người bị đè ngã ra đường. Cảnh tượng hỗn loạn lại như cũ.

Mộng Hân ngồi trong kiệu hoa với chiếc khăn the che mặt. Nhìn cảnh tượng chung quanh một cách thích thú, nhưng cũng chẳng dám động đậy nhiều. Chiếc kiệu lắc lư trên trước. Nàng ngồi như thế đã hơn mấy tiếng đồng hồ. Trời lại nóng, dưới cái khăn phụng của nàng, mồ hôi đã ướt đầm, suốt lộ trình gần như nàng chỉ nghe tiếng trống nện tung tung, nó làm nàng căng thẳng, trái tim đập loạn. Cuộc hôn nhân này, phía chàng gái do anh nàng đứng chủ hôn. Được kết thân với một gia đình vọng tộc như họ Tăng này, anh của Mộng Hân cảm thấy vô cùng hãnh diện. Cha, mẹ của Mộng Hân thì đã chết sớm từ lâu, anh nàng tháng sau lại phải chuyển công tác đến tận tỉnh Tứ Xuyên, vì vậy lễ cưới không thể đợi đến sang tết thu mới cử hành, mà phải tổ chức một cách gấp rút.

Nhưng được làm dâu một gia đình gia thế này, Mộng Hân rất căng thẳng, chàng rể tính khó ra sao? Rồi cha mẹ chồng? Nhất là mẹ chồng, không biết khắc nghiệt không? Nàng cũng chẳng biết gia uy nhà chồng thế nào? Liệu bản thân mình có thích ứng nổi không? Nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ suốt con đường đến tận trấn Bạch Sạ Rồi nàng có cảm giác đoàn kiệu như đi chậm lại. Tiếng người cười nói ồn ào bên ngoài làm nàng giật mình, biết là mình đã đến gần các cổng sắc phong của nhà họ Tăng. Tuy trước đó ở nhà, nàng đã được tập dượt trước cách hành lễ. Nhưng nàng chỉ nhớ mình phải quỳ xuống dập đầu mấy cái rất là đơn giản. Thế còn bây giờ? Tiếng cười nói ồn ào, rồi tiếng gọi nhau, la hét, vỗ tay, làm Mộng Hân thấy căng thẳng thêm, cuối cùng rồi tiếng trống cũng im bặt. Tiếp đó Mộng Hân nghe tiếng vị chủ lễ xướng to như hét.

- Ngừng kiệu!

Kiệu được đặt xuống, mồ hôi vã ướt cả trán nàng. Tiếng ngân nga của vị chủ lễ:

Mời cô dâu xuống kiệu!

Màn kiệu được vén lên, nắng chói chang bên ngoài lọt vào, chiếu rức màn che mặt. Mộng Hân thấy chung quanh một màu đỏ chói, mắt hoa, tim đập mạnh. Còn đang bàng hoàng thì đã thấy má Từ và một cô phù dâu khác, đưa tay vào kiệu dìu nàng ra. Có lẽ vì ngồi khá lâu, nên đôi chân Mộng Hân mềm nhũn, bước ra khỏi kiệu là nàng đã không vững chân, ngay lúc đó, má Từ kề tai Mộng Hân nói nhỏ:

- Này hãy bình tĩnh, đừng sợ! Không nên sợ! Bước chậm chậm thôi, để tôi dìu cho.

Má Từ là vú nuôi của Mộng Hân từ nhỏ. Vì quý yêu, không muốn rời khỏi nàng, nên đã theo nàng về cùng. Cũng may là còn có má Từ, nếu không nàng cũng không biết phải xử trí ra sao. Tiếng lao xao của đám đông:

- Ồ! cô dâu ra rồi! Cô dâu bước ra rồi kìa!

Mộng Hân được dìu đến trước cổng “Trinh Tiết”. Nơi đây mấy a hoàn đã bố trí sẵn nệm quỳ màu đỏ. Vị chủ lễ lại cao giọng xướng.

- Duy tân dậu, thái bình niên, tháng trăng tròn, ngày hạp, giờ biết cháu đích tôn nhà họ Tăng là Tịnh Nam, cưới con gái trưởng nhà họ Hạ là Mộng Hân làm vợ, xin được thông báo.

Trong tiếng xướng đó, Mộng Hân chầm chậm tiến đến chỗ quỳ. Vị chủ lễ tiếp tục rao tiếp.

- Mời Tân nương khấu đầu bái cổng Trinh tiết! Quỳ! Một lạy! Hai lạy! Ba lạy!

Mộng Hân làm theo lời rao của vị chủ lễ. Đám đông đứng

quanh vỗ tay, hò reo. Không khí rất náo nhiệt.

Cuối cùng, Mộng Hân cũng dập đầu xong ba lượt, chủ lễ ra lệnh.

- Đứng dậy!

Được sự giúp đỡ của má Từ và phù dâu, Mộng Hân từ từ đứng dậy ngay lúc đó, một chuyện kỳ lạ lại xảy ra. Chợt nhiên, một cơn gió to từ đâu thổi đến, nó thổi tung chiếc khăn che mặt của nàng lên trời. Trong cơn sợ hãi, nàng cố hết sức chụp lại nhưng không kịp. Chiếc khăn bay lên cao rồi lại rơi xuống, rớt ngay lên vai một thanh niên trẻ.

Đám đông đứng quanh ngẩng nhìn lên. Họ “Ồ!” sững sờ trước chuyện lạ. Mãi đến khi chiếc khăn rơi xuống, họ mới như chợt tỉnh, bàn tán lao xao. Gã thanh niên có được chiếc khăn, chẳng phải là ai xa lạ, mà là con nuôi của Tăng Mục Bạch, tên là Giang Vũ Hàng. Chiếc khăn rơi xuống vai làm Vũ Hàng cũng bất ngờ. Bất giác chàng quay qua nhìn cô dâu. Mộng Hân trong lúc bối rối cũng hướng mắt về phía khăn. Bốn mắt chạm nhau làm nàng đỏ mặt. Cảm thấy như đôi mắt kia có một từ trường. Cùng lúc đó đám đông đứng gần, hét lớn:

- Nhìn kìa! Nhìn kìa! Cô dâu đẹp quá!

-Ồ! Chưa động phòng mà đã bị Ông trời vén mạng che mặt rồi! Lạ không?

Mộng Hân nghe vậy bối rối nhìn xuống, ngay lúc đó má Từ nhanh tay lấy chiếc khăn tay của mình ra che mặt lại cho cô dâu. Cùng lúc đó. Mộng Hân nghe tiếng của Tịnh Nam hét lớn:

- Vũ Hàng! Mi làm gì vậy? Còn chờ gì mà chẳng trả mạng che mặt cho cô dâu che lại chứ?

- Vâng!

Vũ Hàng bấy giờ mới chợt tỉnh, vội vã cầm lấy tấm mạng che mặt của Cô dâu, bước về phía kiệu hoa. Thì ra anh chàng tên là Vũ Hàng, không hiểu sao Mộng Hân lại lưu ý lúc lòng đầy bối rối. Cũng trong lúc đó, khi Vũ Hàng còn chưa kịp trao chiếc mạng che lại cho cô dâu, thì một chuyện lạ khác lại xảy ra.

Đột nhiên, có tiếng nhạc đưa ma từ một hướng khác tiến về phía cổng trình tiết, tiếng nhạc thật buồn thảm, có lẽ là đã đựng phải đám tang. Mọi người kinh ngạc kêu lên, quay đầu nhìn qua, thì thấy một đám người đó không đông lắm, chỉ khoảng mười mấy, hai mươi người. áo trắng cò trắng. Đi đầu là hai thanh niên trẻ. Một người cầm đuốc, một người cầm hình nộm to bằng người. Hình nộm này có hai chiếc bính tóc thắt trước ngực, mặt vẽ thanh tú, nhìn kỹ là hình thiếu nữ. Trên ngực hình nộm có viết ba chữ lớn “Trác Thu Đồng.” Phía sau hai thanh niên này là một cặp vợ chồng già, với bài vị “Trác Thu Đồng” trên tay, phía sau nữa là đám người thối kèn, có người thả vàng mã. Họ chậm rãi tiến đến kiệu hoa, vừa đi vừa gào to.

- Tăng Tịnh Nam này, xác thân Trác Thu Đồng còn chưa lạnh, mà người đã vội rước dâu về nhà ư?

Đám đông đứng xem chợt “ồ” lên kinh ngạc. Họ vừa mục kích được một màn kịch sống quá hay. Mọi người bắt đầu bàn tán, chen lấn nhau ra phía trước để được nhìn cho rõ.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, làm Mộng Hân sững sờ. Nàng

không biết điều gì đang xảy ra, nhưng ban này đám người kia đã nói đến “rước dâu” như vậy hẳn là có liên hệ đến cuộc hôn nhân này. Má Từ đứng cạnh cũng hồn phi phách tán, quên cả chuyện cài mạng mặt lại cho cô dâu.

- Tăng Tịnh Nam! Sao ngươi lại tàn nhẫn như vậy?

Gã thiếu niên cầm hình nộm hướng về phía chàng rể quơ quơ, rồi nói

- Mi hãy nhìn xem này! Đây là chị Trác Thu Đồng của ta, mi đã phụ người, bức người phải chết đi, bây giờ lại còn dám ngang nhiên khua chuông đánh trống rước dâu, mi chẳng sợ trời xanh trả báo ư?

Cái khuôn mặt đang tươi cười hớn hở của Tăng Tịnh Nam chợt nhiên tái bệch. Hắn trợn mắt quay đầu lại, quát.

- Vũ Hàng! Vũ Hàng đâu? Tại sao ngươi không cho đẹp cái đám họ Trác lộn xộn này đi chứ?

Vũ Hàng vội vã chạy tới, đứng áng trước Tịnh Nam, rồi nói như nài nỉ với đám người gây rối.

- Làm sao quý vị lại gây rắc rối thế này? Bất kể thế nào nhà họ Tăng chúng tôi cũng đang có chuyện vui. Nếu quý vị có chuyện gì muốn nói, thì hãy đến nhà chúng tôi thương lượng. Trác lão gia, Trác lão má, Thu Quý và Thu Dương. Quý vị hãy nể tình tôi, mà rời ngay ra khỏi nơi này ngay đi.

Vị được gọi là Trác lão má bước tới nước mắt ràn rụa nói:

- Giang thiếu gia! Nhà họ Trác chúng tôi lúc nào cũng sẵn sàng tuân theo lời của Giang thiếu gia, chỉ có một việc này là xin chịu. Giang thiếu gia cũng thấy đấy, Thu Đồng, đứa con

gái của chúng tôi, nó đã phải chết một cách oan uổng vì cái tay sờ khanh này!

Câu nói của ông lão làm cho lão bà bên cạnh khóc theo, bà khóc thật to, vừa khóc bà vừa ngước mặt lên trời gào.

- Thu Đồng ơi! Thu Đồng! Con sống khôn thác thiêng, thì hãy bắt kẻ đã nợ con phải trả!

Tịnh Nam đứng sau đấy nổi giận, hấn quay đầu lại hét lớn.

- Thật là quá lắm! Lão Vưu! Lão Dương đâu! Hãy đuổi bọn này ra khỏi đây. Hừ! Bộ ăn được gan gấu gan beo sao mà dám đến đây, để quấy phá ta trong ngày hôm nay chứ?

Lời của Tịnh Nam như đổ dầu vào lửa. Đám người họ Trác dùng dùng nổi giận. Thiếu niên đang cầm đuốc là Thu Quý vội đưa bó đuốc thẳng vào mõm ngựa, khiến con ngựa kinh hoàng chồm lên suýt chút đã hất Tịnh Nam rơi xuống.

Thu Quý quay qua nói với đám đông:

- Các vị thân hào nhân sĩ trong làng. Xin các vị hãy suy xét xem ai đúng ai sai, gia đình chúng tôi là gia đình nghèo khổ, vì vậy em gái tôi là Thu Đồng, vì muốn kiếm tiền lo cho em trai chúng tôi là Thu Dương ăn học, đành đến nhà họ Tăng làm a đầu, chẳng ngờ gã Tăng Tịnh Nam này chẳng phải là con người, hấn đã quyến rũ em gái tôi. Hấn sợ em tôi không tin nên đã thề thốt, nào là sẽ cưới em gái tôi làm vợ. Nếu chẳng được là vợ cả cũng sẽ là vợ hai. Em gái tôi cả tin nên đã trao thân cho hấn.

Tịnh Nam ngồi trên ngựa, giận dữ hét:

- Hãy bắt hấn cầm miệng! Đừng để hấn nói bậy nói bạ Ở đây

để vu oan cho tạ Những điều hần nói đều khoác lác chẳng phải là sự thật.

Thu Dương cầm hình nộm xông tới:

Tăng Tịnh Nam, mi không biết xấu hổ ư? Mi nói là bọn ta nói dối? Không lẽ mi đã quên chiếc ngọc bội mi đã trao cho chị ta làm tin rồi ư?

Tịnh Nam trừng mắt

- Ngọc bội nào? Đó là cô ấy đã lấy trộm của nhà ta! Trác lão má vừa khóc vừa kêu trời:

- Trời ơi! Trên đời này sao lại có con người bạc tình bạc nghĩa như vậy? Thu Đồng con tôi đã chết một cách oan ức! Nó quá tin lời người, thằng này nó giả vờ yêu thương, đến khi cưới vợ nó phủ nhận tất cả không chỉ phủ nhận mà nó còn đuổi con tôi về nhà. Tội nghiệp con nhỏ trong phút giây không suy nghĩ đã treo cổ tự sát. Các vị hương thân, các vị thấy đấy. Nhà họ Tăng vừa có tiền có thế, lại có cả những công sắc phong, nhưng họ lại là thứ vô lương tâm nhất.

Tịnh Nam quay qua Vũ Hàng:

- Vũ Hàng! Mi đứng đó xem họ chửi, họ làm nhục ta vậy ư? Đâu phải nguoi đến đây nghe họ kể lể. Gậy trong tay nhà nguoi làm gì? Sao không đánh đuổi họ đi?

Rồi quay đầu ra sau, Tịnh Nam ra lệnh:

- Lão Vưu đâu? Lão Vưu! Hãy đánh đuổi bọn họ đi cho ta!

Đám gia nhân vừa nghe lệnh chủ xông đến, thì Vũ Hàng đã lớn tiếng hét:

- Tất cả không được đánh người!

Bọn gia nhân đành lùi lại. Vũ Hàng quay sang người nhà họ Trác, vòng tay thi lễ, thành khẩn nói:

- Chuyện của Thu Đồng, xin các vị hãy tin tôi, rồi tôi sẽ có cách giải quyết, để Thu Đồng có thể yên giấc ngàn thu, còn bây giờ xin các vị hãy lui chọ Chử để tình cảnh thế này, quả là khó xử. Mà làm thế này nào có giúp ích được gì cho Thu Đồng đâu? Thu Đồng cũng đã mất rồi.

- Chính vì chị Thu Đồng tôi đã mất, mà chúng tôi đau đớn đến độ không thiết sống nữa. Bi kịch này chẳng có cách nào cứu vãn được đâu?

Thu Dương lúc đó chỉ mười sáu tuổi, đáng mạo khôi ngô, là một học sinh ưu tú của Trường trung học Bạch Sa, nói:

- Và lại cái tay Tăng Tịnh Nam này chẳng tỏ ra chút gì là ăn năn sám hối, lại còn huênh hoang lớn lối. Hắn đã đổ trút trăm thứ tội lên đầu chị tôi. Hành động của hắn có ai chịu được? Hãy nhìn kỹ thái độ hắn kìa.

Nói đến đây Thu Dương nghiêng răng tiếp:

- Đúng là mẫu cầm thú trong lớp áo người mà!

Tịnh Nam nghe giận dữ.

- Hừ, Vũ Hàng! Mi còn đứng đó cãi cối cãi chày gì? Mi chẳng nghe hắn chửi ta, chẳng chửi một chỗ nào cả ư? Cứ đứng đó mà khách sáo mãi.

Và quay qua đám thuộc hạ.

- Lão Vưu! Lão Dương! Đại Xương! Đại Thanh đâu! Bọn bay

hãy xông tới đập cho chúng một trận xem!

Thu Quý giận dữ hét

- Đúng là đồ vô lại! Mi không phải là người, hôm nay ta phải sống mất một phen với người.

Nói xong, Thu Quý đưa bó đuốc quơ mạnh tới trước mũi con ngựa, lần này thì con vật kinh hoàng hơn, nó nhấc bổng hai chân trước lên hí vang. Tịnh Nam ngồi trên lưng ngựa, mắt thẳng bằng, roi ngay xuống đất, mọi người hét lên vì sợ hãi. Đám gia nhân nhà họ Tăng và Vũ Hàng vội vã chạy đến đỡ Tịnh Nam lên. Họ kéo đến nhiều quá làm con ngựa càng kinh hoàng, nó đạp bừa lên đám đông. Tiếng la hét, sợ hãi làm khung cảnh thêm phần hỗn độn.

Trong lúc hỗn độn đó hai anh em Thu Quý và Thu Dương đã đặt hình nộm bằng giấy kia trước kiệu hoa rồi đốt. Lửa bùng lên gặp gió, gặp giấy và sùn tre, càng bắt cháy mạnh hơn. Lửa bén nhanh về phía kiệu.

Má Từ và các cô phụ dâu sợ hãi kéo Mộng Hân ra.

- Mộng Hân! Mộng Hân chạy mau! Chạy mau.

Mộng Hân sợ quá theo chân má Từ và phù dâu chạy ra phía sau kiệu khi đó ở đây cũng đã đầy nghẹt người. Thu Dương vừa đốt hình nộm vừa ngẩng đầu lên trời nói.

- Chị Thu Đồng ơi, Thu Đồng! Nợ có vay phải trả, nay chị đã chết không nhắm được mắt, thì hãy đi tìm kẻ nợ chị bắt hắn phải cùng biến ra tro bụi như chị đi.

Trác lão má cũng vừa khóc vừa nói:

- Cháy đi! Cháy đi! Thu Đồng con! Con hãy về đây đốt sạch

các tấm công sắc phong của nhà họ Tăng, đốt sạch cuộc hôn nhân của hân! Đốt hết tất cả đi.

Tịnh Nam được Vũ Hàng và đám gia đình vừa đỡ dậy mình mấy đã lấm lem, lại thấy lửa bốn bề cháy cao còn đám người họ Trác lại đang ngông cuồng, biết là khó bề chống chọi nên vừa bỏ chạy vừa nói:

- Không xong rồi, bọn họ đã điên cả rồi, họ định đốt cả ta! Vũ Hàng! Vũ Hàng đâu! Hãy cứu ta.

Thu Quý thấy Tịnh Nam bỏ chạy, giận không chịu được ném thẳng bó đuốc về phía Tịnh Nam, nhưng đuốc lại rơi đúng kiệu hoa làm kiệu hoa bốc cháy mạnh hơn. Má Từ thấy vậy hét:

- Tiểu thư! Tiểu thư! chạy đi thôi, chạy đi.

Mộng Hân bị cảnh hỗn độn làm kinh hãi, mặt không còn một giọt máu mà trên người lúc đó lại đầy đồ trang sức chiếc mào cô dâu trên đầu lại nặng trĩu. Đám đông đứng quanh đông nghet nên chẳng biết phải thoát bằng lối nào, lửa lại càng lúc càng gần. Mộng Hân đứng chết lạng một chỗ. Đến khi lửa đã liếm đến vạt áo nàng, má Từ mới sợ hãi hét:

- Trời đất ơi! Ai đó làm ơn đến cứu tiểu thư nhà tôi! Cứu chúng tôi.

Khi đó Vũ Hàng xuất hiện, chàng lao nhanh tới cởi chiếc áo khoác ngoài cầm nơi tay. Rồi một tay nắm lấy tay Mộng Hân kéo ra, một tay dùng áo dập tắt lửa, lúc đó đám gia đình nhà họ Tăng cũng đến kịp cứu lấy kiệu hoa. Khi cứu được xong, kiệu đã bị mất nóc, mất cửa, trông chẳng còn ra cái thể thống gì nữa. Mộng Hân chưa hoàn hồn, ngước mắt lên lại chạm

ngay ánh mắt của Vũ Hàng. Cái ánh mắt lạc lõng buồn bã kia lại làm tim nàng đập mạnh, Mộng Hân phải vội quay đi Vũ Hàng nói với đám gia đình.

- Lão Dương, Lão Vuơ hãy đi tìm thiếu gia lại đây, còn Đại Xương, Đại Thanh các người có bốn phận đi tìm ngựa. Diệu Vy, Diệu Thăng thì chỉnh đốn lại hàng ngũ. A Quang với A Hoa, thu dọn đồ đạc nhé

- Thừa Trác lão gia, tôi nghĩ người đã chết rồi thì cũng không làm sao mà sống lại được. Chuyện hôm nay đến nước này tôi nghĩ có lẽ các người cũng đỡ phần nào nguôi được cơn giận. Oan gia nên giải, chớ đừng nên kết. Thôi thì hãy dừng lại ở đây, sáng mai tôi sẽ sang nhà các người lúc đó ta sẽ nói chuyện sau, còn bây giờ xin hãy giải tán được chứ?

Trác lão gia chưa nói gì thì Thu Dương đã lên tiếng

- Giang đại ca, những gì vừa nói là ý của cá nhân đại ca thôi, chứ còn nhà họ Tăng, họ chỉ biết đổi trắng thay đen, ngậm máu phun người, chúng tôi chẳng làm sao cãi lại được họ, hỏi làm sao không tức được chứ?

Thu Dương vừa dứt lời thì trong đám đông có một cô gái đẹp khoảng mười lăm mười sáu tuổi với hai chiếc bím tóc thả dài trước ngực, trong bộ áo lụa màu đỏ bước ra. Nhìn là biết ngay là người họ Tăng. Cô ta đi thẳng đến trước mặt Thu Dương, nhìn Dương với ánh mắt thiết tha van nài.

- Thu Dương, anh đừng làm to chuyện nữa, chẳng giúp được gì. Ông anh tôi tuy có trăm điều, ngàn điều không phải nhưng còn chị dâu tôi, người chẳng có lỗi gì cả. Anh làm thế này tội nghiệp chị ấy chứ?

Mộng Hân nghe nói lòng cũng xót xa, bất giác quay qua nhìn cô gái, cô gái còn khá trẻ mà đã nói được điều Mộng Hân đang nghĩ. Ấn tượng đầu tiên của Mộng Hân về Tịnh Huyền là như vậy. Và trong suốt quãng đời làm dâu của Mộng Hân thì Huyền có thể nói là người bạn hiểu biết Mộng Hân nhất. Vũ Hàng tiếp lời cô gái.

- Tịnh Huyền nói đúng đấy, không nề tăng thì cũng phải nề phật một chút, quý vị đồng ý không?

Thu Dương hơi ngập ngừng hết nhìn Tịnh Huyền lại nhìn Vũ Hàng và như lãnh hội được cái sự thành khẩn của hai người. Thu Dương quay qua nhìn cha.

Trác lão gia nãy giờ chăm chú ngắm Mộng Hân. Thấy áo cưới nàng giờ đã xốc xếch. Mãi cô dâu lệch lạc, mắt còn ngơ ngác kinh hoàng, lòng chột giao động lên tiếng

- Thôi bao nhiêu đủ rồi. Chúng ta quay về thôi!

Thu Dương quay qua Thu Quý:

- Cha đã bảo về, thì chúng ta về vậy.

Nhưng Thu Quý như còn chưa hả cơn giận, vung nắm đấm về hướng Tịnh Nam nói:

- Tăng Tịnh Nam! Con người mi thế này không xứng có một cuộc hôn nhân tốt lành đâu. Rồi đời mi sẽ mệt! ông trời có mắt mà. Hãy nhớ mi còn một món nợ của nhà ta đấy.

Mộng Hân cũng nghe rõ lời nguyên rủa đó, bất giác rung mình.

Nắng tháng bảy chói chang, nhưng lòng Mộng Hân sao nặng trĩu lạnh buốt. Nàng ngơ ngẩn chẳng biết rồi cuộc đời mình

sẽ đi về đâu, mới làm cô dâu, nỗi vui vừa bùng lên là nhanh chóng lụi tàn. Còn lại chẳng là nỗi sợ hãi, lo lắng, âu lo Nàng có cái cảm giác của người rơi xuống biển cả mênh mông, không nhìn ra được bến bờ.

Người nhà họ Trác rút lui lúc nào Mộng Hân cũng không hay. Mộng Hân như một cái máy bước vào từ đường, bái tổ tông, vào đại sảnh bái trời đất, bái bà nội của Nam, bái cao đường. Mỗi một nghi lễ, Mộng Hân đều hành động một cách suông sẻ. Có điều lòng nàng ngập đầy nỗi lo âu, ẩn ức, muộn phiền. Mộng Hân không biết phải làm gì để phản kháng lại định mệnh và rồi cuối cùng tất cả những lễ nghi phức tạp cũng trôi qua Lễ động phòng cũng đến.

Trong phòng hoa chúc. Chiếc mạng che mặt cô dâu lại phủ trên mặt cô dâu. Chú rể chiếu lệ dùng tay vén mạng. Bà mai và khách khứa vỗ tay ăn mừng, họ bắt đầu phá phách cô dâu chú rể, họ như quên chuyện xảy ra ban sáng với nhà họ Tăng. Khách dự lễ khá đông. Pháo nổ giòn giã, bông giấy được rải khắp nhà. Đêm chẳng còn bóng đêm, Mộng Hân ngồi đấy mà hồn như thả đi đâu, nàng thắc mắc chẳng biết trên đời này còn có cô dâu thứ hai nào lâm vào tình cảnh hôm nay của nàng không? Nàng cứ thế ngồi ở mép giường chờ. Chú rể bị khách kéo ra bàn nên chưa về viên phòng được. Mộng Hân ngồi đó và đợi, đợi chàng rể quay về để giải thích cho nàng biết chuyện buổi sáng nơi cổng sắc phong, nàng mong đây chỉ là một sự hiểu lầm? Trong đầu Mộng Hân hiện ra khuôn mặt chồng. Một khuôn mặt thanh tú đẹp trai. Một người con nhà thế phiệt, đương nhiên phải khác người, chắc chắn anh nàng không chọn lầm người, nhưng mà Mộng Hân ngồi đấy cố gắng suy tưởng để khóa lấp trái tim rối rắm.

Cuối cùng chú rể cũng xong buổi tiệc trở về phòng, và cũng

theo lệ, thêm những nghi thức khác. Nhưng rồi tất cả cũng qua Khách tan cả, trong phòng còn lại tân lang và tân nương, Má Từ là người rút lui cuối cùng, khi ra cửa còn nói:

- Tân lang Tân nương, hãy tâm đầu ý hợp, vui vẻ nhé!

Nhưng Tịnh Nam như bực dọc.

- Thôi được rồi, được rồi! Lễ nghi phát khiếp, làm mệt đứt cả người, không cần người nói thêm!

Má Từ đi rồi, chỉ còn lại hai người bên ánh hồng lạp.

Tịnh Nam lên giường, mùi rượu nồng nặc, anh chàng đưa tay nâng cằm cô dâu lên nhìn vào mắt cười nói.

- Họ bảo với ta là sẽ chọn cho một cô vợ đẹp, ta cứ bán tín bán nghi, mãi đến sáng nay ở cổng sắc phong, gió thổi làm lật chiếc mào của nàng, ta mới biết là họ không xạo, đã nói thật!

Mộng Hân cúi nhìn xuống, thắc mắc sao chồng có thể cười được với chuyện ban sáng? Nhưng rồi nàng nghĩ chồng vừa nhắc đến cổng sắc phong, hẳn là đang muốn giải thích điều gì, thế là Mộng Hân chờ, chờ mãi, chẳng ngờ Tịnh Nam chẳng nói thêm một câu nào, lại đưa tay sang lần tìm cúc áo. Mộng Hân thấy thất vọng, bản năng phản kháng khiến nàng xoay người đi, thoát khỏi tay chồng. Chuyện đó làm Tịnh Nam ngạc nhiên, chàng quay lại mới thấy Mộng Hân đang khóc.

Tịnh Nam ngờ ngác một lúc, rồi bực dọc cởi chiếc hài đang mang ném đi, lớn tiếng mắng.

- Thật xúi quẩy. Hôm nay ai cũng vui, còn ta đã xui còn gặp người nữa, sao kỳ vậy?

Mộng Hân nghe chồng nói càng thấy thất vọng.

Lúc đó Tịnh Nam như chẳng còn thích thú nữa. Buổi lễ làm Nam mệt lả, rồi Mộng Hân lại làm Nam cụt hứng chàng ném giày còn lại, rồi leo lên giường, dần mạnh gối, chui vào chăn, chẳng màng chuyện gối chăn. Tịnh Nam quay người vào tường ngủ thiếp!

Mộng Hân thần thờ ngời đầy. Ở hồ đưa mắt nhìn đôi hồng lạp đang cháy cao ngọn, phòng chẳng có gió mà ngọn lửa cứ cháy chập chờn. Ngọn lửa như treu chọc. Mộng Hân lại liên tưởng đến ngọn lửa ban sáng đã đốt hình nộm. Ngọn lửa rất cao suýt tí đã đốt cháy cả kiệu hoa, bên tai nàng hình như còn nghe rõ cả tiếng khóc của bà lão họ Trác.

- Cháy đó! Cháy lên đi nào! Cháy thật cao. Thu Đồng con trở về đây, đốt cháy luôn cái cổng sắc phong của nhà họ Tăng, đốt cháy cả cuộc hôn nhân của hắn. Đốt hết, đốt hết tất cả.

Bất giác Mộng Hân rùng mình, nàng quay lại nhìn Tịnh Nam. Chàng đang chìm trong giấc ngủ thật ngon. Nàng không dám tin là mình đã lấy chồng, làm sao chàng lại ngủ được trong đêm tân hôn chứ? Làm sao có thể như vậy được? Người đang nằm ngủ kia là chồng nàng đấy ư?

CHƯƠNG 2

Qua sáng hôm sau, chuyện quan trọng nhất của nàng dâu là bài kiến toàn thể gia đình. Cả nhà họ Tăng đều tụ tập nơi tòa đại sảnh. Mộng Hân dâng trà cho từng người một.

Tách trà thứ nhất là cho bà nội. Đây là một bà lão uy nghi nghiêm khắc, chẳng có lấy một nụ cười. Nhìn qua cây gậy đầu rồng để cạnh, là có thể đoán được, đây là nhân vật quyền lực nhất trong nhà và rồi với thời gian Mộng Hân biết là mình đã không đoán sai.

Tách trà thứ hai là dành cho cha chồng, ông Tăng Mục Bạch. Ông Mục Bạch tướng sang, nho nhã, chắc chắn khi còn trẻ hẳn điển trai lắm. Hiện tại, mặc dù đã gần năm mươi, nhưng vẫn còn phong độ. Ông có đôi mắt hiền nhưng buồn. Khi nhìn Mộng Hân, ánh mắt đó như có cái gì hơi hối tiếc. Mộng Hân hiểu, mặc dù Tịnh Nam có vẻ gì bất cần để ý đến chuyện “Đốt kiệu ngày qua” nhưng cha chồng nàng thì không vậy.

Tách trà thứ ba dành cho mẹ chồng là bà Văn Tú. Bà Văn Tú có nụ cười khá hiền từ, vóc sắc đoan trang. Xem ra đây là người đàn bà an phận, biết kính nể lão phu nhân, biết chiều chuộng chồng. Mộng Hân nghĩ hẳn là với cả hai con là Tịnh Nam và Tịnh Huyền, chắc chắn bà cũng ít khi rầy mắng. Một người đàn bà bị kẹp chặt giữa ba thế hệ thì hẳn là phải chịu đựng nhiều nỗi khổ tâm.

Tách trà thứ tư dành cho cô em chồng Tịnh Huyền. Sau đó

Mộng Hân mới biết, Tịnh Huyền mới tròn mười lăm tuổi. Thật khó tin, từng ấy tuổi mà đã hiểu được người. Tịnh Huyền tiếp lấy tách trà trên tay Mộng Hân. Nhìn Mộng Hân với ánh mắt trong sáng thông cảm và nàng đã thấy thích cô em chồng ngay từ lúc đó.

Tách trà thứ năm là của Giang Vũ Hàng trong gia tộc họ Tăng, đột nhiên xuất hiện một người họ Giang thật là kỳ lạ. Nhưng ấn tượng của Mộng Hân dành cho anh chàng này lại mạnh nhất. Ngọn gió kỳ lạ ngày hôm qua chợt nhiên như nổi lên lại trong lòng nàng. Cái cách xử sự sáng suốt khi đùng chuyện. Cái thái độ dũng cảm cứu nguy cho nàng cộng thêm cái nhìn sâu thẳm đầy tâm sự của anh ta đã từng làm cho Mộng Hân lúng túng. Gã đàn ông này thật ra là ai?

ông Mục Bạch hình như nhìn thấy cái sự phân vân của Mộng Hân, ông vội nói như giải thích...

- Mộng Hân, Vũ Hàng là nghĩa tử của ta đấy, nhưng chẳng có gì khác biệt so với con ruột ta cả. Nhà họ Tăng ta có quá nhiều cơ ngơi phải quản lý, trong đó có cả đoàn thuyền chuyển vận hành hóa hiệu Thái Phong. Tất cả được ta giao cho Vũ Hàng, Hàng là cánh tay đắc lực của ta, cũng là anh em tốt của Tịnh Nam. Vì vậy từ đây về sau, con có thể gọi tên tộc của nó trong lúc xưng hô, không cần khách sáo gì cả.

Mộng Hân nhìn Vũ Hàng, cái ánh mắt tư lự của anh chàng như biết nói và chợt nhiên, không hiểu sao Mộng Hân lại ngại chạm mắt với anh ta. Mộng Hân không nhìn nữa nhưng vẫn cảm nhận được chàng đang cười, một nụ cười trác ẩn. Vũ Hàng có vẻ lớn tuổi hơn Tịnh Nam nhiều. Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, chứng tỏ con người giàu cá tính lại từng trải. Trong nhà họ Tăng, Vũ Hàng như một chủ thể độc lập,

nhưng lại lạc lõng như một cái tách đá trong bộ đồ trà kiểu cách kiêu sa.

Lễ dâng trà rồi cũng kết thúc, mọi người ngồi quây quần trong đại sảnh chuyện văn chuyện nhà chuyện người. Mấy đĩa A đầu liên tục mang trà nước châm thêm rồi bánh điểm tâm. Tịnh Nam ngồi chưa nóng chỗ, đã thở vắn thở dài, nói với nội.

- Nội xem đấy, xấu hổ quá! Nhà họ Trác dám bôi nhọ nhà họ Một bữa lễ long trọng của con như vậy, mà bọn họ dám quấy phá. Con thật tức phát điên lên được. Vũ Hàng lại chẳng giải quyết dứt điểm được chuyện. Con đoán là rồi họ sẽ tiếp tục quấy rầy cho xem. Tại sao ta chẳng thừa kiện để cho hết bọn chúng vào tù?

Tịnh Huyền liếc nhanh về phía Mộng Hân rồi nói với ông anh.

- Anh Nam, đề chuyện đó khi khác nói được không?

Nhưng Tăng lão thái đã nghiêng rằng nói:

- Được rồi. Chuyện đã đến nước đốt cả kiệu hoa thì còn nhân nhượng gì được nữa?

Rồi quay qua nhìn Mộng Hân, bà nói:

- Hôm qua tại cổng sắc phong, con đã bị kinh hoàng bị làm nhục. Tất cả những cái đó là do nhà họ Tăng chúng ta chưa thu xếp chu đáo. Để con bị vạ lây, thôi được...

Mộng Hân chỉ gật đầu, chứ chẳng dám nói năng gì cả. Tăng lão thái nói tiếp:

- Chuyện này ta đã nói rồi. Cây to thì hay gặp gió to, Thu

Đồng nó ở nhà chúng ta đã hơn năm năm trước nó cứ đeo đuổi thẳng Tịnh Nam. Cũng tại chúng ta lơ lửng mới để con A đầu đó có ý nghĩ lệch lạc. Nhưng mà gia đình ta đây làm sao có thể chấp nhận nó vào nhà? Thế mà không ngờ, trong một phút kém suy nghĩ, nó lại tìm đến cái chết. Rồi nhà họ Trác đã lợi dụng cái cơ hội này mà làm to chuyện mãi. Ta nghĩ, tất cả chẳng qua là họ muốn làm tiền thôi.

Lão phu nhân nghĩ giải thích bao nhiêu cho Mộng Hân là đủ, nên quay qua nhìn Vũ Hàng.

- Vũ Hàng, mi đã cho họ bao nhiêu tiền mà họ vẫn không vừa ý? Để họ quấy mãi thế này đâu được.

Vũ Hàng có vẻ không vui, nói:

- Thừa nội, chuyện này con gánh không xuể. Vì người nhà họ Trác họ quá cứng cỏi chẳng chịu nhận một đồng xu. Con có thuyết phục thế nào, họ cũng không chịu nhận, con cũng không ngờ họ lại dám phá rồi cả lễ cưới ngày hôm qua.

Lão phu nhân giật mình.

- Họ không nhận tiền ư? Chẳng nhận tiền vậy chứ họ muốn cái gì?

- Ho...

- Vũ Hàng nói tới đây thì ngật ngừng rồi quay lại nhìn ông Mục Bạch. Lão phu nhân động chiếc gậy xuống nền gạch ra lệnh.

- Nói đi!

ông Mục Bạch tiếp lời:

- Họ ra điều kiện là phải để cho bài vị của Thu Đồng cùng được đặt trong từ đường nhà ta, coi như là một tiểu thiếp chính thức của Tịnh Nam, chứ không nhận tiền.

Lão phu nhân trừng mắt, khó chịu.

- Đòi hỏi gì lạ vậy?

Bà Văn Tú vội vã nói:

- Mẹ đừng có giận, chúng ta nào có chấp nhận đâu? Cũng chính vì vậy mà chuyện mới bế tắc. Và lại, mọi người ai cũng bận lo chuyện hôn nhân, nghĩ là sau lễ cưới, tính cũng không muộn, chứ đâu ngờ sự việc lại xảy ra như vậy.

Lão phu nhân lộ vẻ tức giận.

- Cái chuyện này đâu thể để kéo dài được? Bọn bây làm việc gì cũng chẳng đến nơi đến chốn. Chuyện muốn đem bài vị vào từ đường, rõ ràng là họ muốn làm khó làm dễ ta. Đó chẳng qua là một thủ đoạn, chứ một cái bài vị vào từ đường nhà họ Tăng đâu lợi lộc gì. Ăn được uống được gì đâu? Các người suy nghĩ cho kỹ, hẳn thấy rõ điều đó.

Vũ Hàng lắc đầu.

- Con nghĩ thì đó không phải là thủ đoạn hay quỷ kế gì. Nhà họ Trác người nào cũng ngang bướng, nhưng tốt. Họ khẳng khẳng cho là nếu Thu Đồng mà chẳng vào được từ đường nhà ta thì sẽ chết không yên. Vì Thu Đồng thì chết rồi, họ muốn thực hiện được ước muốn cuối cùng của con gái để an ủi linh hồn của Thu Đồng vậy thôi.

Lão phu nhân giận dữ nói:

- Thật vô lý. Họ đòi hỏi như vậy quá đáng. Từ đường của nhà

họ Tăng, đâu phải ai muốn vào cũng được? Nó chưa hề được ai mai mối cưới hỏi, lại chưa hề sinh con đẻ cái cho nhà họ Tăng, thì làm sao vào được từ đường nhà họ Tăng ta chứ?

Tịnh Huyền không đành được chen vào.

- Nội! Cũng không thể trách người tạ Tất cả là do anh con không phải. Ăn ở với người, rồi lại phụ tình người, mới đưa đến tình cảnh này. Hãy nghĩ lại xem, Thu Đồng đâu có lý do gì mà lại tự hủy mình chứ?

Lão phu nhân lại động gậy xuống đất lần nữa.

- Tịnh Huyền! Ở đây đâu có chỗ cho con xía mồm vào? Con gái gì mà chẳng biết phép tắc. Con muốn được quỳ phạt ở từ đường không?

Tịnh Huyền nghe nói sợ hãi im ngay. Vũ Hàng thừa cơ bước tới.

- Nội à? Hay là nội suy nghĩ thử xem, ta có thể chấp nhận lời yêu cầu của nhà họ Trác không? Vào từ đường chẳng qua chỉ là một chiếc bài vị cơ mà?

Lão phu nhân nghe vậy trừng mắt, ông Mục Bạch vội vã tiếp:

- Vũ Hàng chẳng qua chỉ thấy sao nói vậy. Nhưng con thấy đó cũng có thể là một cách để hóa giải các sự rắc rối này.

Lão phu nhân quay qua, giận dữ nhìn con trai.

- Vũ Hàng có thể nào thì cũng không phải là người họ Tăng, nó có thể nói sai cũng được. Còn con? Tại sao con lại có thể nghĩ vậy chứ?

Bà hừ một tiếng rồi tiếp:

- Bộ con quên là tại sao ta lại có những công sắc phong kia ư? Con quên cả quy luật nhà họ Tăng. Niềm kiêu hãnh của chúng ta ở chỗ nào? Cái con Thu Đồng kia, một đứa con gái mất nết lẳng lơ, làm sao có thể vào được nơi dùng tôn thờ tổ tiên nhà họ Tăng được?

ông Mục Bạch im lặng, còn Vũ Hàng thì cúi nhìn xuống một cách bứt rứt. Lão phu nhân tiếp:

- Không có cách thương lượng nào cả, chỉ có cách bỏ tiền ra để họ yên. Con không được tiếc tiền. Bọn mắt đen đó thấy tiền là chóa mắt, làm gì chẳng giải quyết được. Vũ Hàng mi phải đích thân lo chuyện đó, không được sợ hao phí. Thôi, cứ thế mà thi hành, bây giờ mọi người giải tán đi, ai lo việc người đó.

Lão phu nhân đã ra lệnh. Cả nhà chẳng ai dám cãi lời, lặng lẽ đứng dậy chào, rồi rút lui.

Mộng Hân hoàn toàn bất ngờ, ngay trong ngày ra mắt họ hàng lại chẳng ai nói gì đến cuộc hôn nhân của nàng, mà chỉ toàn bàn luận đến đứa con gái có tên là Trác Thu Đồng thôi. Và trong suốt buổi tranh luận kia, Mộng Hân chẳng hề chen vào được một lời nào. Nàng giống như một người ngoài cuộc. Nhưng trong thâm tâm, nàng biết mình không phải là kẻ đứng ngoài lề. Vì đã có một người con gái si tình, vì chồng nàng mà đã phải bỏ mạng, nàng làm sao có thể ở ngoài cái bi kịch đó chứ? Mộng Hân thấy thất vọng, buồn nản, nàng ước gì mình không phải là cô dâu mới của nhà họ Tăng này.

Tối hôm ấy, Tịnh Nam đã tính toán, anh chàng muốn hoàn tất cái chuyện “động phòng” cho xong. Trong khi Mộng Hân lại muốn chồng nói rõ chuyện Thu Đồng cho mình biết để không

thắc mắc.

Thế là chàng nghĩ chuyện chàng, còn nàng lo chuyện nàng. Chẳng ai hiểu ai.

Từ sớm, Tịnh Nam đã đuổi khéo đám gia nhân và A hoàn ra ngoài, leo lên giường, sẵn sàng chờ đợi Mộng Hân đến phục vụ. Anh chàng chẳng còn kiên nhẫn nhìn ra, chỉ thấy Mộng Hân ngồi bên bàn quay lưng lại mình như không hay biết gì cả. Tịnh Nam tăng hắng rồi cởi giày, cởi nịt áo thật mạnh, cố tạo tiếng động để Mộng Hân quay lại và nàng quay lại thật, nhưng khi nhìn thấy giày dép, quần áo Tịnh Nam vứt tung khắp nơi, nàng chợt nhiên bất mãn, chỉ cúi đầu nhìn xuống chứ chẳng di chuyển đi đâu cả.

Lúc đó, Tịnh Nam nổi nóng, ngồi bật dậy hét.

- Cô là khúc gỗ ư? Chẳng lẽ cô dâu phải làm gì chẳng ai dạy à?

Mộng Hân nghe hét giật mình, chưa kịp nói gì, thì đã nghe Tịnh Nam nói tiếp:

- Làm gì mà ngồi đấy trợn mắt nhìn. Nếu là Thu Đồng, thì cô ấy đã đến cởi áo cho ta, pha trà pha nước cho ta, ôm chầm lấy ta Chứ đâu có để ta phải chờ đợi lâu lắc thế này?

Mộng Hân kinh ngạc, làm sao Tịnh Nam lại có thể nói những lời như vậy lúc này? Hai hôm rồi, nàng đã cố nhẫn nhục chịu đựng, bây giờ không còn chịu nổi nữa. Thế là hai dòng lệ chảy dài xuống má. Tịnh Nam cởi chiếc áo dài ra nhìn lên thấy Mộng Hân lại khóc. Bực mình kêu lên:

- Trời ơi! Sao tôi lại khổ thế này? không biết mắc chứng gì, mà người ta lại chọn cho tôi một cô vợ như thế này. Hôm qua

khóc, hôm nay cũng khóc. Thật là điềm xấu, cô làm sao vậy?
Ai đã làm gì cô Bức hiếp cô bao giờ?

Lời nói của Tịnh Nam khiến Mộng Hân không im được nàg nói:

- Dĩ nhiên là không. Ai lại chẳng muốn làm cô dâu vui vẻ? Nhưng mà, ngày hôm qua, cái ngày quan trọng nhất của đời tôi. Tôi đã hy vọng tràn trề, tôi tưởng rồi mình sẽ hạnh phúc, may mắn, không ngờ, cái gì đã chờ đón tôi? Một cái đám tang, những lời tố cáo đầy máu. Cái oan hồn muốn đốt cả kiệu hoa, rồi những lời nguyên rủa. Đấy anh hãy nghĩ giùm tôi xem. Anh có buồn, có thấy khó chịu, có thấy thất vọng không? Vì vậy mà tôi khóc. Còn bây giờ, tôi ngồi đây chờ để được nghe anh giải thích. Anh lại không giải thích, mà còn lại nói là Thu Đồng sẽ làm thế này, thế kia. Anh hãy suy nghĩ xem cái cảm giác của tôi nó thế nào?

Tịnh Nam có vẻ bất ngờ. Không ngờ cô dâu chẳng mở miệng thì thôi. Khi nói lại đưa ra một tràng lý lẽ. Chàng lắc đầu bịt tai, cố nói át.

- Vâng, đúng rồi, đúng rồi! Không lẽ tôi không tồn chuyện đó? Nếu tôi mà đoán trước sự việc sẽ xảy ra như vậy, thì tôi đã đâu để nó phát sinh? Nhưng bây giờ nó đã xảy ra rồi, tôi biết làm sao? Chuyện qua rồi thì cho nó qua đi, để trong đầu làm gì. Hãy coi như không có.

Mộng Hân nhìn thẳng vào mặt Tịnh Nam.

- Coi như chẳng có à? Mới vừa rồi anh còn khen là cô ấy tốt thế này thế nọ, điều đó có nghĩa là cô ta đã từng ân ái với anh. Bây giờ cô ta đã lia đời, anh lại chẳng một chút tiếc thương, hoài tưởng hay hối hận. Anh thật sự đã quên rồi ư, hay vẫn

nhớ?

-Ồ, chuyện Thu Đồng chết đã do cô ta tự sát! Trong khi cách nói của em lại làm như tôi là kẻ giết người không bằng.

- Anh không trực tiếp giết người, nhưng người ta chết là do anh, anh không thể chối cãi điều đó.

Tịnh Nam bực dọc.

- Em đừng có ngồi đó mà nói điều quấy cho tôi. Nói thật cho em biết, giữa tôi và Thu Đồng rất hạnh phúc. Cũng chỉ vì em, vì muốn cưới em nên mới phụ bạc cô ấy. Tôi có thất tín, có bội ước, tất cả vì em. Vì tôi sợ... sợ là một khi em bước vào nhà, thấy tôi đã có sẵn tiểu thiếp, em sẽ không vui, chứ đâu có ngờ người tính chẳng bằng trời tính. Chuyện lại trở thành dậy làng dậy xóm, không còn giấu được ai kể cả em. Đó bây giờ em biết đó. Tất cả đều là tại em, tôi mới tuyệt tình với Thu Đồng, mới bức cô ta chết. Trách nhiệm không chỉ ở anh mà em cũng có phần nữa.

Lời của Tịnh Nam làm Mộng Hân ngạc nhiên, nàng đứng ở đấy thật lâu chẳng làm gì được. Nàng chẳng hiểu tại sao cũng là con người như nhau, mà những gì Tịnh Nam nói nàng lại hoàn toàn không hiểu vậy?

Tịnh Nam đợi một chút, giục nàng.

- Thôi nào. Đêm xuân một khắc ngàn vàng, tại sao cứ bỏ phí mà bàn cãi cái chuyện chết chóc đó? Dẹp hết chuyện đó đi, được không? Lại đây em!

Vừa nói, Tịnh Nam vừa chồm tới định ôm choàng cổ Mộng Hân. Nàng nhanh nhẹn tránh thoát ra. Vừa giận vừa tức cái thái độ vô tình của chồng.

- Trong lúc này mà anh còn tính chuyện ân ái được à?

Tịnh Nam xằng giọng.

- Nói có buồn cười không? Đã là vợ chồng rồi thì ân ái không được à? Mau lên giường với ta, đừng để ta phải chờ.

Mộng Hân chống trả.

- Không, tôi không muốn, tôi cũng không thích.

Tịnh Nam bắt đầu nổi giận.

- Cô không thích à? Cô tưởng là cô không thích là được sao? Cô là vợ của tôi. Lên giường phục vụ tôi, là bổn phận của cô, làm gì có chuyện thích hay không thích? Cô có được học hành đàng hoàng không? Biết thế nào là tam tòng tứ đức chứ?

Mộng Hân đau đớn nói.

- Có lẽ vì tôi đã được giáo dục nhiều quá nên khó chấp nhận được con người như anh. Thật tình tôi chẳng hiểu được anh. Hoàn toàn không hiểu. Anh đã từng chung chạ yêu thương Thu Đồng, vậy mà khi xác thân cô ấy còn chưa nguội lạnh. Anh lại sẵn sàng ăn ở với một người đàn bà khác.

Tịnh Nam giận dữ hét lên.

- Thu Đồng! Lại Thu Đồng! Cả hai ngày nay tôi nghe cái tên đó nhiều quá rồi, tôi không muốn nghe nữa. Cô dâu mới mà như cô cũng thật kỳ cục. Sao lại nói nhiều thế? Tôi cấm cô, không được nói nữa! Nào lại đây.

Tịnh Nam lại níu kéo, trong khi Mộng Hân cố ghì lại. Nàng hét to.

- Đứng! Đứng!

Nhưng làm sao kháng cự lại được, Mộng Hân giận quá tát một tát thật mạnh vào má của Tịnh Nam, rồi bỏ chạy về phía cửa. Vừa chạy vừa nói:

- Anh đừng có làm thế chứ? Mặc dù đã là chồng vợ nhưng muốn làm gì cũng cần có sự thuận tình của hai phía. Anh dùng sức mạnh với tôi, thì mãi mãi tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

- Ha! Ha! Nói năng nghe kỳ lạ chưa? Hôm nay mà ta chẳng chế ngự được người, thì ta nào có đáng mặt làm chồng chứ?

Rồi Tịnh Nam xông đến, chàng đã chụp được Mộng Hân từ đằng sau. Tịnh Nam dùng hết sức đẩy Mộng Hân lên giường. Xong nhảy lên theo, một tay ghì chặt nàng xuống, một tay giựt mạnh cổ áo Mộng Hân. áo đã rách toạc, Mộng Hân vẫn giãy giữa chống trả.

- Đứng! Đứng! Hãy buông tôi ra! Tôi van anh mà... Thấy chẳng làm gì được, Mộng Hân bắt đầu khóc và gào to.

- Từ má ơi! Từ má! Hãy đến cứu con...

Tịnh Nam cười lớn.

- Coi kìa, có buồn cười không? Tại sao không gọi cả nhà đến đây? Trong đêm động phòng mà cô dâu lại gọi vú em của mình chứ?

Chẳng chút nể nang, Tịnh Nam mạnh tay lột trần Mộng Hân. Nàng chẳng chống trả nữa, để mặc anh ta muốn làm gì thì làm. Anh ta là chồng mà. Anh ta có toàn quyền. Mộng Hân chỉ khóc...

CHƯƠNG 3

Mấy hôm sau, Tịnh Huyền gặp lại Mộng Hân. Lần này câu chuyện lại đề cập đến Thu Đồng. Nhờ vậy Mộng Hân mới tỏ rõ nguồn căn câu chuyện. Đó là lúc Tịnh Huyền dẫn Mộng Hân đi thăm viếng Tăng Gia Đại Viện.

Tăng Gia Đại Viện là cái tên mà Bạch Sa Trấn thường gọi để chỉ khuôn viên cổ xưa của nhà họ Tăng. Cả hai rảo bước đến từ đường, nơi thờ bài vị tổ tiên, thần thánh nhà họ Tăng. Mộng Hân thật quan tâm nơi này.

Đúng ra thì ngay hôm lễ cưới, Mộng Hân đã từng vào đây để bái kiến tổ tiên, sau đó mới vào tòa đại sảnh bái kiến trời đất. Nhưng vì cái hôm ấy, chuyện xảy ra hỗn loạn quá, Mộng Hân lại vừa trải qua cơn kinh hãi, cho nên vào lạy là lạy, chứ chẳng nhìn xem từ đường nó tròn vuông thế nào. Bây giờ có dịp nhìn lại. Một tòa nhà tường cao, rào chắn, đầy vẻ âm ụ. Cộng thêm những cái bài vị tổ tiên xếp nhau như một đám rừng. Mộng Hân chợt thấy lạnh người, Tịnh Huyền vừa kéo Mộng Hân đi, vừa thì thào nói.

- Vào đây xem này. Ở đây có một cánh cửa to, vừa dầy lại vừa nặng. Nó nặng nhất so với các cánh cửa khác ở nhà ta đây. Hai bên cửa, phía trong lẫn phía ngoài không có then cài. Nếu bên trong mà cài lại thì người ngoài không vào được. Mà nếu bên ngoài mà cài thì người bên trong không làm sao thoát ra. Đây là chỗ để nhốt người, để thi hành hình phạt.

Mộng Hân chưa hiểu.

- Để trừng phạt ai?

Tịnh Huyền nói:

- Nếu trong nhà có một ai đó phạm lỗi, nội ra lệnh, là sẽ bị nhốt ngay vào đây. Để bị quỳ phạt trước mặt tổ tiên. Có lúc chỉ là một tiếng đồng hồ, nửa ngày hoặc cả mấy ngày mấy đêm luôn. Lúc đó bên ngoài đã cài then. Ở bên trong có la khóc thế nào, bên ngoài cũng không nghe thấy.

Mộng Hân bất giác rùng mình nói:

- Đây là một gia quy rất nghiêm khắc, ghê thật!

Mộng Hân quay qua nhìn Tịnh Huyền, bất giác buột miệng hỏi:

- Như vậy thì tại sao lại xảy ra chuyện Thu Đồng? Mà cô ấy là người thế nào chứ?

Tịnh Huyền giật mình, do dự một chút nhưng rồi nhìn thấy cái thái độ thành khẩn muốn biết của Mộng Hân. Thấy không giấu được nên thành thật nói:

- Ở nhà mọi người đều được dặn là không được kể chuyện Thu Đồng cho chị nghe. Nhưng bây giờ chị hỏi thì em không thể giấu nữa.

Với khuôn mặt xúc động, Tịnh Huyền bắt đầu kể.

- Thu Đồng là một A hoàn rất xinh đẹp, năm nay khoảng mười chín tuổi. Người lại rất tốt, nhất là đối với em. Mỗi tuần em đến nhà thầy Điền học hội họa, là Thu Đồng đều đi cùng em vì vậy đôi lúc em đến cả nhà chị ấy chơi. Cũng vì vậy mà

ngay từ bé em đã quen biết Thu Dương và Thu Quý. Họ là những con người lịch sự, chứ chẳng ngang bướng như hôm chị gặp dưới cổng sắc phong đầu. Tóm lại mọi chuyện là do anh Nam đã ở quấy với người ta.

Mộng Hân yên lặng tuy đã biết trước phần nào câu chuyện nhưng vẫn thấy nhói đau, thất vọng. Tịnh Huyền thì nói đến đây thấy mình đã đi hơi xa, vội bào chữa.

- Thật ra thì anh Nam cũng không phải là người xấu. Chẳng qua vì anh ấy được nuông chiều quá hóa hự. Cả nhà ai cũng phải nhường anh ấy, không ai dám nói động anh ấy một câu. Chuyện bị phạt quỳ ở từ đường chẳng bao giờ có tên anh ấy. Mà chị cũng biết đấy, giòng họ Tăng ta từ đời nội đến nay, Ba đời, mỗi đời đều chỉ có một mụn trai nối dõi. Mẹ em có thai lần đầu là con gái, chưa kịp đặt tên thì đã chết. Sau đó sinh một anh trai, đặt tên là Tịnh á sống đâu được hai năm lại chết yếu. Rồi đến anh Tịnh Nam. Đấy chị xem, như vậy mà anh Nam chẳng được nâng niu cưng chiều như trứng mỏng sao được. Cả nhà không chỉ tăng bốc, cưng chiều mà gần như đội anh ấy lên đầu. Thế là anh ấy quen thói. Chuyện về Thu Đồng, đúng ra thì cũng không đưa đến cái kết cuộc đau thương như vậy, nhưng rồi anh Nam nghe ca ngợi gia thế chị, rồi chị là một cô gái “tài sắc vẹn toàn” thì trở mặt ngay, dứt tình người ta ngay. Còn sợ Thu Đồng ở lại nhà sẽ gây rắc rối, nên nằng nặc xin nội phải trả cô ấy về nhà. Chuyện đó đưa Thu Đồng đến chỗ tự vẫn.

Tịnh Huyền nói đến đây thấy Mộng Hân yên lặng, buồn vội nói:

- Nhưng mà chị cứ yên tâm, vững tin đi. Nhà chúng ta còn có anh Vũ Hàng anh ấy là một người đầy tài năng, cái chuyện gì

rắc rối đến đâu anh ấy đều giải quyết được cả. Vì vậy chuyện Thu Đồng mà giao cho anh ấy rồi cũng xong. Chị chớ có lo lắng gì cả.

Nhưng chuyện Thu Đồng vẫn không được giải quyết xong. Hôm ấy trời vừa tờ mờ sáng, Trác lão gia, Trác lão má, Thu Quý và Thu Dương bốn người, mang số tiền ba trăm đồng bạc mà Vũ Hàng đã mang sang họ, đem trả lại. Ba trăm đồng bạc là một số tiền rất lớn, phải dùng cả chiếc hòm lớn đựng mới hết. Họ nói lúc Vũ Hàng mang tiền đến nhà họ Trác là lúc Trác lão gia, Thu Quý đi kéo xe. Thu Dương thì đi học, nhà chỉ có một mình Trác lão má. Vì vậy khi bọn Vũ Hàng đến nơi một lúc, chẳng đợi họ về mà cứ mang tiền vào, rồi bỏ đi. Nhà họ Trác toàn là dân nghèo vậy mà họ chẳng mê bạc, nên họ cũng chẳng thèm mở hòm ra mà cứ y trang mang nộp trả lại.

Họ đến nhà họ Tăng mà không vào nhà, đặt hòm bạc trên thềm tòa đại sảnh rồi nói với lão Vu.

- Đi vào mà trình với lão gia, thiếu gia người là ba trăm bạc trắng được giao trả lại không thiếu một đồng xu Xin cho người ra đếm kỹ đi.

Mục Bạch chưa ra, thì Tịnh Nam đã hay tin, hần bước ra vừa nhìn thấy bóng người ở nhà họ Trác, ý thế đang ở nhà mình, đã lớn tiếng.

- Máy người đến đây là ý gì? Muốn quấy phá ta, chẳng để ta yên phải không?

Thu Quý thấy thái độ Tịnh Nam hung hăng là con giận nổi lên nghiêng răng nói:

- Nếu nhà ngươi không làm điều càn quấy thì tại sao lại sợ bọn ta đến đây? Ai lại gây sự với ngươi. Câu chuyện này từ đầu đến cuối, người ra mặt nài nỉ chúng ta là cha ngươi với Giang đại ca Còn ngươi, ngươi chỉ biết núp sau lưng. Ngươi là con người đáng khinh bỉ. Phải, ngươi nói đúng đấy. Chúng ta đến là để kiếm chuyện với ngươi đấy, để ngươi không có lấy một ngày yên ổn, vì ngươi không phải là con người.

- Mi đấy!

Tịnh Nam hét lên, rồi vung tay đâm thẳng vào mặt Thu Quý. Nhưng Thu Quý là người lao động chân tay, nào có xem quả đâm của Tịnh Nam ra gì. Anh chàng chỉ né qua một cái là quả đâm của Nam đi vào khoảng không. Thu Quý cũng chẳng dừng tay, quay qua chụp lấy ngực Nam đánh trả một đấm. Tịnh Nam lãnh đủ và bị dội ngược ra sau, người đụng vào quả giả sơn, ngã lăn kêu oai oái. Lúc đó người nhà họ Tăng đã chạy ra cả. Mọi người vội vã đỡ Tịnh Nam dậy. Khi đó Tịnh Nam thấy phe mình đã nhiều hơn, bèn chỉ về phía người họ Trác ra lệnh.

- Bọn bây hãy bắt hết anh em nó lại, đánh một trận bán sống bán chết cho ta.

Lập tức đám gia đình ùn lên chụp lấy hai anh em nhà họ Trác. Thu Quý và Thu Dương hết sức chống trả nhưng rồi vì thế cô nên chẳng mấy chốc bị khắc phục. Họ bị gia nhân nhà họ Tăng đập cho một trận như tử.

Trác lão gia và Trác lão má chỉ còn biết kêu trời.

- Bớ người ta! Trời ơi! Bọn chúng giết người. Thu Đồng ơi, con ở đâu? Sao không hiện lên cứu giúp!

Tịnh Nam nghe réo đến tên Thu Đồng càng nổi giận vung tay đâm về phía Trác lão gia nói:

- Cái hôm đó dưới cổng sắc phong, ta đã bị bọn người làm cho mất mặt. Nhưng vì hôm đó là ngày lễ cưới của ta nên ta bỏ qua. Người dám đốt kiệu hoa, quấy rầy lễ cưới ta đã định tính sổ với người lâu rồi. Hừ! Uống rượu mừng không uống lại thích uống rượu phạt. Hôm nay các người còn dám kéo đến nhà chúng ta, thì ta phải cho biết. Ta là cộc chứ đâu phải là con mèo bệnh. Nào A uy! Đại Xương đâu, hãy đánh, đánh cho họ một trận biết tay!

Trác lão gia nóng lòng muốn cứu con, nên xông đến kéo những tay đang đánh Thu Dương. Chẳng cứu được con mà lại bị ăn luôn mấy đòn. Trác lão má thấy chồng con đều bị ăn đòn, đứng ngoài chỉ biết la khóc.

- Trời ơi! Bọn tôi đến đây chỉ để trả tiền chứ đâu phải đánh lộn. Xin các vị hãy dừng tay, hãy buông tha họ ra.

Ngay lúc đó Vũ Hàng, Tịnh Huyền, Mộng Hân, Văn Tú và lão phu nhân đều có mặt. Ông Mục Bạch nhìn thấy cảnh hỗn loạn là tái mặt, ông hét đám gia đình.

- Ai cho phép chúng bây động thủ đánh người. Mau buông họ ra! Buông họ ra ngay!

Đám gia đình thấy lão phu nhân và Mục Bạch đều ra mặt vội vã buông tay. Nhờ vậy mà cha con nhà họ Trác mới thoát hiểm, nhưng đã bị một trận no đòn. Nhất là Thu Dương, người đầy bùn đất, mặt mũi máu me.

Tịnh Nam thấy lão phu nhân xuất hiện, vội vã chạy đến chỉ vào mép môi mình.

- Nội ơi nội, nội hãy xem nè, bọn họ vừa vào đến nhà là đã đánh con. Nếu đám gia đình không ra tay thì con đã bị họ đánh chết rồi. Nội hãy tìm cách ngay đi, trói hết cả nhà họ lại. Con thấy thì Vũ Hàng chẳng giải quyết được đâu, nếu để chuyện kéo dài, sớm muộn gì con cũng bị họ đập chết.

Thu Dương nghe vậy giận dữ.

- Tịnh Nam, ta hỏi ngươi, ai là người ra tay trước? Mi đừng ý thế đông mà hiếp đáp người. Ta thật tức không có dao ở đây để moi tìm người ra xem nó đen hay là đỏ.

Tịnh Nam hét.

- Nội ơi! Nội ơi! Nội thấy không, nó còn đòi moi tìm con!

Lão phu nhân động mạnh cây gậy xuống đất. Rồi hừ một tiếng, giận dữ nói

- Hay lắm! Các người đã quấy nhiễu ở cổng sắc phong. Bây giờ còn đến nhà ta kiểm chuyện thì còn gì là phép vua Giữa thanh thiên bạch nhật, mà còn lộng hành như vậy ư?

Rồi bà quay qua Mục Bạch và Vũ Hàng nói:

- Chuyện đã đến nước này thì không có thể hòa giải gì được nữa. Các ngươi hãy đưa bọn côn đồ này đến quan huyện cho ta.

- Không được!

Một giọng nói nữ từ trong đám đông vọng ra, mọi người nhìn lại thì cũng vừa thấy Mộng Hân nàng vừa nói vừa đi về phía lão phu nhân. Mọi người kinh ngạc. Vì ở trong nhà họ Tăng này chưa hề ai dám dùng tiếng “không” với lão phu nhân cả.

Lão phu nhân sau một phút ngạc nhiên hỏi:

- Con có điều gì muốn nói?

Giọng Mộng Hân rất là bình tĩnh.

- Thừa nội. Con xin nội cho phép con nói. Về cái chuyện rắc rối giữa nhà họ Trác và nhà chúng ta. Mấy ngày qua con đã nghe nhiều nên cũng biết được phần nào câu chuyện. Anh Tịnh Nam đã nói với con là chuyện này không thể giải quyết được, nguyên nhân phần nào cũng là do sự hiện diện của con. Bởi vì anh ấy quá trọng cuộc hôn nhân của con và anh ấy, không biết xử trí với Thu Đồng ra sao. Kết quả đưa đến chuyện đáng tiếc. Vì vậy con thấy mình cũng có lỗi. Giả sử như Thu Đồng hiện nay mà còn sống thì khi bước vào nhà, con biết có một cô gái tốt như vậy đã hết lòng chăm sóc, lo lắng cho chồng cho con thì con rất sẵn sàng để nhận Thu Đồng cho anh Tịnh Nam. Nhưng thật đáng tiếc. Hiện nay chúng ta phải đối diện với một bi kịch không cứu vãn được. Có ai nữ nào để cái bi kịch đó tiếp diễn. Thu Đồng đã chết rồi, Trác lão bá cũng chỉ yêu cầu được cho Thu Đồng một cái danh phần thôi. Nghĩ lại, khi còn sống, Thu Đồng cũng đã là người của anh Tịnh Nam rồi. Đó là một sự thật, không chối cãi được. Vì vậy cô ấy có được vào từ đường hay không, cũng đã là người của họ Tăng tạ Vậy thì để bài vị của Thu Đồng được vào từ đường của ta cũng đâu có hại gì. Chỉ làm hài lòng người sống và an ủi hồn người chết thêm thôi.

Những điều Mộng Hân nói làm mọi người đứng đấy ngạc nhiên. Nhất là bốn người họ Trác, họ có vẻ xúc động không cùng. Họ không ngờ rằng cái ý nguyện thầm kín trong trái tim họ đã được Mộng Hân thổ lộ hết. Họ cũng không ngờ Mộng Hân lại có đủ can đảm trình bày chuyện đó trước mặt

Tăng lão phu nhân. Ông Mục Bạch thầm khâm phục, Tịnh Nam bực tức nhưng không nói ra. Tịnh Huyền thấy chị dâu quá tuyệt vời. Riêng Vũ Hàng thì nhìn Mộng Hân với ánh mắt đồng cảm tương thông. Tay của Tăng lão phu nhân bắt chặt lên cây gậy người yên lặng không nói. Khi đó, Mộng Hân lại không có vẻ gì là khiếp sợ, tiếp:

- Và lại gia đình họ Tăng ta, có đến bảy cổng sắc phong. Gia đình ta là một gia đình trung, hiếu, tiết, nghĩa. Với một gia đình như vậy, ta nên nhân từ khoan dung. Những gì chúng ta hiện có nào có phải chỉ là những chiếc cổng vô tri mà tổ tiên đã để lại? Mà truyền lại những bản tính tốt đẹp của người xưa cho đời sau. Vậy thì đối với chuyện giữa anh Tịnh Nam và Thu Đồng ta cũng nên suy xét cặn kẽ. Thương xót cho người chết, để cho người ngoài thấy cái bản chất nhân hậu của ta chứ?

Mộng Hân nhìn lão phu nhân với ánh mắt thành khẩn.

- Nội, con biết con là người mới vào nhà, chưa có tư cách gì để bàn chuyện gia đình. Nhưng mà cái chuyện này vì nó có liên hệ đến anh Tịnh Nam, con không thể đứng ngoài được. Nội, con xin nội hãy suy nghĩ lại, con xin quỳ ở đây, đợi nội quyết định.

Nói xong, Mộng Hân quỳ xuống trước mặt Tăng lão phu nhân. Lúc đó, ông Mục Bạch cũng không dám được tiến lên nói:

- Mẹ! Lời của Mộng Hân là hợp tình hợp lý lại đầy đạo nghĩa. Con nghĩ là cả nhà ta nên hoan hỉ với đề nghị đó. Nếu ngay từ đầu mà chúng ta có được thái độ khoan dung và xử lý thông minh đó thì hẳn là bi kịch Thu Đồng không xảy ra. Bây giờ con thấy thì cái danh phần kia ta rõ đã nợ Thu Đồng thật.

Tăng lão phu nhân suy nghĩ, có lẽ bà cũng bị lung lạc. Ông Mục Bạch đã mở lời, Vũ Hàng cũng không thể yên lặng bước ra nói:

- Nội à, cái chuyện này con đã đi dàn xếp nhiều lần mà vẫn không thành. Gia đình họ Trác, họ đau khổ quá, tiền bạc đâu thể đền bù được sự mất mát của họ. Con nghĩ chuyện này phải dùng tình cảm giữa người với người mới hóa giải được chuyện. Nội con mong là nội cũng nên nghĩ lại đừng cứ giữ vững ý định như thế.

Bà Văn Tú ít nói cũng bước ra.

- Thừa mẹ, chuyện lộn xộn suốt ba ngày qua, bọn con đều chịu đựng hết nổi. Ăn không yên ngủ không yên. Nhưng nếu đưa chuyện này ra huyện đường, con sợ là sẽ ảnh hưởng đến danh dự nhà ta.

Tịnh Huyền là người nhiệt tình nhất.

- Nội à, Thu Đồng ở nhà chúng ta bao nhiêu năm qua, không những chỉ hầu hạ anh Tịnh Nam mà còn hầu hạ cả nội. Lại là bạn chơi chung từ nhỏ của con. cô ấy ở nhà ta không có công nhiều cũng có công ít.

Như vậy hết người này đến người khác, gần như cả nhà cùng một ý. Khiến Tăng lão phu nhân kinh ngạc hơn là tức giận. Bà quay lại nhìn Mộng Hân. Cái khuôn mặt thành khẩn của cô cháu dâu làm bà khó có thể giận dữ. Thở dài rồi lạnh lùng bà nói:

- Thôi được, nếu bây giờ ta không đồng ý thì mọi người sẽ cho là ta thiếu nhân hậu khoan dung. Hãy đứng dậy đi, ta chấp nhận lời thỉnh cầu của con đó.

Mộng Hân vội vã dập đầu.

- Xin cảm ơn nội. Cảm ơn nội!

Tăng lão phu nhân chống gậy bỏ đi, lúc đi ngang Tịnh Nam bà trừng mắt, lạnh lùng nói:

- Nay đừng có chiều vợ mới đến độ không còn biết trời đất gì nhé. Hãy cẩn thận đấy.

Tịnh Nam sợ hãi không dám lên tiếng, chỉ lừ mắt nhìn về phía Mộng Hân. Tăng lão phu nhân đi rồi, Tịnh Huyền không còn dẫn được nổi sung sướng và sùng bái, nàng chạy vội về phía Mộng Hân, đỡ Hân ngồi dậy, siết chặt tay nói:

- Chỉ có chị mới dám nói thế với nội thôi.

Bốn người họ Trác, trước cái bất ngờ đáng vui đó, Trác lão gia ngược lên nhìn trời, nước mắt như mưa.

- Thu Đồng con ơi! Chúng ta đã giành lại được danh dự cho con rồi.

Trác lão má thì run rẩy khẩn.

- Thu Đồng con, con hãy yên tâm mà yên giấc... yên giấc nhé... Cha và mẹ đều có lỗi với con. Đã đưa con cho nhà người, để cái tuổi thanh xuân của con vô tình vô nghĩa qua. Nhưng mà bây giờ cha mẹ đã lo được cho con. Để con vào được cửa lớn nhà họ Tăng. Vậy thì hồn con hãy vào đây mà an nghỉ. An nghỉ đi con nhé...

Thu Quý, Thu Dương mặt mày sùng húp, vết máu còn đọng trên môi cùng chạy đến dìu cha mẹ. Bất chợt xúc động, cả bốn người cùng ôm nhau khóc. Mộng Hân và Tịnh Huyền đứng

gần đấy bất giác cảm động khóc theo.

Cũng trong lúc đó, ông Mục Bạch xách cái hộp đựng tiền ban nãy mang đến trước mặt bốn người họ Trác thành khẩn nói:

- Xin các vị hãy nhận giùm số tiền này, để phần nào lo thuốc thang cho hai cậu con trai.

Trác lão gia lùi ra sau, vội vã khoát tay.

- Không... Chúng tôi không nhận những thứ này.

- Hãy xem đây như tiền tôi cho Thu Đồng làm sinh lễ. Ngày hôm qua, số tiền này có thể xem như để mua danh dự, tự trọng của các vị, nhưng ngày hôm nay thì khác. Họ Tăng và họ Trác ta đã kết thân nhau. Các vị đâu có lý do gì mà không nhận sự thành tâm của chúng tôi chứ?

Trác lão gia không biết phản ứng sao, lắp bắp nói:

- Tôi... tôi.

Vũ Hàng bước tới đặt hộp tiền vào tận tay Trác lão gia.

- Trác lão gia! Quý vị không nên từ khước nữa. Đây là sự thành tâm của cha con. Hãy nhận lấy đi, nhớ lại ngày nào các vị đã cất ruột đưa Thu Đồng đến làm A hoàn ở nhà họ Tăng này để có tiền lo cho Thu Dương ăn học. Số tiền này một phần quý vị hãy dùng để cưới vợ cho Thu Quý, phần còn lại lo cho Thu Dương ăn học tiếp. Như vậy Thu Đồng ở nơi chín suối hẳn sẽ ngậm ngùi cười mãn nguyện.

Trác lão gia nghe Vũ Hàng nói vậy, không khước từ nữa, đặt chiếc hộp tiền sang một bên, sửa lại quần áo rồi kéo vợ và gọi hai con.

- Hãy quỳ xuống đây, tạ ân nhân của chúng ta đi.

Rồi tất cả bốn người bước tới sụp người trước mặt Mộng Hân lạy tạ. Mộng Hân vội vã đỡ dậy nói:

- Đứng dậy! Đứng dậy! Con làm sao dám nhận?

Nhưng bốn người không chịu đứng lên, vừa lạy vừa khóc. Mục Bạch và Vũ Hàng phải bước tới can thiệp. Trác lão má nước mắt chảy quanh, ân hận nói với Mộng Hân.

- Xin cảm ơn tiểu thư, thật là có lỗi. Cái hôm đốt kiệu hoa đó làm hỏng lễ cưới của cô. Tôi xin dập đầu tạ lỗi.

Mộng Hân vội vã can, mắt cũng đỏ hoe.

- Đừng... đừng có dập đầu lạy con, cũng đừng nói gì cả tất cả đã qua rồi. Quý vị hãy đi lo thuốc thang cho mình.

- Vâng! Vâng!

Trác lão gia vâng liên tục. Rồi bốn người họ Trác lạy tạ mọi người lần nữa mới chịu kéo nhau về. Ông Mục Bạch, Vũ Hàng, Tịnh Huyền, Mộng Hân, đưa họ ra tận cổng như đưa tiễn người thân. Chỉ có Tịnh Nam là đứng đấy bất động. Sắc mặt có vẻ không hài lòng. Tăng lão phu nhân đứng trong cửa sổ tòa đại sảnh, mục kích tất cả. Bà ngồi thẳng lưng như pho tượng. Tay cầm gậy một cách chắc chắn. Bà như có nhiều thứ suy nghĩ trong đầu.

CHƯƠNG 4

Mười ngày sau, bài vị của Thu Đồng chính thức được đưa vào từ đường nhà họ Tăng bằng một cuộc lễ nho nhỏ. Người họ Tăng và họ Trác đứng thành hàng dọc hai bên. Tịnh Nam phải đứng giữa tay nâng bài vị Thu Đồng, báo cáo với tổ tông mình.

- Cháu đích tôn là Tịnh Nam, có thiếp là Trác Thị tên Thu Đồng, không may mất sớm. Chọn ngày lành tháng tốt hôm nay, xin cho bài vị vào từ đường. Xin bẩm cáo, mong tổ tông chấp nhận.

Khẩn xong, Tịnh Nam phải dập đầu ba cái, rồi mới mang bài vị lên bàn thờ. Mặc dù chỗ đặt chỉ là một góc nhỏ khó thấy nhưng cũng làm hài lòng hai họ. Sau đó, họ Trác và họ Tăng cùng thi lễ để tỏ lòng kính trọng người chết.

Trác lão gia thấy cuối cùng rồi bài vị của con gái cũng được vào từ đường nhà họ Tăng. Bất giác rơi lệ, ông lầm bầm nói:

- Thu Đồng, chuyện chung thân đại sự của con. Coi như cha đã lo xong, con đã được chính danh, và cũng đã chính thân rồi.

Người nhà họ Trác nghe vậy thảy đều rơi lệ. Mộng Hân đứng đó tràn ngập cảm xúc. Hai ngày trước, chuyện xung đột của hai nhà họ Tăng họ Trác còn đó. Vậy mà...

Mộng Hân có lần đã trao đổi với Vũ Hàng.

- Kỳ thật, tôi thấy chịu không hiểu nổi. Tại sao nhà họ Trác lại quan trọng hóa chuyện bài vị Thu Đồng được vào từ đường nhà họ Tăng như vậy? Người thế nào thì cũng đã chết rồi. Bài vị có vào được từ đường thì cũng có lợi lộc gì đâu?

Vũ Hàng đã thở dài nói:

- Đây chính là nỗi đau của nhà họ Trác. Họ thực ra chẳng biết phải xử trí như thế nào mới an ủi được linh hồn người chết. Mà cũng có thể là họ không biết phải làm gì để tự xoa dịu chính mình. Cái họ Tăng kia, đối với họ, nó thật tình cao cả. Vì cái hư vinh lưu truyền trăm năm qua nó như một huyền thoại. Thu Đồng đã chết, không làm sao để sống lại, thì chỉ còn cách đưa cô ta vào từ đường nhà họ Tăng, để hưởng theo một chút hư vinh. Cái tư tưởng đó, nói thật, đáng thương hại!

Bây giờ đứng đây nhìn thấy người nhà họ Trác người nào cũng có vẻ hả hê. Mộng Hân mới hiểu được nỗi thương tâm của họ. Thật đáng tội, nhưng tội nhất là Thu Đồng. Chiếc bài vị của Thu Đồng, đứng lẩn khuất giữa rừng bài vị nhà họ Tăng lặc lợng. Hân chợt thấy thương cảm. Hân không biết có thật là người ta khi chết đi vẫn còn linh hồn không? Nếu có, thì có chắc là Thu Đồng muốn vào từ đường này? Vì một kẻ vô tình vô nghĩa như Tịnh Nam để phải chết. Chết xong, linh hồn còn bị đưa vào đây để tổ tiên họ Tăng tiếp tục canh chừng kèm tỏa? Ờ như vậy thì tội nghiệp cho Thu Đồng quá.

Nghi lễ đã kết thúc. Mộng Hân vội vã đến trước mặt người nhà họ Trác, nàng mở chiếc bị mang theo, trao từng quà tặng cho mỗi người, nói:

- Đây là một số vật dụng lặt vặt mà đánh thân tôi làm, nó chẳng đẹp lắm đâu. Nhưng có một chút thành ý. Cái túi đựng

thuốc lá này là tặng cho lão gia. Cái khăn choàng đầu này tặng cho lão má. Túi đựng tiền này xin tặng cho Thu Quý, còn cái túi này để đựng bút nghiên xin tặng cho Thu Dương.

Người họ Trác nhìn nhau, có vẻ cảm động khôn cùng. Người họ Tăng cũng nhìn nhau kinh ngạc. Chỉ có Tịnh Huyền là người như bị lây bệnh của Mộng Hân, rút lấy cây bút trong người đưa cho Thu Dương nói:

- Ở đây, tôi có chiếc bút máy mà lần trước anh Vũ Hàng đi Thượng Hải mua về. Nhưng vì tôi không có đi học nên không có xài bao nhiêu. Nếu anh không chê là bút đã xài rồi, thì xin hãy nhận để viết. Coi như đó là lòng thành của tôi.

Thu Dương nhìn ánh mắt trong sáng của Tịnh Huyền, cảm động, tay mân mê cây bút thành khăn. Trác lão gia cúi chào liên tục nói:

- Quý vị đã không khinh thường chúng tôi, lại còn tặng quà cáp, thật là... thật là...

Mộng Hân vội đỡ lời.

- Sao lại có chuyện khinh thường, đã là người nhà với nhau thì chẳng qua chúng tôi muốn biếu một ít quà mọn thôi.

Ngay lúc đó, Tăng lão phu nhân động chiếc gậy xuống đất mấy chập, rồi nói:

- Được rồi, lễ đã chấm dứt. Bây giờ các người hãy rời khỏi từ đường, còn muốn chiêu đãi gì thì hãy đến nơi khác.

Nói xong, bà chống gậy bỏ đi.

Mộng Hân giật mình quay lại, bắt gặp cái ánh mắt giận dữ của Tịnh Nam. Nàng lo lắng và suy nghĩ Thu Đồng vậy mà

tốt phước hơn nàng. Thu Đồng còn được yêu. Còn nàng không có gì hết ngay từ đầu.

Người họ Trác vừa rời khỏi là Mộng Hân và Tịnh Huyền đã bị Tăng lão phu nhân triệu vào phòng riêng.

Vừa nhìn thấy mặt bà ra lệnh.

- Hai đứa hãy quỳ xuống!

Mộng Hân và Tịnh Huyền không dám cãi, vội quỳ.

- Mộng Hân, con có biết tội con chưa?

Mộng Hân lắp bắp, chột nhó ra.

- Con... thưa nội, phải chăng đừng nên tặng quà cho nhà họ Trác?

Tăng lão phu nhân hừ một tiếng.

- Thì ra con cũng biết điều đó là không phải. Ở nhà này phải nhớ là, thứ nhất, chúng ta không hề có lệ tặng quà bao giờ. Nếu muốn đặt ra một lệ nào mới, thì người quyết định đó là ta chứ không phải con. Điều thứ hai, bất luận trong ngoài muốn đại diện cho cả nhà phát biểu, thì phải tuân tụt từ trên xuống dưới. Bữa nay trong từ đường, con đã lấn lướt không kể bề trên, lại phát biểu lảm điều. Lần trước con đã một lần làm vậy, nhưng ta nghĩ con là cháu dâu mới vào nhà, chưa rõ phép tắc, nên bỏ qua. Còn bây giờ thì con vào nhà đã được gần tháng. Gia quy ra sao con không thể bảo là mình không biết. Vậy mà vẫn cứ tái phạm, vậy thì ta phải dùng gia pháp để trừng phạt con, kể từ đây về sau, con biết thế nào là lớn, là nhỏ, không còn tái phạm nữa.

Mộng Hân chỉ cúi đầu, yên lặng.

- Còn Tịnh Huyền!

Tăng lão phu nhân trừng mắt nhìn Tịnh Huyền.

- Con càng ngày càng không ra thể thống. Vật mang trên người mà lại tùy tiện mang cho người. Chị dâu con là cô dâu mới. Còn con? Không lẽ cũng là con gái mới nữa ư? Nhà có luật nhà. Mộng Hân hồ đồ rồi con cũng hồ đồ theo ư? Bây giờ ta phạt hai chị em nguoi. Hãy vào quỳ trong từ đường nửa ngày.

Mộng Hân thấy chuyện liên lụy đến Tịnh Huyền vội vã lên tiếng.

- Xin nội đừng phạt Tịnh Huyền. Cô ấy còn nhỏ, chỉ nhìn thấy con làm gì là bắt chước theo chứ không cố tình.

Tăng lão phu nhân chẳng nhìn lên phán.

- Bây giờ phạt thêm nửa ngày, tổng cộng là một ngày cho tội mới.

Mộng Hân nghe phán giật mình, lại buột miệng hỏi:

- Nội vừa nói là tăng hình phạt con thêm nửa ngày có nghĩa là miễn tội cho Tịnh Huyền, đúng không?

Tịnh Huyền sợ hãi kêu lên.

- Không phải, không phải. Đừng tăng thêm hình phạt của chị dâu. Con chịu lỗi phần con. Nội, con biết lỗi con rồi, con sẽ đến từ đường ngay.

Tăng lão phu nhân vừa rít một hơi thuốc mà thím Trương vừa đem đến và phán.

- Bây giờ hình phạt thêm một buổi tối nữa cho cả hai đứa. Tổng cộng là một ngày một đêm. Cả hai cùng chịu hình phạt như nhau.

Rồi bà hỏi tiếp:

- Thế nào? Có ai muốn nó gì nữa không?

Thật ra thì Mộng Hân còn rất nhiều điều muốn nói nhưng đã bị Tịnh Huyền nắm lấy chéo áo giật mạnh, ý khuyên đừng nên nói gì cả. Thế là Mộng Hân biết càng nói càng không hay, tốt nhất là giữ im lặng.

Và như vậy, Mộng Hân với Tịnh Huyền cùng bị nhốt trong tù đường đúng một ngày một đêm. Lấy chồng chưa đầy một tháng mà Mộng Hân đã được nếm mùi “quỳ trong tù đường”. Từ khi về nhà họ Tăng, đựng chuyện ở “công sắc phong” Mộng Hân đã hiểu là cuộc hôn nhân của mình đầy bi kịch, chứ không phải chỉ là hạnh phúc. Một ngày một đêm, giam người trong tù đường, khiến Mộng Hân càng thấm thía hơn thế nào là “bi kịch trong bi kịch” Vợ chồng bất hòa cũng chưa bi thảm. còn trong nhà này, cửa lại có nhiều tầng, khiến người bình thường khó mà có thể chịu đựng. Rồi Mộng Hân nghĩ đến chuỗi ngày dài sắp tới, mà lòng không khỏi rối ren.

Chuyện Mộng Hân bị nhốt vào tù đường làm Từ má sợ khiếp vía. Bà vội chạy đến cầu với Tịnh Nam. Lúc đó ông Mục Bạch và Vũ Hàng cũng có mặt. Hình như họ cũng đang bàn tán về chuyện hai chị dâu em chồng bị phạt đó. Từ má thấy mặt Tịnh Nam đã quỳ xuống nói:

- Công tử ơi, công tử mau mau chạy đến cứu mợ đi. Dù sao mợ cũng là vợ của công tử mà, lúc còn ở nhà mợ chưa từng bị phạt như vậy. Và lại, bây giờ mợ đâu phải còn là trẻ con đâu?

Sao lại bắt quỳ? Muốn phạt mợ thì tôi sẵn sàng chịu thế cho Ở nhà tôi, mợ là cảnh vàng lá ngọc đấy.

Tịnh Nam vừa cười vừa nói:

- Ha Ha! ở nhà các người cô ấy là cảnh vàng lá ngọc, còn ở đây thì không. Cô ta không biết thế nào là gia quy, không biết người lớn kẻ nhỏ, bị phạt là đáng tội rồi. Hãy để cho cô ấy bị phạt, để bớt tính hay nói. Nội đã phạt đúng. Nội đã hành xử thay tã Như vậy thì tại sao ta phải đi xin giùm? Ta còn muốn cô ấy bị quỳ cả hai ngày lận cơ.

Từ má không tin những gì vừa nghe phạt lòng nói:

- Dù gì cô ấy cũng là vợ mới cưới của cậu mà? Cậu chẳng một chút thương yêu gì mợ sao mà lại nói vậy? Cậu phải biết là nhà họ Tăng ta có quá nhiều quy luật. Phải để từ từ mợ mới hiểu rõ. Mới về nhà chồng chưa đầy một tháng, là đã bị phạt quỳ, như vậy cũng tội chứ?

- Nếu biết đó là chuyện khó chịu thì tốt hơn nên ít nói đi, đừng làm ra vẻ ta đây một chút. Bằng không từ đây về sau sẽ phải ngủ dài dài trong từ đường.

Tịnh Nam vừa nói vừa phe phẩy quạt cười, người như chẳng chút liên can.

ông Mục Bạch thấy vậy không đành được nói:

- Tịnh Nam, con qua phòng nội nói một tiếng, xem có thể giúp gì cho Mộng Hân và Tịnh Huyền không?

Tịnh Nam trợn mắt nói:

- Tại sao con phải làm thế? Ngay từ cái hôm đầu tiên bước vào nhà đến nay, Mộng Hân chưa hề nói với con một câu nào

nghe được. Với một con vợ như vậy, còn đi nói giúp cho cô ta làm gì? Không, con không làm đâu. Con không bao giờ làm.

Vũ Hàng đứng gần đó nghe Tịnh Nam nói mà khó chịu ra mặt. Khi Vũ Hàng biết được chuyện Mộng Hân bị Tăng lão phu nhân phạt quỳ từ đường, chàng vừa giận vừa bất bình vì từ cái hôm ở cổng sắc phong, cơn gió lạ thổi mạng che mặt cô dâu trúng vào vai chàng, rồi những tiếp xúc đó đã khiến Vũ Hàng có cảm tình với người con gái vừa về làm dâu nhà họ Tăng ngay. Vũ Hàng quý Mộng Hân vì tính bộc trực, vì Mộng Hân thích ứng khó khăn với vai trò mới của mình mà không hề than vãn. Tình cảm Vũ Hàng dành cho Mộng Hân càng tăng. Một cô gái với bề ngoài yếu đuối, mong manh lại có được một tâm cảm sâu sắc, kiên cường khiến người khác phải nể vì. Dâu phải dễ kiếm? vậy mà chuyện đó lại bị phạt quỳ ở từ đường. Chồng không những không bênh mà lại còn nói điều mỉa mai. Thật đáng bực lắm chứ? Vũ Hàng khó chịu nhìn Tịnh Nam. Càng nhìn càng ngứa mắt, không dần được, nên bước tới chụp lấy ngực áo Tịnh Nam nói:

- Ngươi đúng là con người không lương tâm. Ở đây lại nhai ỉch gì? Hãy đi tìm nội xin tội cho Mộng Hân đi.

Tịnh Nam la lên.

- Trời ơi! làm gì mà nắm áo tôi kéo vậy? Vua không vội thì thôi, sao thần dân lại khéo lo chó? Ngươi có điên không? Chiếc áo ta mới may mà mi làm sút nút thế này.

Vũ Hàng bực mình, quay sang ông Mục Bạch.

- Hắn chỉ lo chuyện áo đứt nút, đứt khuy hơn là lo cho Mộng Hân. Cha thấy thế nào?

ông Mục Bạch thấy vậy bất ngờ quay qua Vũ Hàng, Vũ Hàng vội nói:

- Thừa cha, đây là chuyện riêng của nhà cha, con không có quyền can thiệp, nhưng mà con vẫn có quyền bất bình chứ? cha không thấy bất bình ư?

ông Mục Bạch chau mày nói:

- Cái chuyện này... Vũ Hàng nguoi cũng biết tánh ý của nội cơ mà. Ngay từ đầu nội con đã không đồng ý cho Thu Đồng vào từ đường, vì vậy mới mượn có này để phát tiết cơn giận thôi. Mộng Hân đang bị nội giận. Bây giờ ngoại trừ Tịnh Nam ra, chẳng ai có thể nói giúp được đâu. Nói vô đôi khi còn bị gán họa.

Vũ Hàng lắc đầu.

- Thật con không dám tin, Mộng Hân đã làm một chuyện đầy tình cảm, đầy nhân hậu như vậy sao lại bị phạt quỳ ở từ đường? Trong khi kẻ gây họa lại nhờ Cha, mẹ quá bất lực, không giúp đỡ gì cho Mộng Hân cả.

Lời của Vũ Hàng làm Tịnh Nam nổi giận, chỉ thẳng vào mặt Vũ Hàng, Tịnh Nam nói:

- Hừ! Nguoi đúng là thứ nhiều chuyện, hay chõ mồm vào việc người khác. Mộng Hân là người của tạ Họ Tăng muốn phạt như thế nào tùy, chẳng dính dáng gì đến họ Giang nhà nguoi cả. Xin hãy nghĩ kỹ điều đó.

Vũ Hàng chưa kịp nói trả thì ông Mục Bạch đã gõ đầu Tịnh Nam một cái mắng.

- Tao đã dặn mi bao nhiêu lần, bảo mi phải kính nể Vũ Hàng,

vậy mà người lại xem lời ta như gió thoảng ngoài tai. Vả lại, Vũ Hàng nói cũng đúng, người gây ra tai họa cho nhà là người, làm cả nhà phải lo chạy xuôi chạy ngược. Rồi chuyện người lại làm cho người vợ mới cưới của mình bị phạt. Thế mà người vẫn còn đứng đó mà cười nhạt, ta không hiểu sao lại có một đứa con đáng ghét như người. Người làm ta tức chết đi mất.

Tịnh Nam chẳng lộ chút gì là khiếp sợ, hét trả.

- Cha thì chỉ biết chửi mắng. Suốt ngày cha cứ bảo là làm chuyện sai trái. Con biết mà, trong tim cha chỉ có một thằng con nuôi duy nhất của cha. Cha không cần con ruột. Chuyện Thu Đồng là tại con trai nuôi của cha làm không xong việc, mới đưa đến tình trạng đó, chứ nếu hấn mà có năng lực một chút, thì đã đâm mõm được nhà họ Trác rồi đâu phải đưa bài vị kia vào từ đường.

Vũ Hàng nghe nói giận run, vì không chịu được, chàng bỏ đi ra ngoài. Tối hôm ấy, suốt đêm Vũ Hàng không về nhà. Chàng ở lại trên một chiếc tàu buôn của Thái Phong Hàng. Vũ Hàng đã có một ống tiêu làm bạn, chàng ngồi trên boong thuyền thối mãi. Đó là thói quen, một khi gặp chuyện không vui là Vũ Hàng thường hay lên thuyền. Chàng ở đấy có khi đến mấy ngày liền mới về nhà lại.

Mộng Hân và Tịnh Huyền bị nhốt ở từ đường suốt một ngày một đêm khi được thả ra, mặt nàng trắng bệch, tay chân lạnh ngắt, đi không nổi. Từ má phải dìu đi. Trong khi Tịnh Huyền thì chẳng hề hấn gì. Tịnh Huyền còn nói mình đã quen rồi, còn dạy khôn Mộng Hân.

- Đừng lo, từ từ là chị sẽ cảm thấy bớt sợ ngay!

Còn từ từ nữa ư? Từ má nghe nói sợ hãi, kéo lấy áo Mộng Hân nói nhỏ.

- Chúng ta trở về Đôn Khê đi, ở đây đáng sợ quá.

Mộng Hân lắc đầu.

- Anh ta giờ đã đến Tứ Xuyên rồi, ta về Đôn Khê để mà làm gì? Vả lại trước đây có lần, anh ta đã tặng cho ta một chữ, đấy là chữ nhẫn. Ngoài chuyện nhẫn nhục ra, ta chẳng còn làm gì khác được hơn.

Rồi im lặng một chút, Mộng Hân tiếp:

- Chuyện đã thế này, ta chỉ nên cầu an thôi. Vú hãy yên tâm từ đây về sau, tôi sẽ cố không đụng đến nội của Tịnh Nam nữa đâu. Tôi sẽ cố tránh, cũng không biện bạch gì nữa đâu. Tôi đã biết bà ta là người thế nào.

Từ má không dần được nói:

- Dượng rõ là người tàn nhẫn! Lão gia và Vũ Hàng muốn dượng ấy đi xin cho mộ, nhưng dượng đã cự tuyệt. Thiếu gia Vũ Hàng đã giận quá đến độ cãi nhau với dượng suýt tí đã đánh nhau.

Mộng Hân thấy vậy xúc động. Vũ Hàng! Cái tên như một làn gió êm dịu khiến nổi đau trong lòng Mộng Hân vơi đi rất nhiều. Dù sao thì dưới mái nhà họ Tăng, cũng còn có người biết nói đến lẽ phải. Nhưng Giang Vũ Hàng là ai? Từ đâu đến? Sao lại cam tâm là trâu ngựa cho nhà họ Tăng như vậy?

Ba ngày sau rồi Mộng Hân cũng biết được lai lịch của Giang Vũ Hàng. Lúc đó, vào lúc ban chiều, khi Mộng Hân đi ngang qua nhà chứa nước trong hoa viên. Mộng Hân chợt nghe có

tiếng sáo ai đang thổi gần đây. Tiếng sáo rất hay. Nàng không dừng được, đứng lại nghe cho đến lúc nó dừng hẳn. Vừa dợm bỏ đi, thì bất ngờ thấy Vũ Hàng cầm ống sáo xuất hiện. Hai người đùng mặt, bất giác giật mình. Mộng Hân lúng túng.

- Nghe tiếng sáo hay quá, nên đứng nghe. Tiếng sáo anh thổi hay quá.

Vũ Hàng có vẻ thích thú nói:

- Vậy à? Tôi đã mê nhạc từ nhỏ nên học qua rất nhiều thứ, phong cầm, kèn, sáo. Nếu tiểu thư thích khi nào rảnh tôi sẽ thổi cho nghe nhé?

Vũ Hàng nói một cách tự nhiên, nói xong, chợt chăm chú nhìn Mộng Hân rồi dịu dàng hỏi:

- Còn tiểu thư Lúc này tiểu thư khỏe chứ?

Không biết sao, Mộng Hân trở nên lúng túng.

- Vâng... tôi vẫn khỏe.

Vũ Hàng nhìn Mộng Hân, đột nhiên thở dài, nói ra điều ân hận.

- Thật không phải, đối với chuyện nhà họ Tăng, nhiều lúc tôi nghĩ nhiều nhưng làm chẳng được bao nhiêu. Nội thường không thèm để ý đến ý kiến tôi, ít khi chịu nghe tôi nói. Cái hôm mà tiểu thư và Tịnh Huyền bị quỳ ở từ đường, tôi chẳng biết làm thế nào để giúp đỡ. Nhiều lúc thấy mình thật bất lực.

- Tại sao anh lại nói những điều đó với tôi.

Mộng Hân tuy nói thế, nhưng thấy cảm động vô cùng.

- Tôi biết là anh đã làm hết sức mình, nhưng khi mà nội giận, là chẳng nghe lời ai cả. Nếu anh Tịnh Nam mà có đi xin, tôi nghĩ cũng chẳng có kết quả gì đâu. Nhưng mà tất cả cũng đã qua Tôi cũng chẳng sao cả.

Vũ Hàng nhìn Mộng Hân chăm chú soi mói.

- Thật không sao ư? Nhưng thôi tôi cũng biết qua chút đỉnh về ngành y khi nào tiểu thơ cảm thấy khó chịu trong người, cứ cho tôi biết, lúc nào tôi cũng có thuốc chữa.

Vũ Hàng nói xong sợ nàng nghi ngờ lại tiếp:

- Tôi nói thiệt đấy, tôi là một thầy thuốc, tôi đã được học nghề y ngay từ nhỏ. Tôi có thể điều trị nhiều thứ bệnh, có thể băng bó vết thương, nhưng với vết thương lòng của tiểu thơ là tôi không thể trị được.

Mộng Hân nghe Vũ Hàng đùa, không hiểu sao tim chợt đập mạnh. Những cảm xúc ngổn ngang trong lòng. Nàng chỉ yên lặng, chứ không nói gì cả.

Thái độ của Mộng Hân, như làm cho Vũ Hàng sực tỉnh. Chàng chợt thấy mình nói nhiều quá, nói một cách không thận trọng suy nghĩ. Hay là điều đó đã khiến Mộng Hân cảm thấy bị xúc phạm rồi ư? Nghĩ thế, Vũ Hàng bắt đầu lúng túng. Để che đậy cái lúng túng đó. Vũ Hàng lại tiếp:

- Tịnh Huyền có nói gì với tiểu thơ về tôi không?

- Không... không nhiều lắm.

Lời của Mộng Hân làm Vũ Hàng nghĩ ngợi, rồi một mình tự khai ra.

- Tôi lớn lên từ một giáo đường ở thành phố Hàng Châu. Giáo đường đó có tên là Thánh Mẫu, do một cha đạo người Anh cai quản. Ở đây thu nhận biết bao là trẻ con bị bỏ rơi. Nói rõ hơn, đó là một cô nhi viện. Và tôi là một trong những đứa trẻ đó. Lúc còn nhỏ đã bị bỏ trên thềm giáo đường Thánh Mẫu.

Rồi Vũ Hàng móc trong cổ áo ra một tấm kim bài đưa cho Mộng Hân xem, tiếp:

- Lúc đó trên người tôi chẳng có một cái gì, ngoài chiếc kim bài này. Có lẽ người cha người mẹ bỏ rơi tôi, muốn ai nhặt được có chút ít lộ phí. Trên tấm kim bài đó có hai chữ Vũ Hàng. Và đó là gốc gác cái tên hiện tại của tôi. Còn họ tộc ư? Tôi được mục sư Giang nhặt được. Ông ấy đúng ra có tên là Johnson, nhưng đọc trại ra theo tiếng Tàu thành họ Giang. Đó tiểu thư thấy không? Tôi người có gốc gác không rõ ràng so với một gia lực lừng lẫy như họ Tăng này, thì nó là một trời với một vực.

Mộng Hân lắng nghe một cách xúc động, đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Nàng nhìn tấm kim bài, thấy chữ viết trên đây là chữ thảo, nét bút đẹp và mạnh mẽ. Rõ ràng là viết trước rồi sau đó mới đem khắc một kỷ vật đầy ấn tượng. Vũ Hàng cất tấm kim bài rồi tiếp tục nói:

- Lúc nào tôi cũng mang tấm kim bài này trong người vì nó là vật duy nhất thuộc về tôi. Đã lâu rồi, tôi không còn đi tìm người đã sinh thành ra tôi. Nhiều lúc tôi cũng có suy đoán, nhưng rồi... Tôi chẳng thể nào tha thứ cho cha mẹ mình được cả. Sinh ra mà không dưỡng không dạy thì... Đó là một chuyện tàn nhẫn vô cùng. Dù cho bất cứ một lý do gì, cha mẹ cũng không có quyền bỏ rơi con cái của mình như vậy. Tiểu

thơ nghĩ có đúng không?

Mộng Hân gật đầu, Vũ Hàng lại tiếp:

- Mục sư Giang không những chỉ là một mục sư, ông ấy còn là một bác sĩ y khoa. Từ nhỏ tôi được sống bên ông ấy, nên học được một chút y thuật. Cô nhi viện nào có nhiều tiền? Vì vậy bất cứ một đứa nhỏ nào dù lớn hay bé mà có bệnh, là tôi với mục sư Giang đảm nhiệm chạy chữa cả.

Rồi Vũ Hàng nhìn lên bầu trời cao, hồi tưởng.

- Thú thật, những ngày đó cực khổ vô cùng, nhưng đó là những ngày hạnh phúc nhất của tôi.

Mộng Hân ngăn người ra nghe.

- Mãi đến năm tôi mười lăm tuổi, tôi mới gặp được cha nuôi hiện nay. Lúc đó người buôn bán tại Hàng Châu và có lẽ vì muốn làm một ít điều thiện, người đã đến nhà thờ Thánh Mẫu tham quan. Trong hàng trăm đứa trẻ mồ côi, người đã chăm được tôi, chọn tôi làm con nuôi, lại đưa tôi lên trường đại học Bắc Kinh cho học ngành y cho đến lúc tốt nghiệp. Cha nuôi quả là một quý nhân trong cuộc đời tôi. Năm tôi tròn mười chín tuổi, có lần người đã mang tôi về nhà này. Tôi được cư xử như con ruột trong nhà. Người còn dạy tôi cách buôn bán tham gia vào sự nghiệp của nhà họ Tăng. Tôi không biết sao mình lại có duyên với ông ấy như vậy? Có lẽ vì cái cảm giác “gia đình” đã thu hút tôi, xóa bỏ được nỗi trống trải cô đơn của mình. Vì vậy, mà tôi đã đồng ý về đây. Sau khi tôi tốt nghiệp đại học, tuổi của cha nuôi càng lúc càng cao, người cũng tin tưởng tôi nên giao phần lớn sự nghiệp lại cho tôi cai quản. cái ơn tri ngộ kia, khiến tôi càng ngày càng lún sâu vào gia đình này. Không thể rút lui được. Bây giờ ân tình, đạo

nghĩa, mọi thứ như vây chặt. Tuy vậy dù có ở chung cùng một nhà, nhưng cách suy nghĩ và việc làm của tôi hoàn toàn khác hẳn. Nhiều lúc còn xung khắc, nên tôi cũng có lần suy tính chuyện bỏ đi, nhưng lại đi không đành. Địa vị tôi trong nhà này nghĩ cũng kỳ cục. Chủ không ra chủ, mà tớ không ra tớ. Tôi không biết mình là gì nữa.

Vũ Hàng nhìn lên ánh mắt thân tình.

- Nói chuyện với tiểu thư lâu thế này, không phải tôi muốn diễn giải điều gì. Mà tôi chỉ muốn cho tiểu thư biết tại sao lúc nội ra lệnh phạt, tôi lại chẳng có lập trường rõ ràng, tôi không giúp ích được gì cho tiểu thư. Bây giờ hẳn tiểu thư đã hiểu rồi chứ?

Mộng Hân nhìn Vũ Hàng thật lâu. Lời của Vũ Hàng vừa trình bày đã cho Mộng Hân xúc động mạnh. Một con người chẳng giấu giếm xuất thân thấp hèn của mình lại còn muốn giúp Mộng Hân thoát khỏi trừng phạt. Mặc cảm và chính nghĩa sâu sắc, làm Mộng Hân cảm động vô cùng. Nhất là khi nghe Vũ Hàng trình bày cái địa vị của mình, “chủ không ra chủ, mà tớ chẳng ra tớ, không trên cũng không dưới lơ lửng giữa chừng” Mộng Hân lại nghĩ đến thân phận mình “Đồi thị thiên nhai luân lạc nhân, tương phùng hà tất tăng tương thức” mà đồng cảm. Vũ Hàng thì bị cái ân tình, đạo nghĩa trời chân nơi nhà họ Tăng. Còn nàng thì vì chuyện hôn nhân, cũng bị giữ chặt nơi này cùng nỗi bi ai tương tự.

Vũ Hàng thấy Mộng Hân yên lặng lo lắng.

- Có phải là tôi đã nói hơi nhiều ư? Có làm cản trở công việc gì của tiểu thư không?

Mộng Hân sợ Vũ Hàng bỏ đi vội vã nói:

- Không có! không có! Mà anh đã lập gia đình chưa?
- Chưa, tôi chưa muốn lập gia đình. Cũng chính vì vậy mà cha nuôi cần nhân, mấy lần người đã chọn người cho tôi, muốn tôi thành gia thất, người nói làm như vậy người mới xong bốn phận. Nhưng tôi không chịu, chẳng hiểu sao tôi lại sợ chuyện lập gia đình.
- Sao lại vậy?

- Vì tôi cứ có cảm giác là mình có ở chốn nào đi nữa, cũng chỉ là “khách” thôi. Cuộc đời tôi chưa an định. Hiện tôi ở trong nhà họ Tăng, nhưng trong tương lai, chắc rồi sẽ phiêu bạt nơi xa Tôi không muốn có một cái gì ràng buộc. Và lại tôi cũng không tự tin. Tôi không nghĩ là mình sẽ mang lại được hạnh phúc cho người khác.

Mộng Hân không ngăn được nói:

- Anh phải tự tin chứ? Một người vừa nhân từ, chân thật, có tài năng, biết tiến thân như anh sẽ là đối tượng mà bao nhiêu cô gái mơ ước.

Mộng Hân tự nhiên chẳng đắn đo suy nghĩ. Mỗi khi thấy khuôn mặt Vũ Hàng đỏ bừng, nàng mới giật mình nhìn xuống. Trong khi Vũ Hàng nhìn nàng với ánh mắt xúc động.

- Tiểu thơ nói hay lắm. Từ nào đến giờ tôi chưa hề nghe ai nói với mình những điều như vậy. Tôi giống như một con trâu già, chỉ húc đầu vào đá thôi.

Rồi không hiểu sao đột nhiên Vũ Hàng hỏi:

- Nếu tiểu thơ mà chưa lập gia đình, tiểu thơ có dám dùng những lời đó ca ngợi người khác không?

Mộng Hân giật mình tái mặt. Vũ Hàng biết là mình lỡ lời. Vũ Hàng lúng túng lùi ra sau một bước nói:

- Xin lỗi. Đứng ra tôi không nên hỏi tiểu thơ một câu như vậy, xin lỗi.

Rồi vội quay người bỏ đi, Mộng Hân nhìn theo. Trước mặt nàng, ngoài bóng Vũ Hàng ra là tòa nhà cao ngất của nhà họ Tăng. Mộng Hân bàng hoàng không kém.

Tối hôm ấy, Vũ Hàng lại thối sáo. Mộng Hân ở trong phòng vẫn nghe được tiếng sáo trôi vào. Trong khi Tịnh Nam đã ngủ say trên giường, đến tận nửa khuya, tiếng sáo đang thổi chột ngưng bật. Mộng Hân chờ mãi, vẫn không nghe thấy tiếp. Điều đó làm nàng có cái cảm giác như vừa đánh mất một cái gì. Đứng ở trong cửa sổ nhìn ra, khói sương bao phủ bên ngoài lâu các mờ trong sương. Nàng chột nhớ đến hai câu thơ.

Nhớ Vũ Lăng, người xa

Khói mây lâu che phủ.

Vũ Lăng người xa Ai là người đang ở Vũ Lăng? Mà Mộng Hân đâu có ai ở xa đâu mà nhớ? Mộng Hân giật mình, nhưng “nhớ” một thứ kỳ lạ. Từng câu từng lời đó cứ hiện ra trong đầu. Không nhất thiết phải có người rất xa mới nhớ.

“Nước chảy bên lâu làm ai nhớ?

Tựa mắt ưu tư thêm nỗi sầu...”

Một tuần lễ sau. Vũ Hàng theo tàu buôn của Hăng Thái Phong mang hàng đến Thượng Hải. Tịnh Huyền nói Vũ Hàng thường đi xa như vậy có lúc kéo dài cả nửa năm trời

mới quay trở về nhà. Không hiểu sao, Mộng Hân lại thờ phào, lòng như đã trút được mối đe dọa tiềm tàng đầu đó. Nhưng rồi cũng thấy có chút buồn buồn, nhất là mỗi khi đi ngang qua nhà thủy tạ, chẳng hiểu sao Mộng Hân lại thích dừng lại một chút. Và câu thơ “Nhớ Vũ Lăng người xa, khói mây lâu che phủ” lại hiện ra trong đầu. Bây giờ Vũ Lăng người xa như có một ý nghĩa nào đó. Mộng Hân cố xua không dám nghĩ tiếp, nhưng cũng cảm thấy “Nước chảy bên lâu làm ai nhớ? Tựa mắt ưu tư thêm nỗi sầu”.

Cái tình cảm kỳ quặc kia đeo cứng khiến Mộng Hân thần thờ không thôi.

CHƯƠNG 5

Khi Vũ Hàng trở lại nhà thì đã là mùa xuân năm sau. Mộng Hân lúc đó đang có thai. Một thế hệ thứ tư của nhà họ Tăng sắp chào đời. Điều này khiến Tăng lão phu nhân không còn phạt Mộng Hân phải quỳ ở Từ đường nữa. Cả nhà trừ Tịnh Nam ra, ai cũng có vẻ mừng rỡ, chuyện đó cũng chẳng có gì lạ, ngay từ đầu Tịnh Nam đã không có cảm tình với cái giọt máu trong bụng vợ. Bù lại mọi người đều chăm lo chờ đợi. Cái không khí nhẹ nhàng đã ít nhiều xuất hiện trong nhà họ Tăng.

Lúc Vũ Hàng gặp lại Mộng Hân, mắt chàng vẫn sáng, nhưng đầy nỗi ưu tư. Vũ Hàng gặp Mộng Hân chỉ hỏi:

- Tiểu thơ vẫn khỏe chứ?

Câu hỏi làm Mộng Hân xót xa. Rồi Vũ Hàng yên lặng chẳng nói gì nữa. Một câu hỏi rất bình thường, nhưng giữa hai người giờ như khác hẳn trước. Có một cái gì đó nó tiềm ẩn bên trong. Gió qua mưa tưởng chừng đã lạnh. Nhưng mỗi lần nghe lại được tiếng sáo của Vũ Hàng là Mộng Hân lại thấy như có cái gì lao xao trong lòng, khiến nàng không thể không lắng nghe. Vì trong tiếng sáo kia như ai đang nhấn nhủ gì đó, nghe mà xúc động. Nhất là khi giữa đêm lâu cao thanh vắng.

Mùa xuân năm ấy, Tịnh Nam cũng có vẻ bận rộn khôn cùng, ngày nào sáng sớm cũng đi tối mới về. Ngay lúc ngồi vào bàn cùng ăn là Tịnh Nam đã thấp thỏm dợm đi. Cả nhà đều

thấy cái thái độ kỳ quặc đó, chỉ có Tăng lão phu nhân là như không biết gì cả.

Bụng của Mộng Hân càng lúc lại càng to, Tịnh Nam càng ít ngủ nhà. Điều này trái lại càng khiến Mộng Hân yên ổn. Bây giờ lòng Mộng Hân đã lạnh, không có Tịnh Nam ở nhà, Mộng Hân ít bị quấy rầy hơn. còn hôm nào có, Mộng Hân đựng đến món nào là đổ vỡ, là hư hỏng đến đó, nên Mộng Hân thích Tịnh Nam cứ vắng nhà. Còn Tịnh Huyền thì không vậy, Tịnh Huyền bất bình, bởi vì gần như cả trấn Bạch Sa này ai cũng biết chuyện thiếu gia ở nhà họ Tăng đang mê mệt một cánh hoa ở hí viện Cát Tường. Cô gái đó có tên là Dương Hiểu Diệp.

Nhưng trong những ngày đó, Tịnh Huyền cũng vô cùng bận rộn. Trước kia thì mỗi tuần Tịnh Huyền đến thầy học vẽ một lần, nhưng lúc gần đây, thầy Điền bảo là Tịnh Huyền đã tiến bộ, nhưng cần phải ôn tập kỹ hơn, nên mỗi tuần Tịnh Huyền tăng giờ học thành hai buổi. Học xong là còn vẽ, vẽ nhiều mới thần thực. Tịnh Huyền lại rất siêng học, không đua đòi nên nét bút càng lúc càng xuất thần.

Tình cảm giữa Mộng Hân và Tịnh Huyền cũng rất khăng khít, Tịnh Huyền đẹp lại trung thực. Mộng Hân tự hỏi, cô gái này rồi sẽ rơi vào nhà ai đây? Mộng Hân chỉ mong trời xanh có mắt, đừng để Tịnh Huyền phải chịu cảnh xe lệch to duyên giống như nàng với Tịnh Nam, để cho đời Tịnh Huyền khỏi khổ!

Mới đây mà mừng năm tháng năm đã đến, thời tiết trở nên nóng bức. Mà theo lịch thì khoảng trung tuần tháng sáu Mộng Hân sẽ sinh, tháng năm Mộng Hân đã đi lại một cách khó khăn. Nhà họ Tăng đã tuyển chọn vú em và muốn cô đỡ

sẵn trong nhà. Tăng lão phu nhân thì suốt ngày tra sách, chọn tên cho đứa nhỏ. Hôm ấy có lẽ vì trời quá nóng, nên vừa thức dậy, Mộng Hân đã thấy trong người uể oải. Vũ Hàng nhìn thần sắc của Mộng Hân, không đành được nói:

- Nếu mợ thấy trong người không khỏe thì cứ nói cho tôi biết, đừng ngại. Bây giờ chẳng phải chỉ có mợ một mình mà còn có đứa bé trong bụng nữa, nó phải được chăm sóc!

Mộng Hân gượng cười với nỗi bi ai. Đứa bé trong bụng là nguồn an ủi của Mộng Hân, nó mang đến cho nàng một tình cảm lạ lùng tình mẫu tử, nên từ khi biết mình mang thai, là nàng có nhiều thay đổi. Bao nhiêu tình thương nàng đổ dồn cả vào đó. Tuy đôi lúc Mộng Hân cũng thấy thất vọng. Bởi vì cái mầm sống mà nàng đang mang không phải là kết tinh của tình yêu, mà chỉ là sản phẩm do một người đàn ông ích kỷ dùng cái quyền “làm chồng” tạo thành. Vì thế thỉnh thoảng Mộng Hân cũng có những suy nghĩ băng quạ Nàng thắc mắc không biết có nhiều người đàn bà Trung Quốc ở trong cái tình trạng “đặt đâu ngồi đấy” của cuộc hôn nhân mỗi mai, không tự nguyện lấy chồng. Khi sinh con nào khác chỉ cái máy đẻ. Họ có băn khoăn vì tình yêu như nàng không?

Tối hôm ấy, ăn cơm tối vừa xong là Tịnh Nam đã thay áo định ra phố. Tịnh Nam chẳng một chút quan tâm đến vợ. Hôm ấy, Tịnh Nam diện chiếc áo mới thật đẹp. Đứng mãi trước kính chăm sóc mái tóc bóng mượt của mình. Mộng Hân đứng gần đấy, lặng lẽ nhìn chồng, nhưng chẳng muốn hỏi han chi cho thêm phiền, thêm mệt.

Tịnh Nam chuẩn bị xong vừa định ra cửa, thì Tịnh Huyền bước vào với chén thuốc bổ cho Mộng Hân trên tay, nhìn thấy ông anh sắp đi, đặt thuốc lên bàn, Tịnh Huyền nói:

- Anh lại ra phố nữa à?

- Ờ!

Tịnh Nam khó chịu trả lời, nhưng Tịnh Huyền cũng khó chịu không kém.

- Anh đi đến bao giờ mới về? Sao chẳng ở nhà với chị Hai? Anh không biết là chị ấy không khỏe à?

Tịnh Nam thấy em gái có ý ngăn cản mình, bực dọc.

- Sao em lại nhiều chuyện thế? Tối nay anh có tiệc phải thương thảo chuyện buôn bán với người ta.

Tịnh Huyền không nén được bực dọc quay qua nhìn thẳng Tịnh Nam.

- Hừ! Anh mà đi thảo luận chuyện buôn bán à? Mặt trời có mọc ở đằng Tây cũng chưa có chuyện đó. Anh chỉ khéo mượn có! Muốn viện cớ thì viện cái cớ nào có tính thuyết phục người khác cợ Hãy nói thật đi, có phải là anh định đến hí viện Cát Tường để tán tỉnh Dương Hiểu Điệp không?

Tịnh Nam trừng mắt.

- Mà nói gì? Nói gì vậy? Tao có làm gì mà mày cũng không có quyền nói. Cái gì mà bắt Hiểu Điệp với bướm bướm, mày nói rõ ra tao nghe xem.

Mộng Hân sợ Tịnh Huyền lại gặp chuyện, nên vội nói với Tịnh Nam.

- Thôi anh, có chuyện cần thì anh cứ đi nhanh đi! Đừng nói gì cả.

Nhưng Tịnh Nam còn bực với Tịnh Huyền lớn tiếng.

- Hèn gì lần trước nội cứ tra hỏi lằng nhằng tao mãi. Vậy thì rõ rồi, chính mi là đưa đã theo dõi ta, nói xấu ta với nội đúng không? Mi làm sao biết chuyện ta với Dương Hiểu Điệp? Nói nhanh, nói nhanh!

Tịnh Huyền không kém.

- Tại sao anh lại hỏi tôi mà không tự hỏi chính mình? Cả nhà từ trên xuống dưới, ngoài nội ra, ai cũng biết chuyện này cả. Mỗi lần anh đến hí viện Cát Tường, bộ anh tưởng Đại Xương với Đại Thanh câm cả à? Anh tưởng cả cái trấn Bạch Sa này đều mù cả ư? Người ta đã bàn tán tùm lum, anh lại còn làm hùm làm hổ. Anh chỉ giỏi hùm hổ với tôi và với chị Mộng Hân. Anh chỉ biết ức hiếp kẻ yếu! Chớ dám làm gì ai? Anh rõ là con người không có lương tâm!

Tịnh Nam vỗ mạnh lên bàn.

- Mày dám mắng anh mày hả cái con tiện tỳ chết tiệt kia. Học đòi theo Mộng Hân riết rồi lớn mồm lớn họng.

Cái đập tay lên bàn của Tịnh Nam làm chén nước bị sánh ra suýt đổ. Tịnh Huyền vội chạy đến giữ chén, miệng nói:

- Xem kìa, anh lại định đổ thuốc nữa à?

Tịnh Nam nghe vậy chụp lấy chén thuốc ném xuống đất vỡ tan. Tịnh Huyền tức giận hét.

- Anh rõ là điên rồi mới hành động táo tợn ngang bướng vậy!

- Mày muốn chết ư? Nói gì nữa hả?

Tịnh Nam đưa tay lên tát cho Tịnh Huyền một tát, nhưng

Tịnh Huyền đã né kịp làm Tịnh Nam giận dữ đuổi theo. Hai anh em đuổi bắt vòng vòng quanh bàn. Mộng Hân thấy vậy cố gắng bước tới can ngăn.

- Anh Nam, thôi mà anh thích đi đâu thì cứ đi đi. Đừng rắc rối nữa.

Lúc đó Tịnh Nam cũng đuổi gần kịp Tịnh Huyền, nên co chân lên định tống cho Tịnh Huyền một đạp. Không ngờ Mộng Hân cũng vừa chạy đến. Thật không may, lại đúng tầm chân của Tịnh Nam, thế là bụng Mộng Hân lãnh đúng một đạp của Tịnh Nam. Mộng Hân ngã lăn xuống đất, lăn lộn đau đớn. Mộng Hân thấy bụng đau như xé thịt.

Tịnh Huyền kinh hãi quay vội lại đỡ Mộng Hân lên.

- Chị Oì! chị! Chị có làm sao không? Đau lắm không? Em sợ quá.

Mặt Mộng Hân trắng bệch, nàng đau vã mồ hôi. Nhưng vẫn gắng gượng nói:

- Tôi, tôi không sao... không sao đâu. Đừng có sợ.

Tịnh Nam cũng giật mình, nhưng rồi khi nhìn thấy Tịnh Huyền và Mộng Hân nói chuyện, nghĩ là chắc chẳng đến nỗi nào, nên lại nghĩ đến Hiếu Điệp vội vã chần chỉnh lại quần áo, rồi bỏ đi. Đến cửa còn nói:

- Ở nhà có bà mẹ đỡ đẻ, lại còn có Giang Vũ Hàng hẳn biết thuốc trị bệnh. Kêu hẳn lại mà điều trị cho!

Nói xong bỏ đi mất. Tịnh Huyền không tin anh mình có thể nói vậy, quát lớn ra ngoài.

- Sao anh vô trách nhiệm vậy? Không ở lại đây phụ đỡ chị

Hân lên giường?

Nhưng không thấy bóng Tịnh Nam đâu nữa. Tịnh Huyền định đuổi theo, nhưng lại không đành bỏ Mộng Hân nằm một mình. Lúc này mặt Mộng Hân đã không còn giọt máu. Tịnh Huyền sợ Mộng Hân chết, khóc lớn lên.

- Tại em cả, em đã hại chị? Sao em lại cãi nhau với anh Nam làm gì?

Mộng Hân cố đẩy Tịnh Huyền ra, thều thào.

- Làm ơn... làm ơn đi kêu người đến giúp. Đi kêu Từ má, đi kêu mẹ đi, nhanh lên, không xong rồi. Tôi nghĩ... tôi nghĩ... đứa bé có lẽ sắp chào đời.

Tịnh Huyền tái mặt.

- Sao vậy? còn gần tháng nữa cơ mà? Chị sắp sanh rồi ư?

Mộng Hân vừa thở vừa nói:

- Đi, đi nhanh lên. Tôi không còn chịu nổi nữa rồi.

Mộng Hân rên thành tiếng, Tịnh Huyền bấy giờ chỉ còn biết bỏ chạy ra ngoài vừa chạy vừa hét.

- Nội ơi! Mẹ Oi! Từ má đâu nhanh lên! Nhanh lên, chị Nam sắp sinh rồi, nhanh lên.

Đối với Mộng Hân, buổi tối hôm ấy dài như bất tận. Thời gian như không chịu qua, trong khi cái đau càng lúc càng tăng. Mộng Hân đau lan khắp cả người, không xác định được chỗ nào đau nhất. Nhưng Mộng Hân không dám rên la vì một sản phụ có giáo dục, là lúc sinh không được kêu đau, nên nàng cố cắn răng chịu đựng, mồ hôi và nước mắt chảy như

tắm. Đau muốn nín cả thở, nàng có cảm giác như mình sắp chết, và chết được chắc sẽ dễ chịu hơn.

Trước mặt hình như có nhiều khuôn mặt xuất hiện, những khuôn mặt đó mờ mờ không rõ ràng. Hình như có cả Từ má, nội của Tịnh Nam, bà mẹ đỡ đẻ, bà Văn Tú rồi Tịnh Huyền, có cả người mẹ ruột đã mất của nàng. Những hình bóng ấy lay động như những chiếc hình trong đèn kéo quân, hiện ra thoát ẩn thoát hiện. ý thức của Mộng Hân gần cạn kiệt, không còn nghĩ ngợi được điều gì nữa. Chỉ có cơn đau, cơn đau chẳng chịu dứt mà càng lúc càng tăng. Nếu chết được thì hay biết chừng nào. Mộng Hân nghĩ và trở về thực tại. Nàng lại nghe thấy có người gọi tên mình, có người rảy nước lên mặt, rồi nhét cả nhân sâm vào miệng. Mộng Hân cũng cảm thấy đứa con trong bụng ngo ngoe. Hình như nó muốn ra, nhưng chẳng làm sao ra được. Mộng Hân cũng muốn giúp nó, nhưng chẳng biết làm sao giúp, và Mộng Hân buông xuôi. Thôi thì cái chết hãy đến ngay đi.

Trong cái tuyệt vọng khôn cùng đó, chợt nhiên Mộng Hân thấy như có một đôi tay đầy sức mạnh, nâng đầu nàng lên. Rồi một đôi mắt quen thuộc sâu thẳm nhìn nàng có cả tiếng gọi.

- Mộng Hân! Hãy tỉnh dậy đi, nhìn tôi nè. Có nghe không? Hãy nhìn vào mặt tôi.

Cái tiếng gọi nó đầy quyền lực, Mộng Hân muốn phản ứng lại mà không được. Cố tập trung ý thức, cố mở mắt, và thế là... Mộng Hân giật mình, Vũ Hàng! Vũ Hàng đang nâng nàng lên. Không thể như vậy được! Mộng Hân lơ mơ nghĩ. Vũ Hàng làm sao có thể vào được phòng sinh? Quy luật của nhà họ Tăng đầu cho phép làm điều đó? Mà nếu điều đó có

thật, thì có nghĩa là sinh mệnh của Mộng Hân đang ở điểm cuối cùng.

Và quả là Mộng Hân đã nghĩ không sai.

Khi Vũ Hàng bước vào phòng sinh, thì trong phòng đã đầy những người đàn bà, họ đều không còn hy vọng. Mộng Hân đã tỉnh đi ngất lại nhiều lần, mà mỗi lần tỉnh lại là một lần yếu đi. Đứa bé trong bụng chưa trở đầu nên không làm sao chui ra được. Vũ Hàng lúc đầu chỉ được đứng bên ngoài chỉ dẫn cho bà mụ đỡ đẻ, nhưng bà ta chẳng giúp ích được gì trong tình thế này. Đứng bên ngoài nghe tiếng la hét kêu đau của Mộng Hân mà Vũ Hàng như xé ruột. Cuối cùng khi bà mụ bó tay, quý xuống lạy Tăng lão phu nhân nói:

- Lão phu nhân, tôi đã làm hết cách rồi mà vẫn không được, sợ là sẽ chẳng cứu được mẹ lẫn con, vậy xin lão phu nhân hãy nhanh đi mời thầy khác.

Vì vậy Vũ Hàng không còn dẫn được nữa, nói vọng vào.

- Nội ơi nội! Giờ phút này, nội còn kiêng cử cái gì nữa? Hãy để con vào giúp một tay, con là một bác sĩ, con có thể cứu sống được mẹ ấy. Bà đỡ ơi, bà cũng đừng đi, hãy ở lại đây phụ giúp tôi. Bây giờ gấp gáp lắm rồi, không thể chần chờ được! Chần chờ là mẹ con sản phụ sẽ chết.

Trong cái giây phút nguy cấp đó, Tăng lão phu nhân mới cho phép Vũ Hàng vào phòng sinh. Khi Vũ Hàng bước vào, thì Mộng Hân chỉ còn thoi thóp thở, mặt nàng trắng bệch, người lại ướt đầm mồ hôi, gần như không còn ý thức. Vũ Hàng thấy tình trạng Mộng Hân như vậy không khỏi rùng mình. Và chàng bất chấp chuyện giữ giới luật, chàng cúi xuống nói lớn.

- Mộng Hân, nghe này! Đừng thiếp đi nữa nhe, hãy ráng mà tỉnh táo, có nghe tôi nói không? Tôi đến giúp Mộng Hân đây, hãy tin tưởng tôi. Tôi sẽ cố bảo vệ mạng sống cho Mộng Hân, cho cả đứa bé. Nhưng Mộng Hân cũng phải giúp tôi, phải cố gắng, đừng buông xuôi. Mộng Hân có nghe tôi nói không chứ?

Rồi Vũ Hàng đưa tay lên vỗ vỗ má Mộng Hân, nói lớn để nàng nghe thấy.

- Tôi không đồng ý để Mộng Hân bỏ cuộc, Mộng Hân có nghe tôi nói không? Nghe không? Hãy trả lời tôi đi!

- Nghe rồi.

Mộng Hân thều thào. Giọng rất nhỏ, nhưng rõ là nàng đã lên tiếng. Rồi Mộng Hân mở mắt, bởi vì bây giờ trên cõi đời này, nàng chẳng còn có ai nữa. Chỉ còn một mình, Mộng Hân không muốn Vũ Hàng thất vọng, và thế là nàng cố gắng, cố gắng. Vũ Hàng thấy vậy mừng rỡ.

- Đúng rồi! cố một lần nữa đi! Gọi thành tiếng đi nào! Đừng có sợ đau gì cả, hãy gọi đi, gọi đi!

Vậy là Mộng Hân gọi, nhưng tiếng gọi rất nhỏ, nó chỉ nằm trong cổ họng. Nàng lại đau muốn ngất xỉu. Vũ Hàng thấy vậy, vội vã nhét miếng khăn sâu vào miệng nàng.

- Không được ngất đi! không được ngất! Mộng Hân phải tỉnh táo mới cứu được Mộng Hân. Mộng Hân! Hãy cố gắng nhé. Cố gắng thêm một chút. Đầu đứa bé đang chuyển động, không được nhắm mắt nhé! Không được ngất.

Mệnh lệnh của Vũ Hàng đã được Mộng Hân tuân theo. Nàng cố mở mắt, không để cho mất ý thức lần nữa. Nàng cố làm

theo sự chỉ dẫn của Vũ Hàng, cố gắng hết sức mình.

Và như vậy gần như suốt cả một đêm, nỗi đau dừng rồi lại tiếp. Con đau như xé gan xé ruột. Nhưng lời của Vũ Hàng cứ vang lên từng hồi bên tai Mộng Hân.

- Không được buông xuôi! Không được ngủ hay ngất xỉu. Không được buông thả! có nghe không? Sự sống ở đây không phải là của riêng Mộng Hân, Mộng Hân không có quyền buông thả, nghe không, có nghe không Mộng Hân?

Mộng Hân không dám làm trái lại với Vũ Hàng, Mộng Hân nghe chính giọng nói của mình đáp.

- Vâng, tôi nghe rồi! Tôi nghe rồi.

Cứ như vậy kéo dài tới sáng. Khi tiếng gà báo hiệu một ngày mới bắt đầu, thì đứa con gái chưa đủ tháng của Mộng Hân, tên là Thư Tịnh, cũng chào đời. Sự chào đời của Thư Tịnh suýt chút đã cướp đi sinh mệnh của Mộng Hân, nhưng nó là niềm vui của người đàn bà bất hạnh. Mộng Hân đã rơi lệ khi nhìn thấy con, rơi lệ khi nhìn thấy Vũ Hàng, lúc đó Mộng Hân hoàn toàn kiệt sức. Từ má thấy vậy sợ hãi.

- Cậu Hàng nhìn kìa! Mợ lại sắp ngất xỉu!

Vũ Hàng vội vã chạy đến lật mí mắt Mộng Hân lên, rồi đặt ống nghe lên ngực Mộng Hân, nhưng lại thấy trái tim đây đau khổ kia đã đập bình thường. Vũ Hàng biết con nguy đã quạ Chàng không ngăn được nước mắt, nói với Từ má.

- Không sao đâu, rồi cô ấy sẽ khỏi, suýt chút nữa là chúng ta mất một người thân. Bây giờ cô ấy gần bình thường rồi. Chưa bao giờ tôi gặp một người đàn bà đây can đảm như vậy. Trời phạt sẽ phò hộ cho người!

Có đúng là trời đã ghé mắt tới Mộng Hân chưa?

Lúc Mộng Hân đang vật lộn giữa cái sống và chết, thì Tịnh Nam lại đang ở trong hí viện xem Dương Hiếu Diệp trình diễn. Đến khi tàn cuộc, thì đã quá nửa đêm. Tịnh Nam lại dẫn Đại Xương và Đại Hạnh đến nhà riêng của Hiếu Diệp, bảo mua rượu thịt rồi cùng Hiếu Diệp đối ẩm, khi đó Tịnh Nam chỉ còn biết đến người đẹp và quên bằng cả vợ Ở nhà dù Tịnh Nam vẫn biết Mộng Hân đã bị chàng đập nhằm ngã té. Mộng Hân lại đang mang thai sắp sinh.

Tịnh Nam si mê Hiếu Diệp một cách ngông cuồng. Tịnh Nam thích Diệp vì Diệp là loi buông thả, biết cách liếc mắt đưa tình, biết cách chiều chuộng. Vì vậy Tịnh Nam đã ở đấy uống cho đến lúc say mềm, không còn biết trời trăng gì cả mới đi.

Trong buổi tối hôm ấy, một hai tai họa khác lại đến. Dương Hiếu Diệp nguyên là cô đào của gánh hát lưu động gần đây mới dọn đến Trấn Bạch Sạ Lúc đầu chỉ định lưu diễn có một hai tháng, không ngờ vì đông khách qua, nên ký hợp đồng dài hạn với hí viện Cát Tường, trình diễn thường trực nơi đây. Nên khi Tịnh Nam mê Hiếu Diệp, thì việc kinh doanh của Cát Tường hí viện càng phát đạt. Vì Tịnh Nam đã vung một số tiền lớn cho ông chủ rạp để giữ chân đoàn hát lại. Riêng Hiếu Diệp cũng không phải là cô gái khờ dại. Hiếu Diệp đi theo đoàn hát lưu diễn, phiêu bạt đã nhiều năm. Bụi đường xa đã biến cô nàng thành gái lão luyện, biết cách làm tiền. Trước khi gặp Tịnh Nam, Hiếu Diệp đã từng yêu. Người yêu của nàng cũng là kép hát trong cùng gánh. Đó là anh khếp Phương Hiến Đông, hai người ăn ở với nhau từ lâu. Nhưng trước anh chàng công tử bột Tịnh Nam mà Hiếu Diệp coi như là một con cá vàng to có thể moi tiền, thì cứ như. Trong lúc Phương Hiến Đông yêu Hiếu Diệp một cách thật

tình, không muốn thấy tay tình địch này ngày nào cũng lại trêu ghẹo Hiếu Diệp. Đông đã mấy lần nổi cơn ghen gây gỗ, nhưng chẳng làm được gì Tịnh Nam.

Tối hôm ấy Phương Hiền Đông quyết định không thể để chuyện tiếp diễn mãi, nên trong lúc Tịnh Nam và Hiếu Diệp âu yếm, anh anh, em em, thì Đông dẫn thêm mấy người bạn đập cửa xông vào. Tịnh Nam đã say khướt, thấy Đông đột ngột xông vào, nổi nóng mắng.

- Các người là hạng người nào vậy? không thấy đại gia đang uống rượu sao? Đến để gây chuyện à?

Phương Hiền Đông chẳng thèm trả lời, quay qua nói với Hiếu Diệp.

- Em hãy nói cho thằng điên này biết, em là cái gì của anh đi, vở kịch cần kết thúc ở đây là vừa.

Rồi Đông quay qua Tịnh Nam nói:

- Kịch đã hạ màn, người nên về đi.

Tịnh Nam lên tiếng.

- Thật vô lý! Tội bây đúng là vô lại. Ở hí viện Cát Tường này ai chẳng biết Hiếu Diệp là cái gì của ta chứ? Mi quấy rầy ta, có nghĩa là đã không muốn sống. Đại Xương, Đại Thanh đâu! Đập nó một trận cho ta xem!

Đại Xương và Đại Thanh nghe nói xông đến. Nhưng Hiền Đông như đã cố chuẩn bị sẵn, nên ra lệnh cho các bạn mình nhảy vào. Hai bên đã đánh nhau một trận ra hồn. Tịnh Nam là công tử bột, đụng phải tay Phương Hiền Đông, mà Đông là kếp võ, được luyện từ nhỏ thì làm sao địch lại? Đông vừa

chụp được Tịnh Nam, con giận bốc lên đã đập Nam không tiếc tay. Lúc đó nếu Tịnh Nam là người biết người biết ta thì hẳn Nam cũng không bị đòn đau như vậy. Đằng này Nam đã quen thói hống hách ở nhà, nên khi bị đánh, Nam còn lớn tiếng chửi, Nam chỉ biết võ chửi.

- Mi là tay vô lại! Tao sẽ báo lại cho ông chủ người, luộc người như luộc trứng, biết điều hãy rút đi! Hiếu Diệp đã là người của ta lâu rồi, mi đừng có nằm mơ Mi chỉ là đứa vô tích sự, Hiếu Diệp sẽ không yêu người mà yêu ta đây này.

Thế là Tịnh Nam bị ăn no đòn. Phương Hiến Đông đánh vậy còn chưa hả con giận nên chụp lấy chiếc bình hoa gần đấy, đập mạnh lên đầu Tịnh Nam, làm Nam chẳng còn biết trời đất gì nữa.

Thư Tịnh vừa chào đời, Mộng Hân vừa thoát khỏi con nguy, mới chợp mắt một chút thì Tịnh Nam cũng được người khiêng về nhà.

Chuyện đó làm nhà họ Tăng lại một phen sợ hãi, gần như người trong nhà đều tụ hết đến tòa đại sảnh, tiếng khóc la ồn vang. Hôm ấy Vũ Hàng rõ là không có số được nghỉ ngơi. Vừa từ phòng sinh ra, chưa kịp rửa cái mặt, là phải ôm vội thùng thuốc, chạy bay đến đại sảnh.

Trông thấy thân hình bê bết máu của Tịnh Nam, Vũ Hàng đã giật mình, chàng bước đến xem xét cẩn thận trong khi Tịnh Nam thì đã bất tỉnh, trên trán có một vết thương dài, máu còn chưa đông. Vũ Hàng vạch mắt Tịnh Nam lên xem, rồi nghe mạch, cuối cùng nói với mọi người.

- Đừng lo! Đừng lo, chẳng có gì đáng ngại đâu. Tại cậu ấy bị mất nhiều máu ngất xỉu, chứ chẳng nguy hiểm đến tính

mạng. Chúng ta nên đưa ngay về phòng, cho Nam nằm yên giường hoàng, rồi chuẩn bị nước nóng, bông băng chờ tôi.

Tăng lão phu nhân cố giữ bề ngoài bình tĩnh, im lặng một chút rồi nghiêm nghị nói:

- Con cháu nhà họ Tăng ta lúc nào cũng được on trên phò hộ, có gặp dữ đi nữa, cũng sẽ hóa lành. Vũ Hàng ta rất tin tưởng tài chữa bệnh của con. Con đã giúp đỡ được cho Mộng Hân mẹ tròn con vuông, thì với những vết thương ngoài da này, ta biết là không khó với con. Ta giao nó cho con đấy. gắng mà chữa.

Vũ Hàng gật đầu.

- Vâng con sẽ cố gắng.

Rồi suốt buổi sáng hôm ấy, mọi người cứ vây quanh Tịnh Nam. Vũ Hàng thì may lại vết thương trên trán, rồi chích thuốc giảm đau, cầm máu, băng bó lại những nơi bị rách. Vũ Hàng làm việc hì hục, Tịnh Nam nằm thiu thiu ngủ, thỉnh thoảng chỉ ú ớ vài tiếng nên khi công việc đã hoàn tất. Vũ Hàng gần như mệt lả, còn Tịnh Nam thì vẫn ngủ một giấc ngon lành.

Mãi đến chiều Tịnh Nam mới tỉnh, nhìn thấy mọi người vây quanh, anh ta hơi ngạc nhiên. Hình như Tịnh Nam đã quên chuyện gì xảy ra, còn hỏi:

- Máy người làm gì mà nhìn tôi chăm chú vậy?

Bà Văn Tú nghe con nói được, vừa khóc vừa nói

- Con đã bị người ta đập vỡ đầu, còn không biết sao? Con đã khiến cả nhà ta kinh hồn, còn hỏi vậy được à?

- Bị đập vỡ đầu?

Tịnh Nam tròn xoe mắt. Rồi như nhớ sực ra, ngồi nhồm dậ.
Câu đầu tiên hỏi:

- Hiểu Điệp, Hiểu Điệp đầu rồi? Mau cho người tìm Hiểu Điệp về cho con, để không thôi cái tên Hiến Đông kia hẳn cướp mất.

Nhưng rồi lại thấy đầu nhức như búa bổ, bất giác kêu lên “ui da” rồi ngã bặt xuống giường trở lại.

Mọi người phải can ngăn.

- Đừng có động dậ. Có vết thương trên đầu chưa lành đấy.

Chỉ có Tăng lão phu nhân là yên lặng. Bà chỉ chăm chăm nhìn Tịnh Nam. ánh mắt không chỉ thương xót mà là một sự chịu đựng. Bà nói nhỏ, nhưng cương quyết.

- Con chẳng có Hiểu Điệp gì cả, mà chỉ có Mộng Hân thôi. Bây giờ con đã là chạ Mộng Hân đã vì con mà bán sống bán chết. Từ đây về sau con sẽ bị kèm chặt ở trong nhà. Hãy mang trái tim buông thả của con trở về. Nội không muốn thấy chuyện rắc rối gì xảy ra nữa.

Tịnh Nam nằm im mắt nhắm nghiền, lẩm bẩm nói:

- Chết còn sướng hơn.

Vũ Hàng đang mệt nghe vậy bất mãn ra mặt, chàng lạng lẽ thu xếp đồ đạc, bỏ đi ra ngoài.

CHƯƠNG 6

Một tháng sau. Vết thương trên người Tịnh Nam đã lành, nhưng anh ta trở nên lầm lì khó hiểu. Hôm ấy, đứng trước gương, Tịnh Nam chăm chú ngắm vết thương trên trán mình. Vết sẹo vừa dài vừa sâu bị may để sẹo lại giống như một con rết nằm vắt ngang trán.

Chẳng có chút thẩm mỹ. Tịnh Nam dùng lược cố rẽ tóc phủ xuống, để che giấu, nhưng vẫn che không hết. Tịnh Nam lại lấy chiếc nón rộng vành đội lên che được nhưng lại không quen. Anh chàng tìm đủ cách, vẫn không ổn nên bực mình, rồi đâm ra đổ quau.

Lúc đó Mộng Hân, Từ má và vú em của bé Thư Tịnh đang vây quanh con bé mới sinh. Thư Tịnh vì thiếu tháng nên bé xịu lại gầy yếu một cách tội nghiệp. Con bé cứ hay khóc oa oa.

Ba người đàn bà phải vây quanh con bé, hết người này bế, đến người kia bồng. cả nhà lúc nào cũng đầy tiếng trẻ nít khóc, cộng với tiếng ru của ba người đàn bà, làm cho Tịnh Nam càng bực bội không chịu được. Tịnh Nam bước tới chụp lấy Mộng Hân nói:

- Thôi đủ rồi, đủ rồi! Tại sao suốt ngày cô cứ lo cho con bé? Cô chẳng một chút quan tâm đến tôi? không chăm sóc cho tôi chứ?

Rồi chỉ lên vết sẹo trên trán, Nam nói:

- Cô xem này, cái vết sẹo thế này tôi phải làm sao cho mọi người không thấy đây?

Mộng Hân nhìn lên vết sẹo chồng, nhưng trái tim lại để bên đứa bé nên vội vã nói:

- Theo thì là theo, đâu có làm sao giấu được. Từ từ rồi nó sẽ đầy thịt lên là xong, cần gì lo Anh phải để tôi chăm sóc cho con chó. Nó cứ khóc hoài cũng không biết nó bị bệnh gì mà nó lại chưa biết nó, khổ lắm.

Mộng Hân không đợi chồng nói, bỏ quay về lo cho con làm Tịnh Nam đừng đừng nổi giận. Chàng chạy theo giữ Mộng Hân lại hét.

- Tối ngày con với cái? Tại sao cô chẳng quan tâm gì đến tôi. Hừ trước kia cô đã không thèm dòm đến mặt tôi, bây giờ có con, cô càng chẳng coi tôi ra gì. Tôi còn sống chết cũng mặc. Như vậy được à?

Mộng Hân tức giận kinh ngạc không kém, từ khi Tịnh Nam bị đánh trọng thương, nàng thì ở cũ, nên hai vợ chồng cũng chưa có dịp gần nhau, cãi nhau. Chuyện Tịnh Nam phong lưu ở ngoài giữa lúc nàng mang bầu, Mộng Hân đã không nói. Đúng ra Tịnh Nam phải tự giác biết sai trái của mình, đằng này không những không hề, Tịnh Nam lại còn kiếm chuyện, không để nàng lo cho con chứ đừng nói là thương nó. Vậy thì Tịnh Nam là con người gì? Mộng Hân nhìn chồng giận lắm. Vừa đẩy Tịnh Nam qua một bên, Mộng Hân nói:

- Anh định sinh sự với tôi nữa ư? Rất tiếc, tôi chẳng có thì giờ.

Tịnh Nam lớn tiếng nói:

- Nhưng tôi muốn em phải lo cho tôi. Nếu không vậy, tôi cưới vợ để làm gì? Cả tháng nay tôi bị chôn chân ở nhà, bị nội kèm kẹp, không đi đâu được hết, tôi đã muốn phát điên.

- Anh thật vô lý. Anh muốn đi đâu thì đi, ai rảnh đâu mà đi mách lại cho nội biết chứ? Chuyện anh ra đường đánh lộn ồn ào, anh tưởng là giấu được nội chắc? Tôi biết không phải vì chuyện đó, chẳng qua tại vì anh không gặp được người mình thầm yêu trộm nhớ rồi anh bực, anh kiếm chuyện gây gổ với tôi. Chứ ở nhà này có ai quan tâm đến cái vết sẹo trên mặt anh làm gì? Anh lo sợ người ngoài họ chê anh xấu.

Tịnh Nam hét lớn.

- Ai? Cô muốn ám chỉ ai? Sao không nói thẳng ra?

- Cả nhà này ai lại không biết đó là ai? Dương Hiếu Diệp chứ ai?

Tịnh Nam cười lớn.

- Ha ha! Thì ra cô cũng biết ghen. Từ lúc đưa cái bài vị của Thu Đồng vào từ đường tôi đã thấy cô kỳ cục. Vậy mà cứ tưởng cô là tiên là thánh. Thì ra cô cũng bình thường, người chết đi thì chấp nhận, còn người sống thì không dung.

Mộng Hân cười nhạt.

- Anh muốn đi đâu thì cứ đi. Tôi sẽ không cản ngăn đâu, cũng không mách lại nội biết đâu mà sợ. Anh muốn làm gì thì làm, miễn đừng quấy phá chuyện tôi lo cho con là được. Đi đi!

- Tốt! Tốt! Tốt!

Tịnh Nam nói rồi quay qua Từ má và bà vú mới phân búa.

- Đấy nhé! Mọi người nghe rõ chứ? Cô ta đuổi tôi đi, bao giờ nội tôi hỏi, thì các người cứ báo lại đừng có thêm bớt một chữ. Bằng không tôi sẽ đuổi hết mấy người đấy.

Nói xong, Tịnh Nam quay người bỏ đi ra ngoài. Ra đến cửa mới sực nhớ, quay vào lấy chiếc nón trên bàn phấn, rồi mới đi luôn.

Mộng Hân trở lại với Thư Tịnh. Khi đó, Thư Tịnh đã ngừng khóc. Con bé đưa mắt nhìn Mộng Hân. Nàng ôm con vào lòng, tràn ngập nỗi bi ai.

Hôm ấy Tịnh Nam lén ra ngoài mà không ai biết. Sau khi học được bài học, Tịnh Nam có vẻ ngoan được vài bữa, và cũng học được cách bảo vệ chính mình. Giờ đi ra ngoài lúc nào cạnh Tịnh Nam cũng có A Lượng cùng mấy tay đánh lộn chuyên nghiệp. Từ khi Mộng Hân có con nhỏ, Tịnh Nam lấy có ra ngủ riêng ở thư phòng. Nên Tịnh Nam có đi đến khuỷa mới về cũng chẳng ai biết. Tịnh Nam cũng rất khôn, về trễ, thì mò trong bóng đêm, đi thật nhẹ. Vào được phòng là nhảy phóc lên giường lăn ra ngủ. Tăng lão phu nhân mấy bữa đó lại bệnh, nên ngủ sớm. Đám gia nhân thì chẳng dám đại mồm. Bữa đó, Tịnh Nam đã quậy một trận ra trò. Mãi một tuần sau Vũ Hàng mới biết được. Vũ Hàng đã giận dữ đi tìm Tịnh Nam.

Trong thư phòng, chỉ có hai người, Vũ Hàng hỏi:

- Mấy hôm trước, người cùng mấy tay côn đồ đã đập phá hí viện Cát Tường phải không?

Tịnh Nam giả bộ ngây thơ.

- Chuyện đó tôi đã đền bù rồi? Cái gì hư hao tôi đều trả tiền

cả. Tay chủ rạp kia còn gì mà than van nữa chứ?

Vũ Hàng giận dữ.

- Không có gì để than van à? Đâu phải chỉ có chuyện đập phá đâu, người còn làm chuyện gì khác? Hãy tự nói ra đi. Mi đã làm gì tên kép Phương Hiến Đông chứ?

Tịnh Nam đưa tay lên miệng, làm dấu.

- Đừng la lớn! Đừng la lớn chứ? Chuyện này mà lộ ra là nội sẽ cấm cửa hẳn tạ Cái tay Phương Hiến Đông à? Ai bảo hẳn kiếm chuyện với ta trước? Lần trước chính hẳn đánh ta, mà người lại chẳng giúp ta báo thù. Ta bị mất mặt bị làm nhục, vì vậy nên chẳng qua là ta đến đòi nợ cũ. Rồi sao? Bộ người ta đánh ta rồi người cấm ta đánh trả ư?

- Người ta chẳng qua đánh người lỗ máu đầu, còn người? người đã làm gì người ta chứ?

Tịnh Nam gắng giọng lên cãi.

- Đâu có làm sao đâu? Hẳn để sẹo lên mặt ta, thì ta cũng để sẹo lên mặt hẳn. Chẳng qua là ăn miếng trả miếng thôi mà.

Vũ Hàng giận phát run, túm lấy áo Tịnh Nam nói:

- Người... đâu phải người chỉ để sẹo lên mặt người ta, mà mi còn muốn hủy diệt người ta nữa, người đã làm mù cả một mắt của người ta, đúng không? Con người của người rõ là ác độc. người ta sống bằng nghề hát xướng. Sống nhờ cái dung mạo bên ngoài, người lại làm mù mắt người ta, có phải là đã giết người ta rồi không chứ?

Tịnh Nam lúc đó mới hoảng lên, nhưng vẫn nói:

- Đâu có nghiêm trọng như vậy? người đừng có nghe lời đồn đại tầm bậy, không hề có chuyện đó.

- Sao lại không? Ta đã đến hí viện Cát Tường. Ai ai cũng đều nói là người cùng với A Uy, A Lượng đá thẳng vào mặt người ta, đánh người ta nặng như vậy, cha cũng đã kêu A Lượng với A Cường lại hỏi, chúng nó đều thú nhận là có chuyện đó. Mi còn cãi nữa à?

Tịnh Nam giận dữ.

- Có nghĩa là người đã đem chuyện này mách lại với chả Mi đã không giúp ta giấu chuyện này thì thôi, sao còn nói lại cha biết chứ? Cha mà biết là cả nhà đều biết. Nguy thật! Nguy thật! Vậy là ta lại sắp bị cấm cung nữa rồi.

Tịnh Nam vừa dứt lời, đã nghe thấy ông Mục Bạch bước vào nét mặt giận dữ.

- Không phải là Vũ Hàng mách ta chuyện đó mà là chính ông Thạch, cảnh sát trưởng nói lại ta nghe. Ở thị trấn mọi người cũng đều biết. Mi sắp vào tù rồi biết không? Hừ, đến bây giờ mà người vẫn tỉnh bơ, không cần biết người ta sống chết thế nào. Chỉ lo ăn chơi, mi nên biết nhà họ Tăng của chúng ta là nhà trung nghĩa gia truyền. Sao lại có một đứa con như người? Ta chết đi hử là xấu hổ khi gặp mặt tổ tiên người đó.

Tịnh Nam chỉ quan tâm đến chính quyền hỏi:

- Sao? Cảnh sát biết rồi à? Vậy là cái tay Phương Hiến Đông kia đã đi báo cảnh sát?

Vũ Hàng lắc mạnh đầu.

- Hửn không đi báo cảnh sát, nếu báo thì ra tòa xử đàng

hoàng, đảng này không báo mới đáng sợ.

Ngưng một chút Vũ Hàng tiếp:

- Cảnh sát trưởng biết chuyện chẳng qua là vì nhiều người biết quá. Cái rạp hát Cát Tường kia cũng vì người mà đóng cửa, không hát được. Mi tưởng là cả đoàn hát có thể ngồi yên mà để vậy ư? Còn đám bạn bè của Phương Hiến Đông nữa, bọn hần chịu yên à?

ông Mục Bạch khép cửa lại, nghiêng răng nói với Nam.

- Bắt đầu từ ngày nay, mi không được ra khỏi nhà. Chắc chắn bọn chúng sẽ báo thù đấy. Mi đã làm hư một con mắt của người ta, thì người ta sẽ lấy lại nguyên cặp mắt của người thôi.

Tĩnh Nam nghe vậy run bắn lên, hần xuống giọng nói:

- Vậy thì cha ơi, hãy tìm cách cứu con. Chắc chắn là cha và Vũ Hàng có cách mà. Đúng rồi! Đúng rồi! Ta dùng tiền đi, cho Phương Hiến Đông một số tiền thuốc to, để yên chuyện. tôi thật là xui xẻo, đụng tới chuyện nào là tốn tiền đến đấy.

ông Mục Bạch nghe nói vừa tức vừa chán nản. Quay qua nhìn Vũ Hàng như để hội ý, trong khi Vũ Hàng vẫn còn bực tức và nói:

- Tôi đã dò la Qua lời của đám bạn bè của Phương Hiến Đông thì sau khi Đông biết một mắt của mình không còn nhìn thấy, hần đã bỏ ăn bỏ uống, lẳng lẳng rời khỏi bệnh viện đi đâu thì chẳng ai biết. Coi như mất tích từ đó.

Tĩnh Nam có vẻ ngạc nhiên rồi ngồi xuống ghế thờ phào nói:

- Sao người ác vậy? Không nói sớm, có phải là ta đã khỏi phải

lo không? Hấn đi rồi, hay quá!

Vũ Hàng gằn giọng.

- Đỡ lo à? đừng tưởng như vậy là xong. Hấn mà mất tích thì mới đáng ngại đấy.

Tịnh Nam cãi lại.

- Tại sao vậy? Hấn mất tích có nghĩa là đã bỏ trốn. Hấn sợ bị đòn nữa nên bỏ chạy thôi. Hay là thế này. Ta hãy đến bắt cảnh sát thừa hấn trước. Bởi vì trước đó hấn đã đánh võ đầu ta mà? Ta phải ra tay trước để nắm đằng cán, được không?

ông Mục Bạch trừng mắt với Tịnh Nam.

- Thôi đi, người đừng có ỉ thế ỉ quyền rồi muốn làm gì thì làm. Phải để dành một chút phúc đức cho đứa con mới sinh của người chứ? Mi đã đoạt vợ người ta, rồi lại làm người ta mù mắt. Vậy mà còn chưa hài lòng, muốn thừa gởi nữa à? người sao mà tàn nhẫn vậy?

Tịnh Nam đỏ mặt nói:

- Cha nói ai đoạt vợ người? Cái cô Dương Hiểu Điệp kia là của con. Bọn con đã thề nguyện với nhau trước, hay là cha cho con rước cô ấy về đi?

Vũ Hàng nghe nói, lợm giọng không chịu được vội quay bỏ đi, trước khi đi nói với ông Mục Bạch.

- Thừa cha, chuyện nhà của cha thế này, cha tự thu xếp lấy. Con chịu thua, không thể làm gì được rồi. Ngày mai con sẽ lên tàu, phụ cha lo chuyện buôn bán coi bộ hay hơn.

ông Mục Bạch vội kéo Vũ Hàng lại buồn bã.

- Vũ Hàng con hãy ở lại, đừng đi. Con cho cha biết bây giờ ta cần phải làm gì?

Và quay lại ông trừng mắt với Tịnh Nam ông mắng.

- Mày là thằng vô tích sự, có chịu im mồm để nghe Vũ Hàng nói không?

Tịnh Nam vẫn có vẻ bất phục, nhưng không nói gì nữa cả. Vũ Hàng không biết làm sao hơn là quay lại, nhìn Tịnh Nam một lúc thờ dài nói:

- Bây giờ cái cần thiết nhất là Tịnh Nam phải cắt đứt hần sự qua lại với Dương Hiếu Diệp. Tuyệt đối không được đến đó nữa, còn chuyện hư hao ở hí viện Cát Tường, thì chúng ta phải bỏ tiền ra đền bù thôi. Con sẽ đích thân đến đây giải hòa và giúp đỡ họ, để họ tiếp tục hát xướng lại. Sau đó cho người đi thông tin, nói là nhà họ Tăng chúng ta muốn hòa giải với Phương Hiến Đông, nếu Đông chịu xuất hiện, thì chúng ta sẽ xuống nước, mời những người có tên tuổi trong Trấn, tộc trưởng họ Tăng ra mặt càng tốt, ta sẽ mở một tiệc rượu lớn gọi là tạ lỗi. Rồi sau đấy tìm một công việc thích hợp gì đó cho Hiến Đông để hắn có được một việc làm lâu dài. Như thế mới có thể hóa giải được chuyện thù hằn này. Thế nào? Cha thấy có thể thực hiện được không?

Tịnh Nam chen vào.

- Sao lại nghiêm trọng đến độ như vậy?

ông Mục Bạch còn bực dọc.

- Sao lại không? Kể từ bây giờ, người làm ơn ở yên trong nhà, chờ bao giờ mọi chuyện giải quyết mới được ra khỏi cửa nghe không?

Vũ Hàng nhìn Tịnh Nam nói:

- Còn một điều nữa, cậu Nam nên biết là ở trong nhà cậu đang có người vợ rất hiền, rất đẹp cậu đừng đứng núi này trông núi nọ mà nên cắt đứt hết mọi dây mơ rễ má với đám sơn phấn bên ngoài vừa giữ được giá trị của mình vừa ít gặp rắc rối.

Tịnh Nam nghe Vũ Hàng nói lộ vẻ khó chịu, nhưng nhìn thấy thần sắc khẩn trương của ông Mục Bạch và Vũ Hàng nên cũng hơi lo lắng. Anh chàng cúi đầu chẳng nói gì cả.

Quả nhiên Tịnh Nam đã chịu phép ở yên trong nhà. Khoảng thời gian dài hơn lần trước. Và lúc này Nam cũng không còn lý do gì ở riêng. Anh ta phải dọn về phòng của Mộng Hân ở. Tịnh Nam rất bực dọc, nhưng Mộng Hân đã học được cái tinh thần im lặng là vàng. không phản ứng, dù Nam có làm sai hay đúng, nàng cũng dành hết thời gian cho bé Thư Tịnh. Nhưng điều này lại khiến Tịnh Nam càng khó chịu, Nam bảo là Mộng Hân “chẳng có một mùi vị đàn bà gì cả” như một khúc gỗ sống. Bực dọc rồi Tịnh Nam lại thở dài, trách trời trách đất, trách cả số mệnh. Trách cả cha mẹ đã chọn cho mình một con vợ khô khan. Trách xong, Tịnh Nam đặt tay ra sau đầu, hướng mắt ra bầu trời xanh bên ngoài mà ngơ ngẩn. Tịnh Nam thả hồn đến với cánh bướm đa tình ở xa xa.

Hai tháng trôi qua, mọi chuyện vẫn êm ả. Rạp hát Cát Tường, dưới sự giúp đỡ và tài trợ của Vũ Hàng đã mở cửa lại, công việc kinh doanh tiếp tục phát triển tốt. Dương Hiểu Điệp trở lại sân khấu vẫn là đào chánh như ngày nào. Gánh mỗi đêm mở màn đều đông nghẹt khách. Chỉ có anh chàng Phương Hiến Đông là vẫn biệt tăm, mọi người gần như quên hẳn anh ta Tịnh Nam tuy bị nhốt trong nhà, nhưng tất cả những thông

tin về hoạt động của rạp hát, đều được thân tín báo cáo đầy đủ. Vì vậy Tịnh Nam có vẻ bức bối, nhất là khi biết Dương Hiểu Điệp lúc này có mấy tay công tử khác đến xem diễn thường trực. Tịnh Nam chỉ muốn mọc cánh ngay để bay đến gánh hát.

Hai tháng bị nhốt trong nhà, làm Tịnh Nam càng lúc càng chịu hết nổi. Anh chàng đánh liều thông đồng với A Uy, A Lượng cùng trốn ra ngoài đường hai lần. Nhưng mỗi lần tan hát, là phải quay về ngay, không dám nấn ná lại. Có điều cái cô nàng Dương Hiểu Điệp kia, mỗi lần thấy Tịnh Nam đến xem là cô cố tình bẹo hình bẹo dáng rồi bịn rịn giả bộ hờn dỗi, bảo là Nam vô nghĩa vô tình, càng khiến cho Nam bứt rứt không yên. May là Tịnh Nam vẫn còn sợ trả thù, nên không dám nấn ná lại cùng theo Điệp về nhà riêng. Nhưng đó là những buổi đầu. Còn sau đó, Tịnh Nam thấy mấy lần mình ra ngoài mà vẫn bình yên vô sự, nên có phần nào quên đi lời cảnh cáo của Vũ Hàng. Chẳng những thế, anh chàng bắt đầu hoài nghi vì Tịnh Nam đã không ưa Vũ Hàng từ lâu, nên càng có dịp nghi ngờ Vũ Hàng. Tịnh Nam nói với Mộng Hân.

- Cái thằng Vũ Hàng đó chần chẫn là có âm mưu gì đây ngoài mặt nói là để giúp đỡ ta, nhưng chắc chắn là hắn đã thông đồng với cha ta, muốn nhốt mãi ta trong nhà này.

Rồi như sực nhớ ra điều gì, Tịnh Nam lại nói:

- Trong chuyện này chắc chắn là cũng có phần của em. Nếu không tại sao hắn lại nói “ Ở nhà có vợ hiền... vv... ”. Đúng rồi, như vậy là ta đã trúng kế của các người. Chứ cái tay Phương Hiến Đông kia đã bị ta đập cho một trận ra hồn, làm gì dám xuất hiện trở lại? Nó sợ khiếp vía nên phải tìm nơi ẩn trốn đó chứ? chắc chắn là hắn không còn ở đây đâu.

Nghe chồng nói như vậy, Mộng Hân cũng không buồn cái chánh. Nàng quay đi cùng Từ má và vú em lo cho bé Thu Tịnh như không hề nghe thấy gì. Tịnh Nam thấy vợ không phản ứng, càng bực tức hơn nữa.

- Đàn bà con gái mà làm ra vẻ kênh kiêu? Ý học được mấy chữ là lên mặt sao? Người ta nói đàn bà con gái mà ít học, càng ít lộn xộn. Điều đó mới đúng.

Tối hôm ấy, Tịnh Nam uống rượu đến say mềm. Và khi say là dễ quên hết mọi thứ. Nam lại nghĩ đến Dương Hiểu Diệp. Bấy giờ đã hơn nửa khuya, vậy mà Tịnh Nam vẫn lén ra cửa sau để đến đó. Dĩ nhiên vào thời khắc đó làm gì có thuộc hạ cùng đi Tịnh Nam xách theo một chiếc đèn lồng. Anh ta vừa chệch choạng bước, vừa hát.

- Cởi chiếc nón nỉ trên đầu ra, rồi lại mặc vào chiếc long bào. Chị em trông thấy đều chạy đến. Hỏi thấy gì trên người ta không? Đầu là rỗng, tay chân là rỗng, ta có tất cả chín con rỗng. Những con rỗng vàng đầy nanh vuốt ự. ự.

Tịnh Nam vừa hát đến đoạn đó, thì chợt thấy trước mặt xuất hiện một bóng đen, Tịnh Nam giật mình đứng sững lại sợ hãi, nhưng cố làm ra vẻ cứng cỏi.

- Ai đó? Tại sao lại làm đại gia mất hứng như vậy?

- Ta đây! Phương Hiểu Đông nè!

Một tiếng lạnh lạnh đáp lại. Tiếp đó là bóng đao sáng loáng đâm thẳng vào ngực Tịnh Nam. Tịnh Nam định hét lên, chưa kịp thì bóng đao thứ hai lại quét thẳng vào cổ. Tịnh Nam ngã nhào xuống đường. Khi đường đao thứ ba, thứ tư, thứ năm tiếp theo, thì hồn Tịnh Nam đã rời khỏi xác. Bữa đó, Tịnh

Nam đã lãnh tổng cộng mười bảy nhát dao.

Gã Phương Hiến Đông kia hành sự xong, không bỏ trốn mà vác dao đến bót cảnh sát nộp mình. Bình thần kể lại chuyện giết người trả thù. Hắn còn cho biết một cách rõ ràng là đã ở ngoài cổng nhà họ Tăng, mai phục hơn hai tháng rưỡi qua.

Hôm ấy là ngày mừng ba tháng mười. Đang độ tiết thu, gió thu lạnh buốt, mưa thu rả rích suốt ngày. Nhà họ Tăng làm lễ chay ma Tịnh Nam trong ngày, và theo thông lệ. Bất cứ điều gì lớn nhỏ trong nhà, lễ cũng phải đi qua bảy chiếc cổng sắc phong. Vì vậy một đám tang thật to rờn rợn, với cò trắng áo tang, với chiếc linh cữu nặng nề, vàng mã đầy đường kèn trống buồn thảm, lần lượt đi qua bảy cổng để đến khu mộ tổ của nhà họ Tăng. Dân chúng ở Bách Sa trấn một lần nữa được dịp đồ xô đến đấy.

Mộng Hân để tang chồng, bế bé Thư Tịnh vừ đầy năm tháng trong tay, chậm chậm bước. Mỗi bước nặng ngàn cân. Mộng Hân thần thờ, buồn khổ, nhớ lại lần mới về nhà họ Tăng cũng đi qua những cổng này. Những hình ảnh còn nóng hổi đó vì mới vón vện có một năm hơn. Vậy mà trước có chuyện “Thu Đồng” sau lại có chuyện “Hiếu Điệp”. Cuộc hôn nhân của nàng với Tịnh Nam hình như chẳng có một chút gì là hạnh phúc. Bây giờ Tịnh Nam lại bỏ đi, tương lai Mộng Hân sẽ thế nào? Nàng thấy nó hoàn toàn mù mịt. Mộng Hân hướng mắt nhìn tới trước. Bảy chiếc cổng đá sừng sững như bảy tường rào. Bảy lời nguyện rửa, tất cả đang đè nặng lên người Mộng Hân.

Đám đông đứng quanh, một lần nữa vừa xem vừa chỉ trỏ bàn luận. Họ nói cười thản nhiên, khi thấy cô dâu mới ngày nào trở thành mụ góa. Rồi họ cũng nhớ lại lời nguyện rửa của nhà

họ Trác. Những lời nguyện rửa thật ứng nghiệm. Họ kinh sợ, tỏ ra thận trọng, e dè nhìn đoàn người áo tang họ Tăng. Hương khói nghi ngút. Từ đây nhà họ Tăng không còn đàn ông để nối dõi.

Gia đình họ Trác cũng có mặt trong đám đưa ma. Họ có vẻ buồn và hối hận. Họ rầm rức khóc, nhưng đây không phải là khóc cho Tịnh Nam, mà là khóc cho Mộng Hân. Trong cái suy nghĩ đơn giản của họ, họ cho là tất cả vì họ đã làm như đốt kiệu hoa mới đưa đến kết quả ngày hôm nay. Phương Hiền Đông không phải là hung thủ, mà họ mới chính là thủ phạm. Bây giờ chuyện đã lỡ xảy ra thế này, họ không biết phải làm sao để chuộc lại lỗi lầm.

Vũ Hàng cũng có mặt trong đoàn người, chàng bước đi như chiếc máy, mắt không rời Mộng Hân đang phủ khăn tang. Trong đầu hành hình ảnh cô dâu mới đội khăn đỏ ngày nào chưa phai, nay đã phủ khăn trắng. Vũ Hàng cũng nhớ rất rõ, cái cơn gió kỳ dị đã thổi tung chiếc mạng đỏ che mặt của Mộng Hân và kể từ cái hôm ấy, liên tục nhiều chuyện không hay đã xảy ra trong nhà họ Tăng. Để ngày nay, đúng tròn một năm lẻ ba tháng, Mộng Hân từ cô dâu trở thành góa phụ. Trên đời sao lại có người bất hạnh đây rầy như thế? Tăng lão phu nhân thì đi giữa ông Mục Bạch và bà Văn Tú kèm hai bên. Bà bước từng bước, từng bước loạng choạng. Nước mắt làm khuôn mặt nhăn nheo của bà ướt đầm. Ông Mục Bạch và bà Văn Tú cũng khóc. Đây là cảnh kẻ đầu bạc khóc người tóc xanh, chuyện tang thương quá đổi.

Đoàn người lặng lẽ tiến dưới cơn mưa thu bất tận. Gió buốt từ ngoài đến trong. Ông trời cũng buồn thảm. Người trong trấn Bạch Sa không quên hôm lễ cưới ở nhà họ Tăng. Người ở trấn Bạch sa cũng không quên lễ tang ngày hôm đó.

Nhưng bi kịch chưa kết thúc ở đây...

CHƯƠNG 7

Thời gian chậm rãi trôi qua Đối với người nhà họ Tăng. Đó là một chuỗi ngày dài đằng đằng không có tiếng cười nói trong nhà, có chăng là tiếng cười của Thư Tịnh không biết gì, những tiếng cười trẻ thơ kia nào có thể dưng dậy mùa xuân đã qua?

Rồi ngày tháng cũng không dừng lại. Xuân qua thu lại. Tịnh Nam qua đời tròn ba năm. Trong cái không khí đông miên đó người đầu tiên thức tỉnh có lẽ là Tịnh Huyền.

Bấy giờ Tịnh Huyền đã là một thiếu nữ, mười chín tuổi như một đóa hoa đang khoe sắc. Nàng rất đẹp, nổi buồn mất anh dần tàn phai trong tim nàng. Thỉnh thoảng Mộng Hân bắt gặp Tịnh Huyền cười một mình. Mộng Hân tự hỏi phải chăng Tịnh Huyền đang có niềm vui thầm kín nào đấy? Có người đã làm lay động được trái tim của Tịnh Huyền chăng? Mộng Hân biết chỉ có tình yêu mới có đủ sức mạnh làm ánh mắt kia long lanh say đắm. Nhưng Tịnh Huyền gần như ngoài giờ học là có mặt ở nhà. Vậy thì ai đã vào đây? Hẳn chỉ có một người, đấy là Vũ Hàng.

Khi nghĩ đến điều đó, không hiểu sao Mộng Hân lại có một chút bàng hoàng, chắc như vậy được không? cũng có thể lắm, vì Mộng Hân thấy Tịnh Huyền rất quý trọng Vũ Hàng, lúc nào cũng ngoan ngoãn vâng lời ông anh nuôi. Vũ Hàng lớn hơn Tịnh Huyền trên mười tuổi. Nhưng với tình yêu tuổi tác nào thành vấn đề? Mỗi lần nghĩ đến điều đó, không hiểu sao

Mộng Hân lại không vui. Ba năm qua, sống dưới mái nhà họ Tăng, Mộng Hân quý Vũ Hàng nhất. Đây là con người đầy tự trọng nhưng lại là cánh hạc cô đơn, ít nói. Vũ Hàng không để lộ tâm tư tình cảm mình, vậy mà mỗi lần gặp Mộng Hân, Vũ Hàng lại có cái nhìn rất lạ, cái nhìn dễ khiến tim nàng đập mạnh, má đỏ lừng. Có điều giữa hai người, ngoài sự trao đổi bằng mắt ra, là chẳng có gì cả, hai người đều như sợ hãi một cái gì. Mộng Hân dưới sức nặng của bảy cánh cổng sắc phong chẳng dám nghĩ ngợi gì ngoài tam tòng, còn Vũ Hàng thì ân tình đạo nghĩa vây chặt cũng đâu dám nghĩ vãn vợ. Nhưng mặc cho giữa hai người “Chẳng có gì dám xảy ra” lại như có một cái gì đã xảy ra. Cái đó đã xoa dịu được trái tim cô đơn buồn thảm của nàng. Nhưng đó là chuyện ngày trước, còn bây giờ nghĩ đến chuyện “đã có gì đó”, Mộng Hân lại thấy đó chẳng qua là một sự hiểu lầm. Chuyện đó khiến Mộng Hân cảm thấy đau nhói nơi tim. Rồi khi nghĩ lại cái “đau nhói” đó, nàng lại thấy giận mình. Tại sao ta lại có thể nghĩ vãn vợ một cách xấu hổ vậy? Tại sao ta lại bệnh hoạn thế? Thế là Mộng Hân cố gắng không nghĩ đến cái tên Vũ Hàng nữa. Nhưng càng không nghĩ, thì cái tên đó lại giống như không vắng ở nơi nào. Mộng Hân như cá đã vào lưới, có vùng vẫy thế nào vẫn không thoát. Và sống trong tâm trạng như vậy. cuộc sống quả là vật vã, khổ sở.

Không phải chỉ có Mộng Hân phát hiện được tâm tính yêu đời dễ thương của Tịnh Huyền, mà gần như cả nhà đều thấy chuyện đó. Thế là một hôm, Tăng lão phu nhân gần như đã nguôi ngoai nỗi buồn vì mất Tịnh Nam. người cho gọi bà Văn Tú vào phòng riêng. Rồi hai mẹ chồng nàng dâu đã bàn chuyện gì rất lâu trong đó sau đấy.

Khi cả nhà quây quần đông đủ bên bàn cơm tối. Tăng lão phu nhân đã trịnh trọng nói với một người.

- Vũ Hàng, Tịnh Huyền. Hai con nghe ta nói này. Hôm nay ta có một quyết định quan trọng muốn thông báo cho mọi người biết, mà ta tin là khi nghe xong hai con nên hài lòng, đấy là ta quyết định sẽ cho phép hai con thành hôn.

“Rồn”! chiếc bát com trên tay ông Mục Bạch bỗng rơi xuống đất vỡ tan. Tăng lão phu nhân liếc nhanh về phía con trai, hỏi

- Con bắt ngờ quá, nên cầm không vững bát ư? Thật ra ta cũng quên thương lượng với con trước. Nhưng đó cũng là một bất ngờ. Vũ Hàng bao nhiêu năm qua ở nhà ta, chịu cực chịu khổ, công lao không nhỏ. Ta muốn từ đây nó được danh chánh ngôn thuận trở thành một phần trong nhà họ Tăng ta, sau khi Tịnh Nam qua đời, vì quá đau buồn ta quên không nghĩ đến, nhưng hôm nay ta như một người ngủ mê vừa tỉnh giấc. Ta thấy chúng nó một đứa chưa chồng, một đứa lại chưa vợ, mà tài sắc lại vẹn toàn, một đôi trai tài gái sắc rất xứng đôi. May là trước đây ta chưa hề hứa gả Tịnh Huyền cho ai. ầu đó cũ ng là thiên ý!

Bà quay qua nhìn Vũ Hàng, giọng ôn tồn.

- Nhưng trong chuyện này, ta cũng có một yêu cầu nho nhỏ. Đấy là ta cho con vào tộc, thì con phải đổi họ lại là họ Tăng. Dù gì thì cái họ Giang của con nó cũng đâu phải là cái họ thật. Ta nghĩ chắc con làm được?

Lời của lão phu nhân làm cả bàn ăn bối rối, chỉ có một mình bà Văn Tú là cười tươi, nhưng khi nhìn thấy gương mặt biến sắc của Vũ Hàng bà hơi lạ, bà cười giả lả nói:

- Vũ Hàng, đâu có gì ngại ngùng, mấy năm qua con ở trong nhà ta, ta xem con chẳng khác gì con ruột. Hãy suy nghĩ kỹ

đi, sự sắp đặt đó quá hợp lý rồi phải không? Này nhé, ta khỏi cần gả Tịnh Huyền đi, cũng không cần rước một đứa xa lạ nào khác vào nhà. Còn con? người quản lý công việc cho ông Mục Bạch. Bây giờ trở thành người kế thừa thì hay hơn chứ?

Tịnh Huyền lúc đó cũng không hiểu sao lại tái mặt, lúng túng lộ rõ, còn Mộng Hân thì liếc nhanh nhìn Vũ Hàng lòng tràn đầy thất vọng. Nàng nghĩ nội rõ là người cao kiến mới có được sự sắp xếp khéo léo như vậy, vừa hợp lý hợp tình. Hẳn Tịnh Huyền phải vui sướng lắm, còn Vũ Hàng? Nào có gì để phản đối đâu?

Tăng lão phu nhân tiếp tục nhìn Vũ Hàng hỏi:

- Sao? con thấy thế nào? Sao chẳng nói gì? Chỉ cần con gật đầu, là ta sẽ chuẩn bị tiệc cưới ngay, con nói đi!

Lúc đó Vũ Hàng mới lên tiếng.

- Không được! Con nghĩ là không thể, không thể chấp nhận chuyện này.

Lời của Vũ Hàng làm ông Mục Bạch cảm thấy nhẹ nhõm. Trong khi Tăng lão phu nhân trợn mắt.

- Con nói vậy là sao? Tại sao không chấp thuận? Không lẽ Tịnh Huyền nhà ta không xứng với con ư?

Vũ Hàng vội vã nói:

- Không phải như vậy, mà là con không xứng với Tịnh Huyền, con lớn hơn nó những mười mấy tuổi. Lúc con đến đây Tịnh Huyền chỉ là một cô bé năm sáu tuổi, con mục kích Tịnh Huyền trưởng thành từng phút ngày nên con chỉ xem Tịnh Huyền như đứa em gái của con thôi, con không thể thay

đổi cái quan niệm đó, xin lỗi, xin đừng sắp xếp như vậy, nó kỳ cục làm sao đấy.

Tăng lão phu nhân thấy tự ái bị xúc phạm nói:

- Con nói gì vậy? Ta đang vui sẵn sàng mở rộng đôi tay để đón con chính thức vào làm người họ Tăng. Ta muốn trao đứa cháu cưng nhất của ta cho người làm vợ, người lại không chấp nhận, sao lại có chuyện kỳ cục như vậy?

ông Mục Bạch lên tiếng.

- Mẹ! Cái chuyện này đâu thể gượng ép, mẹ nên tôn trọng cái ý kiến của Vũ Hàng. Nó đã lỡ xem Tịnh Huyền như em, như vậy cũng đã là quý, ta nên chấp nhận vậy thôi.

Tăng lão phu nhân đang hớn hờ, chợt nhiên như bị dội thẳng một gáo nước lạnh vào mặt. Lại nghe ông Mục Bạch nói vậy, càng nóng hơn.

- Vô lý! Cái chuyện anh em chúng nó xa vời vợi, đâu phải là ruột thịt? Tịnh Huyền năm nay đã mười chín tuổi rồi, đâu còn là trẻ con đâu? Mười chín tuổi là đã đủ tuổi lấy chồng. Vũ Hàng, người hãy ngắm kỹ Tịnh Huyền xem.

Tịnh Huyền nghe nội nói vậy, không dần được òa khóc lên rồi đứng dậy nói:

- Nội! Nội xem con là cái gì? Đồ vật ư? Sao chẳng nghĩ đến sĩ diện, tự ái của con chứ? Anh Vũ Hàng đã nói rồi. Anh ấy không đồng ý, không chấp nhận, người ta đã không muốn rồi mà người này một câu người kia một câu, mọi người làm con thấy xấu hổ quá.

Nói xong, Tịnh Huyền quay lưng bỏ chạy mất. Tăng lão phu

nhân trừng mắt với Vũ Hàng.

- Đấy người đã xúc phạm đến cháu gái ta rồi đấy. Người thấy sao? Có buồn, có đau lòng không chứ?

- Con... con.

Vũ Hàng dứt khoát kéo ghế đứng thẳng dậy.

- Con xin nói rõ cho chư vị biết, con không thể cưới Tịnh Huyền làm vợ được, con cũng không thể thay đổi họ tên của mình. Mặc dù biết mục sư Giang chỉ là một người nước ngoài. Cái họ Giang của con cũng không là cái họ thật, nhưng nó đối với con rất quan trọng. Vì mục sư Giang là người đã thu nhận nuôi nấng con, ông ấy còn hơn cả cha mẹ đẻ của con. Vì vậy con rất vinh hạnh được mang cái họ đó. Xin đừng nhắc lại chuyện đổi họ tên. Con cương quyết không chấp nhận, hoàn toàn không chấp nhận.

Nói xong chàng quay lưng bỏ đi. Bà Văn Tú giận dữ.

- Làm sao lại có thể như vậy được? Tịnh Huyền nào phải xấu xí gì, nó rất đẹp, lại còn trẻ, tài giỏi lại là con nhà có tiền. Có chỗ nào mà thằng Vũ Hàng lại chê chứ?

Tăng lão phu nhân ngẫm nghĩ rồi nói:

- Không thể như thế này được. Gia đình chúng ta là gia đình ân nghĩa với nó, mà có ân là phải báo. Hấn nợ ta nhiều quá mà, ta sẽ liệu cách.

ông Mục Bạch ngo ngác nhìn mẹ. Hình như mẹ Ông đã có một sự tính toán gì đó.

Tối hôm ấy Mộng Hân đến phòng Vũ Hàng. Chàng vừa thấy Mộng Hân đến, là giật mình chàng bước ra khập cửa lại, tựa

người vào cửa hỏi:

- Mộng Hân đến đây làm gì?

Mộng Hân lúng túng không kém.

- Tôi, tôi vâng lệnh của nội, đến đây gặp anh để nói chuyện về Tịnh Huyền.

Vũ Hàng đứng yên, nhưng hai mắt nhìn Mộng Hân như đổ lửa, ánh mắt xuyên suốt cả tim gan, cả ý nghĩ của nàng, nó làm cho Mộng Hân như bị chết đứng, không thể động đậy được. Và cứ thế, hai người đứng nhìn nhau, nhìn thật lâu, sau cùng Vũ Hàng là người lên tiếng trước

- Mộng Hân biết không, tôi biết Hân đã năm năm nay. Trong năm năm đó, đây là lần đầu tiên Hân bước tới phòng của tôi. Sau khi biết Hân, tôi vẫn thường tự hỏi, đến bao giờ mợ mới bước tới phòng này? Tôi ước ao là sẽ có ngày được cùng Hân ngồi nhìn nhau. Chỉ nhìn trong yên lặng là đủ, vì như thế đã là vĩnh cửu. Thế rồi cuối cùng Hân cũng đến, nhưng không phải tự động, mà là vâng lệnh người khác đến đây, để nói chuyện Tịnh Huyền với tôi.

Lời của Vũ Hàng làm nước mắt Mộng Hân chảy dài. Nàng muốn giữ lại cũng không được. Vũ Hàng thấy Mộng Hân khóc, lòng cũng bối rối. Nhưng rồi sau đấy, giọng chàng trở nên quyết liệt hơn.

- Nào bây giờ Hân đến đây để nói chuyện về Tịnh Huyền, thì cứ nói đi! Tôi sẵn sàng nghe mà. Có phải là Hân muốn tôi cưới Tịnh Huyền không? Nếu thật vậy, chỉ cần Hân nói một tiếng là tôi sẽ vâng lời làm theo ngay.

Mộng Hân mở miệng, nhưng chẳng nói được lời nào, Vũ

Hàng bước tới một bước, làm nàng sợ hãi lùi một bước. Mộng Hân đắm đắm nhìn Vũ Hàng nói:

- Tôi thường nghĩ là nếu thế gian này chẳng có ai hiểu tôi thì ít ra còn Hân, Hân hiểu tôi. Bao nhiêu năm qua, đã mấy lần tôi muốn rời cái nhà họ Tăng này, mấy lần tôi định cao bay xa chạy. Nhưng rồi chỉ vì cái ánh mắt của Hân, tiếng thở dài của Hân, khiến tôi không làm sao thực hiện được ý định đó. Mỗi một lần bỏ đi xa là mỗi lần tôi lại thấy như có tiếng gọi của ai đó khiến tôi phải quay về. Phải chăng là tôi nghe lầm? Có phải là Mộng Hân chẳng hề mong mỗi điều đó? tất cả là do tôi mơ tưởng viễn vông thôi?

Mộng Hân không dám nghe tiếp, nàng lùi ra sau một lần nữa, van nài.

- Anh có thể nói gì cũng được, nhưng xin đừng nói những điều đó, tôi không thể.

- Mộng Hân nói đúng.

Giọng của Vũ Hàng trở nên đầy cảm xúc.

- Tôi đúng ra không nên nói, tôi không có quyền, vì vậy mấy năm qua tôi cứ yên lặng, để nó trong lòng. Tôi sống trong cái tâm trạng bứt rứt. Không phải nói để Hân thông cảm, nhưng tại sao Hân lại có thể vâng lời đến đây để mà thuyết phục tôi? Trong nhà, ai nói gì tôi cũng có thể bỏ quạ Còn Hân, Hân mà nói những điều đó là dùng dao cắt cổ tôi. Tại sao Hân lại có thể nhẫn tâm như vậy? Mộng Hân không thấy là tôi đau khổ, tôi đã bứt rứt nhiều rồi ư?

Mộng Hân hoàn toàn bị thuyết phục. Nàng bối rối, xúc động, ở đâu cũng nhìn thấy ánh mắt như muốn nuốt sống của Vũ

Hàng. Mộng Hân sợ hãi chạy nhanh về phía cửa định ra ngoài, nhưng Vũ Hàng đã nắm lấy tay Mộng Hân giữ lại, nàng vùng vẫy, run rẩy nói:

- Trước khi mọi thứ có thể xảy đến, hãy để cho tôi ra ngoài. Đã bao nhiêu năm qua, anh đã lặng lẽ giúp tôi giữ gìn, đã bảo vệ tôi, thì không lẽ lúc này, anh lại đành tâm để tôi bị băng hoại, đúng không? Đúng không?

Vũ Hàng nghe vậy lập tức buông Mộng Hân ra, lùi xa, Mộng Hân thừa cơ bước tới mở cửa, rồi quay lại nhìn Vũ Hàng với ánh mắt mờ lệ, xong mới chạy nhanh ra ngoài.

Cái hình ảnh đó in sâu vào đầu Vũ Hàng, mãi mãi Vũ Hàng sẽ không quên, một lần nữa Vũ Hàng rơi sâu xuống hố không thể ngồi dậy được nữa.

Mộng Hân vừa hỗn hển thở, vừa chạy nhanh về phòng, đóng sầm cửa lại, nàng đứng tựa người vào cửa. Lấy khăn ra lau mắt. Nàng đứng như vậy rất lâu, để trấn tĩnh lại mình, cố nén những tình cảm mãnh liệt như đang thức dậy. Còn chưa yên, thì bỗng có một bóng người từ trong chạy tới, ôm chụp lấy tay nàng, đau khổ.

- Chị Oi chị! Chị hãy cứu lấy em! Cứu em!

Mộng Hân giật mình nhìn kỹ lại thì ra là Tịnh Huyền, Huyền cũng đang ràn rụa nước mắt. Mộng Hân chợt có cảm giác như kẻ phạm tội bị bắt quả tang không che giấu gì được nữa. Mộng Hân lúng túng, ấp úng hỏi:

- Sao thế? Sao thế, sao em lại...

Tịnh Huyền òa lên khóc rồi quỳ dưới chân Mộng Hân.

- Chị Oì, cả thế giới này chỉ còn một mình chị là có thể cứu em, chị hãy cứu em!

Rồi Tịnh Huyền chụp lấy tay Mộng Hân lắc mạnh. Mộng Hân đỡ Tịnh Huyền dậy.

- Nào hãy đứng dậy đi! Đứng dậy rồi từ từ nói. Tôi ban nãy đã đến đẳng Vũ Hàng, hẳn cô cũng thấy?

Tịnh Huyền khở sở nói:

- Em biết! Em biết là nội muốn chị thuyết phục Vũ Hàng, vì cả nhà này ai cũng biết chỉ có Vũ Hàng là nghe lời chị. Vì vậy chị hãy đến gặp Vũ Hàng và nói với anh ấy là...

Mộng Hân cướp lời.

- Tôi biết! Tôi biết rồi! Có phải là cô muốn tôi nói với anh ấy là cô yêu anh ta, cô mong là anh ta đừng có phản kháng nữa, đúng không?

Nhưng lời của Mộng Hân lại làm mắt Tịnh Huyền mở thật to, Tịnh Huyền lại tiếp tục òa khóc. Khiến Mộng Hân tiếp tục hiểu lầm.

- Làm sao? Sao vậy? Thôi cô đừng khóc nữa, Vũ Hàng anh ấy hẳn là không phải cố tình muốn xúc phạm cô, chẳng qua vì lời đề nghị kia quá đột ngột, Vũ Hàng chưa kịp chuẩn bị. Thôi cô đừng có buồn, đợi một vài hôm nữa chắc Vũ Hàng sẽ nghĩ lại.

Nhưng lời của Mộng Hân chỉ làm cho Tịnh Huyền khóc nhiều hơn, khóc lớn hơn, khiến Mộng Hân vô cùng lúng túng. Mộng Hân kéo Tịnh Huyền đến cạnh giường mình, ngồi xuống, rồi hỏi.

- Chuyện thế nào? Có gì không phải, cô cứ nói ra đi nói rõ cho tôi nghe.

Tịnh Huyền lúc đó vừa thút thít vừa nói:

- Em không thể lấy anh Vũ Hàng được! không có lý do gì để em lấy anh ấy, làm ơn giúp em nói cho anh ấy biết là, dù cho nội và cha mẹ có bức ép thế nào em cũng không lấy anh được.

Mộng Hân nghe nói giật mình, chụp lấy vai Tịnh Huyền xúc động hỏi:

- Em vừa nói gì? Em không chấp nhận cuộc hôn nhân này? Em không muốn lấy anh Vũ Hàng ư?

- Vâng, nhưng em chẳng biết nói sao, em sợ nói thẳng như vậy sẽ làm tổn thương tự ái của anh ấy. Thật ra thì... hiện nay em đã lỡ yêu một người khác rồi.

Mộng Hân càng ngạc nhiên hơn.

- Em đã yêu một người khác? Chứ không phải Vũ Hàng ư?

Tịnh Huyền gật đầu.

- Làm sao lại có thể là Vũ Hàng được? Từ nào đến giờ em chỉ xem anh ấy như một người anh ruột. Em làm sao có thể, có thể...

Tịnh Huyền nắm lấy tay Mộng Hân, rồi cuối cùng thú thật.

- Người em yêu là anh Thu Dương!

Mộng Hân giật mình suýt nhảy lên. Tận trong thâm tâm có một niềm vui lay động. Hay quá, người cô ấy yêu không là

anh Vũ Hàng! Nhưng rồi lập tức một thứ lo lắng, sợ hãi khác lại đến. Không được! Thế này không được.

Mộng Hân kêu lên.

- Tịnh Huyền! Em vừa nói gì vậy? Làm sao có chuyện đó được? Làm sao em và Thu Dương... em đừng có lừa chị, chuyện thế nào nói cho chị biết xem.

Tịnh Huyền chậm rãi nói:

- Bình tĩnh nào! Rồi em sẽ kể hết cho chị nghe. Em yêu Thu Dương, Thu Dương cũng yêu em. Chuyện này xảy ra lâu lắm rồi, không nhớ là lúc nào. Có lẽ là ngay từ lúc chị chưa đặt chân về nhà em. Lúc đó, Thu Đồng thường đưa em về nhà học Trác, em và Thu Dương gặp nhau từ đầu. Nhưng rồi có chuyện xảy ra giữa hai gia đình, chuyện đó không cắt rời hai đứa mà trái lại khiến hai em gần gũi hơn. Mỗi tuần khi em đến thầy học họa, thì đã thấy Thu Dương đứng trước cửa chờ. Chúng em đã gặp nhau như vậy từ lâu.

Mộng Hân đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác không tin những gì mình vừa nghe.

- Nhưng mà mỗi lần cô đi học họa, đều có a đầu Lục Châu đi cùng mà?

- Khi ra ngoài, là em cho phép Lục Châu được về nhà của cô ấy chơi. Đến giờ về Lục Châu và em sẽ gặp lại nhau dưới cổng sắc phong rồi cùng về nhà. Vì vậy Lục Châu rất thích được cùng với em đến trường. Đã mấy năm qua chẳng ai biết được chuyện đó. Tóm lại “Đạo cao một thước, thì ma cao một trượng” mà.

Mộng Hân đi tới đi lui trong phòng.

- Em còn dám đùa như vậy ư? Em có biết là làm như vậy là đã tự làm hỏng mình đi không?

Mộng Hân nói, bất giác liên tưởng đến chuyện của mình với Vũ Hàng. Điều này làm cho Mộng Hân bối rối, trong khi Tịnh Huyền phân trần.

- Em chẳng biết làm gì khác. Tình cảm giữa em với Thu Dương ngày một nặng, khó có thể dừng lại được. Trong đời này, kiếp này, em chỉ có thể lấy Thu Dương chứ chẳng có thể làm vợ bất cứ một người đàn ông nào khác.

Mộng Hân chợt nhớ đến một chuyện hỏi:

- Nhưng mà hình như mấy năm nay Thu Dương đâu có ở đây, anh ta đã đến Bắc Kinh học đại học rồi mà?

- Vâng, năm nay anh ấy là sinh viên năm thứ ba, nhưng mỗi mùa nghỉ hè hoặc nghỉ đông, anh ấy đều quay về nhà. Ngoài ra chúng em vẫn thường thư từ qua lại, nếu chị không tin, em đưa thư anh ấy viết cho em để chị xem.

- Thế thư gọi về đâu, chọn địa chỉ nào?

- Em có mở một hộp thư ở bưu điện, mỗi ngày đi học em đều ghé qua đó xem có thư không, tóm lại...

- Đúng là “Đạo cao một thước, quý cao một trượng” mà.

- Vâng, phải cao tay ấn như vậy chứ.

Tịnh Huyền nói và trở lại vấn đề.

- Thế bây giờ chị có giúp em không? Bây giờ cách thời gian nghỉ hè còn những hai tháng. Anh Thu Dương lại chẳng có ở đây. Kiếm một người để bàn tính cũng khó, nếu chị mà chẳng

giúp em thì kể như em tiêu đời.

Mộng Hân đứng lại, nắm lấy vai Tịnh Huyền.

- Hãy nghe chị nói này. Em đừng có nghĩ xuẩn, cũng đừng có hành động gì bậy bạ. Có điều tình yêu của em, chị thấy sao nó mập mờ quá. Chẳng lẽ em chẳng thấy nội đã cư xử thế nào với nhà họ Trác ư? Trước kia, chỉ vì chuyện bài vị của Thu Đồng vào từ đường, mà đã xảy ra biết bao điều rắc rối, làm tối trời tối đất. Đó chỉ mới là chiếc bài vị thôi, chứ chẳng phải chuyện người còn sống sờ sờ, vậy mà còn gặp bao nhiêu vấn đề. Bây giờ em thử nghĩ lại xem chuyện giữa em và Thu Dương, kết quả sẽ ra sao? Có kết thúc tốt đẹp không chứ? Mấy năm trước nhờ có sự giúp đỡ cật lực của Vũ Hàng, Trác lão gia mới được vào làm một công nhân cho vườn cây nhà mình. Nếu bây giờ mà nội biết chuyện của em với Thu Dương nữa, thì chắc chắn là sẽ có chuyện không hay. Em có biết là như vậy là em lại làm hại nhà họ Trác một lần nữa không ư?

Tịnh Huyền nghe Mộng Hân phân tích biến sắc.

- Vậy thì... vậy thì em phải làm sao bây giờ?

- Chị cũng không biết, cái chuyện này chỉ có chị và em biết thôi, đừng để lộ ra ngoài cho bất cứ một người nào khác biết. Nội có bức ép, tra hỏi, em cũng đừng nói, bằng không sẽ có nguy cơ đấy. Em hãy nghe lời chị, em cần phải làm theo lời chị. Sau đó nếu có thể được, em nên cắt đứt chuyện qua lại với Thu Dương.

Tịnh Huyền nhìn lên.

- Em có thể bỏ mặc đời em, nhưng không làm sao không yêu

Thu Dương được, chị ạ!

Mộng Hân nghe nói lắc đầu, không biết nói sao nữa. Tịnh Huyền buồn bã nói tiếp:

- Có nghĩa là chị không giúp đỡ gì cho em được ư? Điều nan giải nhất hiện nay của em là anh chàng Vũ Hàng. Em biết, nội một khi đã quyết định điều gì, là không làm sao lay chuyển được. Vì vậy chẳng có cách nào hơn là chị phải thuyết phục Vũ Hàng, để anh ấy phản kháng chứ đừng chấp nhận cuộc hôn nhân.

- Thật tình lòng chị giờ cũng rối như tơ vò. Nhưng mà chị có thể đoán chắc với em một điều, Vũ Hàng không là vấn đề, mà cái khó ở đây là nội. Thôi thì em hãy để chị suy nghĩ lại xem. Tạm thời em phải hứa với chị là phải nhẫn nhục. Đừng để chuyện em vừa kể cho chị nghe lộ ra ngoài. Chị hứa với em là chị sẽ cố hết sức để ngăn chặn cuộc hôn nhân đó, em đừng lo.

Tịnh Huyền ứa nước mắt, gật đầu. Cô nàng có vẻ tin tưởng, cảm ơn. Trong khi Mộng Hân lại cảm thấy bứt rứt. Ta nào có một chút quyền lực nào để làm được chuyện đó đâu? Bi kịch sẽ tiếp diễn xảy ra chăng?

Mộng Hân nhìn ra cửa sổ. Bóng cây trùng trùng, lâu các trùng trùng. Tất cả lò mờ hiện trong sương đêm. Giữa lúc đó lại có tiếng sáo thổi vọng lại từ phòng của Vũ Hàng. Tiếng sáo thật buồn, như hờn, như trách. Tiếng sáo càng khiến cho lòng Mộng Hân rối rắm thêm.

CHƯƠNG 8

Chuyện xảy ra trong buổi tối hôm ấy, đối với Mộng Hân thật quá bất ngờ, nặng trĩu cảm giác. Chuyện đã vượt quá điều nàng nghĩ.

Tối hôm đó, Vũ Hàng lại thổi sáo đến thật khuya. Hình như để báo cho cả nhà họ Tăng biết, là chàng thức trắng đêm không ngủ. Nhưng tiếng sáo đó lại làm rối loạn tình cảm Mộng Hân, làm tim nàng thổn thức. Chuyện bộc bạch tình cảm của Vũ Hàng, rồi tình yêu của Tịnh Huyền. Hai thứ đó cứ ở mãi trong đầu. Mộng Hân biết Vũ Hàng yêu nàng nhưng không ngờ tình yêu lại cuồng nhiệt đến thế. Từ trước đến giờ, Mộng Hân cũng không hề phân tích xem tình cảm mình thế nào với Vũ Hàng? Có thương yêu không? Đến mức độ nào? Bởi vì, nếu nghĩ đến chuyện đó, thì cũng là một thứ tội lỗi. Làm sao Mộng Hân dám viễn vông nghĩ như vậy? Nhưng lời của Vũ Hàng tối hôm ấy, rõ là đã làm cho Mộng Hân có nhiều sự thay đổi. Nàng cảm thấy tận trong tâm của mình đã có một thứ nhiệt tình nào đó đang thức dậy chuyển động trong đó. Những hình ảnh thuộc về Vũ Hàng lại đầy ắp. Lời của chàng ánh mắt của chàng... Mộng Hân đã cố tránh né, cố không nghĩ đến mà vẫn không được. Làm sao đây? Nàng như bị rơi vào cơn xoáy chỉ tuân theo chứ không làm sao chuyển hướng được.

Tối hôm ấy, có vẻ như Tăng lão phu nhân cũng không ngủ được. Chắc bà cũng nghe được tiếng sáo của Vũ Hàng. Điều sáo giống như một lời phản kháng. Càng nghe, bà càng thấy

bực bội. Tại sao lại có hạng người không thức thời không biết tiến thân như vậy? Không phải chỉ không thức thời thôi, mà còn là vô ân vô nghĩa. Nếu không vì mất Tịnh Nam thì bà nào có cần Vũ Hàng... Nhưng vì hiện nay nhà họ Tăng chẳng còn ai nổi dõ, mới chịu hạ mình cầu cạnh đến Vũ Hàng. Tại sao Vũ Hàng lại không có ý thức được điều đó? Nếu thật là không yêu thích gì Tịnh Huyền đi, thì cũng phải nghĩ đến cái ân tình của nhà họ Tăng mà chấp nhận. Nhà họ Tăng đã không chấp nhất cái xuất thân thấp kém của hắn thì thôi, sao hắn lại còn làm khó làm dễ? Duyên có gì? tại sao một đứa hoàn toàn vô sản như Hàng mà dám ngạo nghễ khinh thường họ Tăng? Tăng lão phu nhân nghĩ mãi mà vẫn không hiểu.

Ngày hôm sau, không khí trong nhà vẫn nặng nề. Vừa tờ mờ sáng, Vũ Hàng đã bỏ đi. Tịnh Huyền thì suốt ngày không bước ra khỏi phòng. Bà Văn Tú thở vắn than dài. Ông Mục Bạch như lòng đầy tâm sự. Mộng Hân bị Tăng lão phu nhân gọi vào phòng tra hỏi kết quả. Biết là đã thất bại, lớn tiếng mắng.

- Tại sao bình thường cô tỏ ra miệng lưỡi lắm mà? Còn lúc có chuyện lại thuyết phục dở như vậy? Có chuyện mới nhờ đến, lại không làm được, thật là vô dụng! Cô không thấy đây là việc trọng đại của nhà ư?

Mộng Hân rụt rè.

- Những gì cần nói, con đã nói, nhưng mà vấn đề ở đây nào phải chỉ tại Vũ Hàng, mà cả Tịnh Huyền cũng phản đối.

Tăng lão phu nhân nổi giận.

- Tịnh Huyền chỉ là một đứa con gái, cha mẹ đặt đâu ngồi đó. Nó có quyền gì mà chịu không chịu? Lấy một người đã biết

rõ, cùng sống trong nhà, lại không muốn. Chẳng lẽ nó lại chọn một đứa hoàn toàn xa lạ Ở ngoài?

Mộng Hân cố biện hộ cho Tịnh Huyền.

- Có thể vì Tịnh Huyền đã biết quá rõ về Vũ Hàng nên cô ấy không chịu. Con thấy thì chuyện này là chuyện cả đời hai người, không nên gượng ép. Rủi mà sau đó họ không hợp nhau thì cũng rắc rối.

Tăng lão phau nhân càng khó chịu.

- Hừ! Để đó xem ai thua ai cho biết. Ta không tin là chuyện này không thành. Mặc, thử chúng nó có cãi được ta không?

Mộng Hân cúi đầu im lặng. Tăng lão phu nhân thì đang tức giận nên đuổi Mộng Hân ra. Mộng Hân như trút được gánh nặng, vội vã quay về phòng.

Tối hôm ấy, Tịnh Huyền chớp mắt chưa được bao lâu, thì đột nhiên giật mình tỉnh lại. Ai đó đã dùng chăn phủ chụp lên người nàng, rồi bế nàng đi. Nhìn kỹ thì ra là thím Trương. Phía sau còn có cả má Du, má Chu... là những gia nhân thân tín trong nhà. Mặc cho Tịnh Huyền vùng vẫy, họ vừa bế nàng vừa chạy. Tịnh Huyền sợ quá hét.

- Mấy người định làm gì vậy? Buông tôi ra. Trời ơi! Cứu tôi, cứu tôi với.

Thím Trương vừa thở vừa nói:

- Xin cô hãy tha lỗi, đừng lạ Chúng tôi làm đây là theo lệnh của lão phu nhân. Bế cô sang phòng của Vũ Hàng thiếu gia để hai người thành thân.

Tịnh Huyền nghe vậy càng kinh hãi, hét lớn.

- Trời ơi trời! Có ai không, làm ơn cứu tôi.

Chưa dứt lời, thì đã đến trước cửa phòng của Vũ Hàng. Vì cửa chỉ khép hờ, nên đám người đó đã xông được vào phòng và chẳng nói chẳng rằng, họ ném ngay Tịnh Huyền lên giường của Vũ Hàng. Người Tịnh Huyền rớt ngay lên người Vũ Hàng khiến chàng cũng giật mình tỉnh giấc. Vũ Hàng chưa kịp phản ứng thì thím Trương và đám người đi cùng đã vội vã rút lui ra ngoài cài kín cửa lại.

Tịnh Huyền la hét. Vũ Hàng vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra. Tối qua, vì thức khuya nên chàng mệt vừa chớp mắt một chút đã bị đám đông làm giật mình. Tịnh Huyền sao lại nhảy vào đây? Vũ Hàng còn đang tự hỏi chuyện gì xảy ra thì nghe tiếng Tăng lão phu nhân ở bên ngoài, nói:

- Ta đã lật sách lịch, xem ngày, biết tối nay có giờ tốt ngày tốt nên ta đã quyết định cho các con thành thân. Cả hai đứa đều là cháu ngoan của nội, đừng có từ khước cái thiện ý của nội. Cứ thành thân đi, rồi ngày mai sẽ bày tiệc đãi họ hàng sau.

Sau tiếp đó, Vũ Hàng nghe có tiếng đóng đinh. Cho thấy là họ đang niêm cửa lại. Chàng tái mặt vội vã phóng xuống giường tìm chiếc quạt diêm, đốt ngọn đèn trên bàn cho sáng lên. Trong khi Tịnh Huyền sợ hãi đang ngồi trên giường khóc. Cảnh đó khiến Vũ Hàng nổi nóng, chàng nói to ra ngoài.

- Nội! tại sao nội làm thế này được? thật là quá đáng. Mấy người định làm gì? Vô lý! Vô lý quá! phải mở cửa ra! Như vậy là làm hại danh tiết hạnh của Tịnh Huyền đấy! Hãy mau ra mở cửa.

Nhưng Tăng lão phu nhân đứng ngoài nói:

- Ta đã quyết định rồi, là không có sự thay đổi nào cả. Đừng có kêu hét gì hết. Có kêu cũng vô ích thôi. Hãy thành thân đi. Rồi mấy năm sau, các con sẽ cảm ơn những gì mà hôm nay nội làm. Không phải là mấy năm mà có khi chỉ là vài hôm là các con đã nghĩ khác.

Tịnh Huyền cũng nhảy xuống đất, nắm lấy chấn song hét ra ngoài.

- Nội ơi! Con van nội mà! Đừng có cư xử với con như vậy. Nội muốn con không còn mặt mũi gì với đời nữa ư?

Tăng lão phu nhân đứng ngoài nói:

- Làm gì mà không còn mặt mũi? Đâu phải là con vụng trộm với người khác. Hay lén lút trốn theo tình nhân. Con chỉ là vâng theo lệnh của nội để kết hôn. Danh chánh ngôn thuận đăng hoàng. Một cuộc thành hôn vui vẻ. Thôi đừng có mắc cở, bọn ta đi đây.

Tịnh Huyền giật mạnh chấn song hét.

- Đừng, đừng, con không muốn. Nội ơi, nội phải cho con ra ngoài để con sống, nếu không mở cửa, nội sẽ phải hối hận đấy.

Thấy kêu nội không có kết quả gì, Tịnh Huyền lại hét.

- Cha ơi, mẹ Oi, chị Mộng Hân ơi. Các người hãy đến cứu con. Tại sao lại cư xử với con thế này?

Lúc đó Vũ Hàng cũng hét lớn.

- Nội coi chúng con là gì? Thú vật ư? Nếu nội bất chấp lòng

tự tôn tự ái của chúng con, thì cũng phải nể vì cái tình cảm con người chứ? Đây là cái xã hội gì? sao lại có một gia đình khủng điên kỳ quặc vậy? Nếu không mở cửa, tôi sẽ phá cửa.

Vừa dứt lời. Vũ Hàng chọn một chiếc ghế ném thẳng vào cửa tạo thành một tiếng “rầm” to lớn.

Cái ồn ào, tiếng la hét đó đã kéo ông Mục Bạch. Bà Từ má, Mộng Hân đến. Gần như cả nhà có mặt đông đủ. Ông Mục Bạch vừa nhìn thấy cảnh trên là muốn ngất xỉu. Ông chụp lấy tay Tăng lão phu nhân nói:

- Mẹ, mẹ làm gì kỳ vậy? Mẹ phải thả chúng nó ra, đừng có gây nên một sai lầm lớn. Như vậy là trái đạo luân thường. Người đời rồi sẽ cười chê chúng ta. Và tất cả chúng ta ở đây sẽ đều xuống địa ngục mãi mãi không đầu thai được. Mẹ hãy đưa con chìa khóa. Đưa ngay cho con.

Vừa nói, ông vừa đưa tay sang người lão phu nhân tìm chìa khóa cửa. Vũ Hàng đứng trong nói:

- Cha, chính cha đã hứa với con là không bức ép con trong chuyện này. Vậy thì cha có bốn phận thả con ra.

Vừa nói Vũ Hàng lại lấy đồ đạc trong phòng ném mạnh lên cửa. Mộng Hân thấy tình hình rất căng thẳng, biết mình không có quyền góp ý, vẫn chen vào.

- Nội ơi nội! Nội có nghe họ nói không? Cả hai đều phản đối mà, nếu để chuyện kéo dài, sợ có điều không hay xảy đến. Xin nội đừng hành động nóng nảy như vậy. Hãy thả họ ra đi. Chứ nếu cứ thế này... Tịnh Huyền sẽ rất xấu hổ khi ra đường.

Và giữa cảnh ồn ào trên “âm” - Đôi cánh cửa lớn không chịu được sức của Vũ Hàng đã đổ ngay. Tịnh Huyền vừa thấy cửa

mở, một tay kéo chặt mép áo từ trong phòng chạy thoát ra. Mộng Hân vội vã chạy theo, lấy thêm chiếc áo khoác của mình cho Tịnh Huyền, rồi kéo nàng chạy về phòng nàng. Tăng lão phu nhân thấy việc bất thành, giận tím cả mặt giậm chân, nói:

- Cái bọn bất hiếu này, chẳng hiểu lòng ta ra sao cả? không muốn làm theo ý ta phải không?

Vũ Hàng tìm chiếc áo dài mặc vào. Mặc xong đi thẳng ra cửa. Ông Mục Bạch thấy vậy đuổi theo hỏi:

- Nửa khuya nửa đêm, con đi đâu vậy?

- Đi đâu cũng được, miễn rời khỏi được cái chỗ đáng sợ này.

Tăng lão phu nhân chỉ vào mặt Vũ Hàng nói:

- Người còn có lương tri không? Tại sao ta yêu quý người đến nỗi một người, muốn gả cháu ta cho người, người lại chê chứ? Chẳng lẽ Tịnh Huyền là ruồi bọ rắn rết? Đáng ghê tởm ư? Làm xấu người ư? Người chẳng có chút tình cảm nào lại đẩy nó chạy ra ngoài. người có biết như vậy là làm nhục nó ư?

Vũ Hàng giận dữ hét lại.

- Người làm nhục cô ấy, không phải là tôi? Giữa đêm giữa hôm, khi không rời bắt người ta ném vào lòng của đàn ông. Hỏi đó là lỗi ai? Tịnh Huyền sinh ra ở cái nhà có dựng cổng sắc phong trình tiết nữa? Không những chỉ một, mà có cả bảy cổng vua ban. Mà các vị Ở đây còn dám làm vậy, từ nhỏ các người đã dạy cho cô ta thế nào? Chỉ vì một cái nam nữ thụ thụ bất thân, đến khi lấy chồng, chồng chết phải ở vậy cho đến lúc chết. Các người đã dạy cô ấy như vậy. Rồi bây giờ lại

lợi dụng thân xác của cô ta, để có được một người nối dõi tông đường. Như vậy là thế nào? Các người không sợ là cô ấy uất quá sẽ chết? Hay là các người lại muốn có thêm một chiếc cống mới được vua sắc phong cho?

Nói xong, chẳng đợi phản ứng, Vũ Hàng bỏ đi nhanh ra ngoài. Ông Mục Bạch bâng hoàng đuổi theo.

- Con định đi đâu? Đi đâu vậy Vũ Hàng?

- Con đi ra bến tàu. Con cần phải suy nghĩ xem có nên dứt khoát ra khỏi cái con xoáy nhà họ Tăng này không?

Tăng lão phu nhân giận dữ réo theo.

- Dứt thì dứt! người tương là nhà ta phải cần tới người ư? Không thể thiếu người được ư?

ông Mục Bạch thấy Vũ Hàng đã giận bỏ đi, vội quay lại nói với Tăng lão phu nhân.

- Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ.

Lão phu nhân nhìn đám đông còn đứng tụ tập, nói lớn.

- Nửa khuya làm có chút việc mà cũng không thành. Thật tức chết đi mất. Thôi tụi bây giải tán đi ngủ đi, còn đứng đó làm gì?

Quay qua bà Văn Tú, lão phu nhân nói:

- Văn Tú, hãy đến chỗ Tịnh Huyền xem. Thật ta không hiểu, cũng không ngờ thằng Vũ Hàng cứng đầu như vậy.

Bà Văn Tú đáp.

- Vâng!

Lúc đó đám A đầu và tôi tớ trong nhà đã giải tán. Tăng lão phu nhân mới quay sang ông Mục Bạch, hỏi:

- Có chuyện gì sáng mai nói được không?

Nhưng ông Mục Bạch lắc đầu.

- Không! Con sợ là để đến mai, con sẽ chẳng còn quyết tâm và can đảm, rồi chuyện sẽ không đến đâu cả.

Tăng lão phu nhân chau mày ngạc nhiên nhìn ông Mục Bạch rồi không nói gì bỏ về phòng, ông Mục Bạch đi theo sau. Khi đã về đến phòng, cài cửa ngoài kỹ càng, ông Mục Bạch mới quỳ xuống thưa.

- Mẹ, con phải nói ngay cho mẹ rõ. Bằng không sẽ tạo nên lầm lẫn tai hại lớn mà ảnh hưởng đến gia phong nhà tạ Vũ Hàng nó không phải là con nuôi của con, mà chính là con ruột của con đó.

Tăng lão phu nhân giật mình, thẳng lưng lại nhìn Mục Bạch. Bà nhìn chăm chú rất lâu, rồi nói:

- Con... con vừa nói gì vậy?

ông Mục Bạch đau khổ và lo lắng nói:

- Mẹ! Con đâu có dám nói dối mẹ một lời nào. Vũ Hàng là đứa con mà ngày xưa khi con đến Hàng Châu buôn bán, con đã cặp với một thiếu phụ và sinh nó ra. Người đàn bà đó có tên là Ngân Thúy. Và ba mươi hai năm qua, con đã sống trong sự bứt rứt, với bí mật đó trong lòng.

Tăng lão phu nhân yên lặng rất lâu, rồi trừng mắt nhìn Mục Bạch.

- Có phải con không muốn nó làm rể nhà ta rồi đặt điều nói vậy chẳng? Nếu nó thật sự là con của con, thì tại sao mãi đến năm nó mười lăm tuổi, con mới nhận nó làm con nuôi? Rồi đến năm nó mười chín tuổi con mới đưa nó về nhà? Nếu lúc đó con mang về nhà một đứa con ở độ tuổi sơ sinh, hoặc khoảng năm sáu tuổi, thì còn có thể tin được.

ông Mục Bạch có vẻ xúc động dữ dội.

- Chẳng lẽ mẹ không tin điều con nói? Vũ Hàng là kết quả của một sự lầm lỗi của con. Nó cũng đã nếm đủ mùi đau khổ trong cô nhi viện. Chuyện này dài lắm... Lúc đó con đang kinh doanh ở Hàng Châu. Biết được Ngân Thúy, tiếc là cô ấy chỉ là một cô gái trong giới mua vui nên làm sao con có đủ can đảm mà đưa về nhà chứ? Con cũng chẳng dám cho mẹ biết chuyện ăn chơi của mình. Vì bấy giờ quy luật ở nhà vợ cũng nghiêm khắc, kết quả là mừng ba tháng tư năm ấy, Ngân Thúy đã sinh ra Vũ Hàng. Chưa kịp đặt tên cho con, thì giữa con và Ngân Thúy có một sự cãi vã. Thúy thì muốn được cùng con hợp thức hóa, để đứa con được danh chính ngôn thuận. Con thì lại biết là mình chẳng làm sao cưới được nàng. Thế là, Thúy giận dữ, và trong phút giận dữ đó, Thúy đã bế con bỏ đi. Hôm đó trời mưa thật to, và Thúy đã mất tích luôn. Con có cho người dò la khắp nơi, tìm kiếm nhưng vẫn không thấy. Sáu ngày sau, mới tìm thấy Thúy, nhưng nàng đã chết. Riêng đứa con thì chẳng thấy đâu cả.

ông Mục Bạch nói đến đây thì khóc. Lão phu nhân có vẻ xúc động. Ông Mục Bạch tiếp:

- Chuyện của con với Ngân Thúy cũng giống như chuyện giữa Tịnh Nam với Thu Đồng. Có cái khác là Thúy đã có với con một đứa con trai. Và trời đã phạt con, bằng cách cho bi

kịch kia tái diễn một lần nữa trong nhà họ Tăng.

- Nhưng như điều con nói, thằng bé đã mất tích rồi?

- Vâng, thằng bé mất tích, nên con đã muốn điên lên. Con không tin là Thúy lại có thể để con cùng chết với mình, nên con đã đi khắp thành phố Hàng Châu để tìm đứa bé. Tìm mãi không thấy, sau đấy con vâng lệnh cha mẹ kết hôn với Văn Tú. Những chuyện về sau thế nào không cần kể thêm. Có điều mỗi lần có dịp đến Hàng Châu là con lại đi tìm. Mãi cho đến mười lăm năm sau. Con nghe nói sở nhà thờ Thánh Mẫu có một viện mồ côi. Ở đấy lại có một thằng bé còn nhỏ mà đã biết làm thầy thuốc, có tên là Vũ Hàng. Vừa nghe đến cái tên nó làm con đã giật mình. Vội vã tìm đến đấy và gặp được linh mục Giang, con mới rõ tự sự là trong cái đêm mưa gió đó, Ngân Thúy đã mang con đến đặt trước cửa thánh đường rồi bỏ đi. Lúc linh mục Giang nhặt được thì trên cổ nó còn có một kim bài. Tắm kim bài kia là quà của con tặng cho Ngân Thúy, trên đó có khắc hai chữ thảo Vũ Hàng.

Tăng lão phu nhân trùng trùng đôi mắt, không dám tin vì chuyện của Mục Bạch kể sao mà giống như trong tiểu thuyết quá.

- Mẹ! Mẹ làm sao biết được là lúc đó con đã sung sướng dường nào. Con muốn lập tức gặp Vũ Hàng, nhưng linh mục Giang đã ngăn lại. Người nói là thằng bé rất lanh lợi, thông minh, nhưng lại giàu tình cảm, dễ xúc động. Vì vậy, nếu nó biết được sự thật, tại sao mình lại bị bỏ rơi, nó sẽ đau đớn vô cùng. Nó đã hận cha mẹ ruột đã bỏ rơi nó, vì vậy linh mục Giang đã khuyên con, đừng có nhận mình là cha ruột nó. Con đã nhận lời, nên mới gặp được Vũ Hàng.

Nói đến đây giọng ông Mục Bạch như tắc nghẹn.

- Khi vừa trông thấy nó, là con đã nhận ngay ra. Chẳng lẽ bao nhiêu năm qua, mẹ nhìn nó mà chẳng một chút nghi ngờ? Mẹ chẳng thấy cái bóng dáng tuổi trẻ của con trong thân xác nó sao?

Tăng lão phu nhân ngẩn người ra. Rồi bao nhiêu chuyện mà trước kia không hiểu chột nhiên như rõ ràng cả. Thảo nào Mục Bạch đã yêu quý Vũ Hàng hơn cả thằng con trai ruột Tịnh Nam. Trách nào có nhiều lúc bà thấy Mục Bạch như xuống nước năn nỉ Vũ Hàng, vỗ về Vũ Hàng, rồi Mục Bạch lại cứ bao che cho Vũ Hàng, sung sướng và hãnh diện vì thành tích mà Vũ Hàng đã đạt được, giao gần như toàn bộ sự nghiệp của nhà họ Tăng cho Vũ Hàng v... v... Trách nào... những chữ đó hiện ra liên tục trong đầu, và lão phu nhân bắt đầu tin. Mọi chuyện quá bất ngờ, khó tin thật. Nghĩ ngợi một chút, bà nói:

- Con có cả tin lắm không? Sao con có thể chỉ dựa vào một miếng kim bài, mà tin rằng nó chính là con của mình?

- Tấm kim bài đó không phải mua ở chợ mà do con đặt làm với nét chữ thảo Vũ Hàng là do Ngân Thúy viết. Ngoài tấm kim bài ra, con còn nhận ra được con qua những vật dụng khác mà linh mục Giang còn giữ lại. Đó là quần, áo, tã lót, cả chiếc nôi xách tay đựng đứa bé. Chiếc nôi này là do con và Ngân Thúy ra chợ sắm. Và lại trên người thằng bé còn cả một mảnh giấy.

ông Mục Bạch vội lấy trong ví da một mảnh giấy xếp nhỏ đã úa vàng. Hai tay run run đưa cho Tăng lão phu nhân. Lão phu nhân mở ra xem. trong đó có hai hàng chữ, nét chữ khá thanh tú

Khói tỏa mịt mù giăng, hận oán sao trùng trùng.

Chi bằng quay về thôi. Núi sông nghe vời vọi.

Tăng lão phu nhân thở ra. Đến lúc này thì người cũng không biết nên vui hay buồn? Chuyện thật hay giả? Tin tưởng hay nghi ngờ? Tất cả những ý nghĩ đó chen lẫn nhau, làm bà vừa xúc động, vừa bối rối.

- Vũ Hàng là cốt nhục của nhà họ Tăng ư? Nó là quả duy nhất còn lại của nhà ta à? Thật vậy không? Thật không? Hay là con đặt chuyện gạt tá Trời ơi! Ta phải thế nào đây?

ông Mục Bạch đau khổ nói:

- Mẹ! Làm sao con có thể đặt điều để gạt mẹ. Còn cái mảnh giấy của Ngân Thúy kia, con làm sao có thể sắp đặt trước để gạt mẹ chứ?

Tăng lão phu nhân có vẻ tin hơn. Nhưng rồi người lại thấy lo lắng nói:

- Con thử nghĩ xem, cái chuyện làm hôm nay, có làm cho Vũ Hàng nó giận rồi bỏ đi luôn không? Cái thằng đó tính khí rất ương ngạnh. Vậy thì con hãy mau mau ra bến tàu, tìm nó về đây ngay. Con hãy nói cho nó biết là ta đã bỏ ý định cũ. Bảo nó về liền nhé. Ở trên tàu kia đâu có gì để ăn, để uống, làm sao có thể sống được?

- Vâng.

ông Mục Bạch vội vã lau nước mắt, rồi đi nhanh ra ngoài. Vừa ra đến cửa, sực nhớ ra điều gì, vội vã quay lại lấy tấm giấy có bút tích của Ngân Thúy xếp cẩn thận bỏ vào ví. Rồi ngược lên nhìn mẹ, ông nói:

- Bao giờ Vũ Hàng mà quay về, con xin mẹ đừng có tiết lộ cho nó biết về chuyện ban nãy con đã kể với mẹ. Vì đã mấy năm qua, nhiều lần con đã uớ m thử nhưng thằng bé vẫn khẳng định là không bao giờ tha thứ cho cha mẹ đẻ. Vì vậy con không muốn mất Vũ Hàng một lần nữa. Sự tiết lộ có thể khiến nó bỏ đi luôn. Bây giờ đối với con, chuyện có nhận lại nhau không đã không thành vấn đề. Điều quan trọng ở đây là, nó vẫn ở bên cạnh con. Đó là niềm an ủi lớn nhất của đời con rồi.

Tăng lão phu nhân gật đầu

- Trước khi có đầy đủ chứng cứ, mẹ cũng không nhận đại nó đâu con ngại. Nhưng mà bằng bất cứ giá nào, con hãy khuyên nó trở lại đây cho ta.

- Vâng.

ông Mục Bạch vội đáp, rồi đi ngay. Tăng lão phu nhân nhìn theo. Bấy giờ bà mới như quả bóng xì hơi ngã người xuống ghế, lòng ngập đầy xúc động, bà lẩm bẫm nói:

- Ông trời có mắt, không để cho nhà họ Tăng ta tuyệt tự. Đúng không? Có đúng vậy không? Thằng Vũ Hàng. Trời ơi! Suýt tí nữa thì ta đã làm chuyện đảo lộn luân thường đạo lý. Để cho hai anh em nó, không ngờ lại có chuyện như vậy được.

Bà nhìn ra cửa. Lúc đó trời đã tờ mờ sáng nhưng sương đêm vẫn còn phủ vây lâu các, hoa viên. Bà chợt nghĩ đến hai câu thơ của Ngân Thúy

Khói tỏa mịt mù giăng, hận oán sao trùng trùng.

Chi bằng quay về thôi. Núi sông xa vời vợi.

Nhìn lại đám sương khói phủ kín nhà lòng chợt thấy thê lương. Đời quá nhiều phức tạp chỉ tội cho Vũ Hàng, thẳng bẻ thật bất hạnh.

Khi ông Mục Bạch đến bến tàu thì trời đã sáng hẳn. Vũ Hàng đang đứng dưới tán một cây to, nhìn ra dòng sông, lòng Vũ Hàng có trăm mối cảm hoài. Vì lần ra đi này, Vũ Hàng sẽ mãi mãi không quay trở lại. Nhưng Vũ Hàng chẳng đành tâm bỏ rơi người đàn bà góa bụa cô đơn? Chàng thấy hài lòng vì ít ra là đã bày tỏ lòng mình cho nàng biết. Nhưng nỗi buồn của Mộng Hân, giọt nước mắt của nàng, thái độ ngập ngừng ưu tư đó như những chiếc chân bạch tuộc cứ giữ lấy chân Vũ Hàng. Đứng đi... đi rồi Mộng Hân sẽ sống ra sao đây? Nhưng nếu không đi, ta sẽ phải xử sự thế nào?

Và đang trong lúc phân vân, thì ông Mục Bạch đến. Ông Mục Bạch vừa thở vừa nói:

- Ta đến đây để nói với con, nội đã nghĩ lại, không bắt con làm những việc đó nữa đâu. Hãy bỏ qua tất cả. Coi như chưa xảy ra, và hãy theo cha quay trở về nhà.

Vũ Hàng nhìn khuôn mặt hốc hác của ông Mục Bạch cảm động nói:

- Con không về đâu, con về lại gặp chuyện với nội. Cha đừng khuyên con nữa, để cho con tỉnh táo suy nghĩ.

ông Mục Bạch vội nói:

- Không đâu! Đích thân nội đã nói với cha rồi mà. Nội bảo sẽ không nhắc lại chuyện cũ, con cũng nên quên chuyện đó, mà theo cha trở về.

Vũ Hàng buồn bã.

- Thừa cha, con xin thừa rõ. Con cảm thấy là rồi một ngày nào đó, con sẽ bị người họ Tăng làm phát điên đi mất. Người kia thì cố gắng kéo con, đẩy con ra ngoài. Người thì cố gắng kéo con trở lại. Hai cái sức mạnh đối nghịch đó như trò kéo cọ Con lại đứng giữa, sẽ bị xé ra làm hai mảnh.

Rồi Vũ Hàng lấy tay xoa xoa trán.

- Con phục nội, nhưng con cũng rất sợ người. Con nghĩ đây chỉ là kế hoãn binh. Khi con quay lại, những quỷ kế khác sẽ được bày ra. Có thể là rồi con sẽ bị thuốc chết.

- Không có chuyện đó đâu. Chẳng bao giờ có chuyện thuốc con. Hãy tin tưởng cha.

- Có tin cha cũng nào có ích gì? Quyền lực nằm trong tay nội cơ mà?

- Ta bảo đảm với con là nội không còn làm khó dễ con nữa. Thật đấy bởi vì...

Mục Bạch nhìn Vũ Hàng, không kèm chế được nói:

- Bởi vì ta đã thú nhận với nội, con là con ruột của ta, chứ không phải con nuôi. Một đứa con mà ba mươi năm trước, ta đã bỏ rơi ở Hàng Châu vì khiếm nhược, ta đã yêu mẹ nó mà chẳng dám đương đầu với gia phong.

Vũ Hàng nghe giật mình, nhìn thẳng vào mặt ông Mục Bạch. Trong khi đó ông Mục Bạch thấy mình lỡ lời, sợ hãi nhìn Vũ Hàng. Vũ Hàng chững lại một phút, rồi chợt buông tiếng cười lớn

- Ha ha! Thật con chẳng dám tin. Cha mà cũng dám bịa được một vở kịch. Cha đem vở dịch đó ra hù nội. Kết quả thế nào?

Nội cũng bị gạt chứ?

ông Mục Bạch nghe Vũ Hàng nó cảm thấy thất vọng, nhưng chỉ đứng yên.

- Chỉ tiếc là vở kịch đó lại dở quá, cha bảo con là đưa con mà cha đã có được khi ở Hàng Châu? Thế tại sao nó lại vào viện mồ côi ở nhà thờ Thánh Mẫu để trở thành một đứa cô nhi chứ?

ông Mục Bạch lắc đầu.

- Con khoan thắc mắc. Cứ lắng nghe cho hết câu chuyện. Biết đâu con cũng thấy đó là sự thật chứ?

Vũ Hàng đổi sắc mặt ngay. Vũ Hàng không còn cười, mà nói một cách nghiêm khắc.

- Cha có thể đem cái chuyện đó ra gạt nội, nhưng cha đừng hòng nói chuyện đòi xua với con. Con không thích ai đem chuyện riêng tư của mình ra để pha trò. Chuyện tối qua cho thấy là nội đã hành động quá đà. Và trong khi tinh thần chưa tỉnh táo, cha nói thế nào người cũng nghe. Đó là điều rất bình thường. Vì hiện nay, nội đang cần một người để nối dõi tông đường, rất cần! Nhưng con thì khác. Con không dễ bị thuyết phục đâu. Nói thẳng, con đã nhìn thấy mưu đồ. Đây chẳng qua là muốn con ở rể không được, nên định nói thế để hợp thức hóa điều trên. Lập trường con thì rất rõ ràng. Con bảo không và mãi mãi không. Xin đừng bày mưu để mà sửa đổi họ tên con nữa.

- Thật ra thì con cũng nào có rõ cha mẹ ruột của con là ai? Mà giữa chúng ta lại có một cái duyên kỳ diệu. Con chẳng giả định được ta là cha thật của con được ư?

Vũ Hàng giận dữ nói:

- Làm sao có chuyện giả định kỳ cục đó? Con là đứa con bị cha mẹ bỏ rơi. Vì vậy không thể viện dẫn bất cứ lý do gì như không nuôi nổi hay nuôi không được. Chẳng bao giờ con tha thứ cho họ được. Vì vậy, nếu nói cha đây là cha thật của con thì coi như cái ơn nuôi dưỡng mười mấy năm qua, cũng bị cái khoảng mười lăm năm vứt bỏ kia xóa sạch cả chẳng còn nghĩa lý gì hết.

Lời của Vũ Hàng làm cho ông Mục Bạch lặng thinh. Ông đau đớn, nhưng chẳng nói gì được. Mồ hôi vã như tắm trên lưng ông. Vũ Hàng nhìn cha nuôi chột thương hại nói:

- Thôi cha hãy về ngủ đi. Mấy ngày qua cha đã bị nội làm cho mệt lả. Con nghĩ cha cũng khổ lắm. Đừng lo gì cho con, chuyện con làm con chịu.

ông Mục Bạch buồn bã nói:

- Làm sao cha bỏ mặc con được? Cha đã nói với con, tất cả những rối rắm đã qua mà sao con chẳng nghe lời ta mà trở về? Con muốn thế nào nữa chứ?

- Con ư? Con định trở về nhà thờ Thánh Mẫu?

- Con làm vậy để làm gì?

Vũ Hàng buồn bã.

- Con thật sự muốn trở về đó. Bởi vì con rất nhớ cái thời con còn ở đấy. Nơi đó tuy nghèo, không sung túc như ở đây, nhưng con có thể giúp cho linh mục Giang một tay, chăm sóc những đứa bé mồ côi kia, trên phương diện tinh thần, nó cũng có ý nghĩa như là phụ giúp cha trong việc kinh doanh.

Con ở lại trong nhà họ Tăng, cũng bị gò bó và cô độc, vì vậy, con rất khát khao tự do. Con muốn có một khoảng trời rộng bao la để vẫy vùng. Con cũng không thích gia đình phong kiến như ở nhà, những nghi thức vô bổ, những quan niệm cổ hủ. Tất cả những thứ đó chồng chất đã đè con muốn ngạt thở làm con khó mà tồn tại được.

ông Mục Bạch lo âu.

- Đừng! Đừng nói thế. Ta không để con bỏ đi đâu. Linh mục Giang đã có rất nhiều trẻ mồ côi. Còn ta, bây giờ chỉ có một mình con. Con cho ta là ích kỷ, là vì mất Tịnh Nam nên chọn con cũng được, nhưng có thể nào, thì ta cũng không muốn mất con lần nữa. Trong tận cùng trái tim, ta đã xem con như con ruột mình. Ta đã bị mất mát quá nhiều. Bây giờ ta không muốn mình lại bị mất thêm.

Vũ Hàng an ủi.

- Con rời khỏi nhà họ Tăng cũng không có nghĩa là cha mất con. Bây giờ điều cấp bách là cha hãy tìm một người nào đó thế con làm việc thôi.

ông Mục Bạch đau khổ.

- Sao con nằng nặc đòi đi vậy chứ? Chẳng lẽ trong cái nhà này, chẳng còn một cái gì để con quyến luyến nữa ư?

- Chuyện đó...

Vũ Hàng nói đến đó ngập ngừng rồi im lặng, mắt chàng nhìn về hướng xa xa chợt tròn xoe. Ông Mục Bạch ngạc nhiên nhìn theo. Thấy Mộng Hân với bé Thư Tịnh đang chậm rãi tiến tới. Ông Mục Bạch lo lắng hỏi:

- Mộng Hân, con đến đây để làm gì? Nhà có chuyện gì nữa ư?

Mộng Hân đáp.

- Dạ không có. Con dẫn bé Thư Tịnh ra đây dạo mát. Thấy cha và anh Vũ Hàng đứng nói chuyện nên ghé qua.

Rồi Mộng Hân nhìn sang Vũ Hàng, ánh mắt buồn bã.

- Ở nhà mọi thứ đã mưa tạnh gió hòa. Ban nãy nội cũng sang phòng của Tịnh Huyền, báo cho cô ấy biết, là không nhắc đến chuyện bất rể gì cả. Vì vậy Tịnh Huyền đã vui vẻ. Anh cũng đừng ngại là khi quay về sẽ gặp phiền phức nữa. Tịnh Huyền ban nãy cũng nói lúc nào cũng xem anh như người anh cả của mình, một ông anh cả thật sự. Nội thì cũng rất hối hận, muốn tới đây xem thử có thuyết phục được anh trở về không?

Vũ Hàng thờ dài.

- à! Thì ra mợ đến đây cũng vẫn là vâng lệnh nội bảo nữa. Đến để thuyết phục tôi ư?

Lời của Vũ Hàng như gáo nước lạnh tạt vào mặt Mộng Hân, làm nàng tái mặt, không nói được lời nào. Vũ Hàng thấy vậy chột nhiên hối hận. Nghĩ là mình đã lỡ lời xúc phạm nàng, nên nhìn xuống. Thật ra thì Vũ Hàng đâu có muốn nói như thế. Chàng có những điều khác định nói hơn nhưng vì trước mặt ông Mục Bạch, cô bé Thư Tịnh nữa, chàng chẳng biết mở lời thế nào?

ông Mục Bạch thì coi sự hiện diện của Mộng Hân như được cứu tinh, nên nói:

- Mộng Hân, con hãy giúp ta khuyên Vũ Hàng. Ta đã nói hết lời mà Vũ Hàng vẫn giữ ý định bỏ đi. Vũ Hàng nói, sống ở

nhà ta cứ bị giằng co, gò bó, ngột thở muốn tìm một khoảng trời tự do để thở. Vũ Hàng coi nhà chúng ta như cái địa ngục không bằng. Nào có nghiêm trọng như vậy, phải không con? Con hãy khuyên nó đi.

Mộng Hân nhìn Vũ Hàng với ánh mắt đăm lẹ.

- Bây giờ con nói gì đi nữa, khi anh ấy không thích nghe thì cũng bằng thừa. Thôi, không nói thì tốt hơn.

Vũ Hàng nghe lời Mộng Hân nói chợt nhiên bao nhiêu ý chí tan rã, lòng chàng đây xót xa, Vũ Hàng lắc đầu nói:

- Thôi được. Có là địa ngục cũng được. Ngột thở cũng được. Sống chết thế nào cũng được. Tôi sẽ ở lại. Các người đã thắng. Thôi, chúng ta cùng về đi.

CHƯƠNG 9

Lúc Vũ Hàng quay về, thì rõ là Tăng lão phu nhân không còn nhắc đến chuyện cũ. Chẳng những không nhắc mà thái độ của người như có rất nhiều đổi thay Bà trở nên dịu dàng hơn với Tịnh Huyền và Vũ Hàng. Dịu dàng một cách kỳ lạ. Nhất là với Vũ Hàng, bà thường ngồi yên lặng ngắm chàng. Khi ngồi bên bàn ăn, bà cũng hay gấp món ngon bỏ vào chén cho chàng. Những cử chỉ âu yếm này, trước kia Tịnh Huyền còn chưa được hưởng. Điều đó khiến cho bà Văn Tú, Mộng Hân và cả Tịnh Huyền phải ngạc nhiên.

Nhưng chẳng ai dám tỏ một cử chỉ gì khó chịu. Ông Mục Bạch thì biết rõ nguyên do Còn Vũ Hàng thì khỏi nói, cũng biết đó là hậu quả của màn kịch mà ông Mục Bạch đã tạo ra. Có điều chàng không vì thế mà xúc động, trái lại cảm thấy ngượng nghịu khôn cùng. Nhưng thà vậy còn đỡ hơn là bị ngược đãi. Do đó Vũ Hàng cố lặng thinh, để Tăng lão phu nhân muốn làm gì thì làm.

Còn Tịnh Huyền thì sau khi qua khỏi cơn ác mộng, như người được sống lại từ cõi chết. Chỉ biết cảm ơn trời đất, nhưng giữa nàng với Vũ Hàng đã có một cái gì ngăn cách, e dè. Nhiều lúc nàng muốn gặp Vũ Hàng để giải thích hành vi của mình. Nhưng rồi lại chẳng dám. Vì vậy, hai người khi chạm mặt chỉ cười chào, rồi thôi. Vũ Hàng vẫn ngụ trong căn phòng cũ của chàng. Đôi cửa bị gãy đã được thay mới. Vũ Hàng ở đây mà lòng cứ thấp thỏm, chờ đợi một cơ hội để được gặp riêng Mộng Hân, vì chàng có rất nhiều thứ muốn

nói với Mộng Hân, nhưng mà chẳng hiểu sao, Mộng Hân như cố tình trốn tránh. Mỗi lần dùng cơm xong là nàng vội vã quay về phòng. Ngồi trong bàn, Mộng Hân cũng không dám chạm mặt với Vũ Hàng. Còn lúc bình thường thì khi nào bên cạnh Mộng Hân cũng có bé Thư Tịnh, hoặc Từ má, chứ không bao giờ nàng đi một mình cả. Chuyện đó làm cho Vũ Hàng muốn phát điên lên, chờ và đợi như lửa đốt dần dần tim chàng làm Vũ Hàng đau buốt từng sợi thần kinh. Vũ Hàng không biết là mình có thể chịu đựng tình trạng này được bao lâu nữa. Ở đâu chàng đều nhìn thấy cái tên Mộng Hân. Còn Mộng Hân thì gần trong gang tấc nhưng sao lại xa vạn dặm.

Gần như đêm nào Vũ Hàng đều thối sáo, Mộng Hân có nghe đấy chứ, nhưng lại chẳng phản ứng gì. Rồi Vũ Hàng cố tình đi ngang qua cửa phòng Mộng Hân. Nhưng chỉ nghe bên trong như đây tiếng cười nói của bé Thư Tịnh, Từ má, vú em và đôi khi cả Tịnh Huyền nữa, mà chẳng có tiếng Mộng Hân đâu. Vũ Hàng biết Mộng Hân cố tình lánh mặt, không muốn tạo bất cứ cơ hội nào cho chàng. Có nghĩa là Vũ Hàng không còn một hy vọng nào. Phải chăng Mộng Hân muốn chàng chết? Vũ Hàng muốn phát điên lên vì cái ý nghĩ đó. Chàng nhớ Mộng Hân, yêu Mộng Hân mà cũng hận Mộng Hân vô cùng.

Và rồi, có một ngày nọ. Vũ Hàng cũng gặp được Mộng Hân. Đó là lúc Từ má cùng Mộng Hân dẫn bé Thư Tịnh đi dạo, Mộng Hân đi được một mình phía trước. Khoảng cách đủ để Vũ Hàng nói nhỏ với Mộng Hân mà người khác không nghe thấy.

- Mười hai giờ khuya nay tôi sẽ sang phòng Hân đấy.

Mộng Hân nghe nói giật mình.

- Không được, lúc gần đây bé Thư Tịnh cùng ngủ chung phòng với tôi.

Vũ Hàng biết muốn nói nhiều cũng không được, vì bé Thư Tịnh đã tới phía sau. Chàng vội nói nhanh.

- Vậy thì Hân phải sang phòng tôi. Tôi nằm đợi đấy, nếu Hân không qua, thì tôi sẽ bắt chấp tất cả. Tôi sẽ sang gọi cửa phòng Hân. Gọi đến bao giờ mở cửa thì thôi. Lúc đó, nếu người trong nhà mà có nghe thấy, tôi cũng mặc.

Nói xong, Vũ Hàng vội bước đi, để Mộng Hân đứng đấy với một tâm trạng lo lắng, sợ hãi.

Tối hôm ấy, Vũ Hàng lại thối sáo liên tục, thối mãi đến mười một giờ khuya. Tiếng sáo của chàng làm tâm thần Mộng Hân bất định, lo lắng. Mộng Hân chờ đến mười hai giờ khuya, thấy vú em và bé Thư Tịnh đã say ngủ mới rời phòng. Bên ngoài, hoàn toàn yên lặng. Vậy là cả nhà đã ngủ say. Mộng Hân lén mò trong bóng đêm, đi về phía phòng Vũ Hàng với một trạng thái căng thẳng. Đến nơi Hân còn chưa kịp gõ thì cửa xịch mở. Vũ Hàng kéo Mộng Hân vào thẳng trong phòng.

Cửa khép lại sau lưng.

Vũ Hàng và Mộng Hân nhìn nhau. Mắt chàng như hai ánh lửa cháy rực. Mộng Hân bị động đứng tựa người vào cửa, trái tim đập liên hồi. Vũ Hàng đứng chặn nơi cửa, nhốt Mộng Hân trong vòng tay kèm tỏa của chàng.

- Em định lánh mặt tôi đến bao giờ? Suốt cả đời ư? Em muốn để tôi chết vì nhớ thương? Em muốn tôi phải hủy diệt?

Những câu hỏi đó làm Mộng Hân khó đáp. Nàng vừa sợ vừa

lo, vừa đau khổ. Nàng muốn trốn lánh, nhưng trốn đâu bây giờ? Và Vũ Hàng không chờ câu trả lời của nàng. Đôi tay khép lại, Mộng Hân đã nằm gọn trong tay chàng. Rồi môi chàng cúi xuống làm nàng không thở được, không nghĩ ngợi được gì cả. Mọi thứ như lửa cháy. Nó lan truyền rất nhanh, nó đã bắt vào thùng thuốc súng, và... “Bùm! “

Mộng Hân bị cháy tan, những ngọn lửa nóng mà tuyệt vời, lan truyền từng tế bào, từng sợi thần kinh trên cơ thể... có chết đi trong khoảnh khắc đó cũng cam đành. Mãi một lúc sau, Vũ Hàng mới ngẩng lên và lý trí của Mộng Hân mới hồi phục. Nàng mở mắt thật to, mặt của Vũ Hàng chỉ cách nàng trong gang tấc. Màu mắt đen như bóng tối với những ánh sao. Vũ Hàng là sao dữ, là ma lực, là địa ngục nhưng cũng là thiên đàng của nàng? Không! không thể được... Như vậy sẽ đưa đến hủy diệt. Thế này là tội lỗi. Tại sao ta lại có thể để cho mình rơi vào nỗi u mê này, Mộng Hân nghĩ và lắc đầu, lắc đầu... Nhưng lời của Vũ Hàng đầy xúc động. Đôi tay chàng ôm lấy đầu nàng.

- Đừng có lắc đầu. Em đừng có lắc đầu nữa. Những ngày qua cái làm tôi đau khổ nhất là không biết lòng em nghĩ sao. Bây giờ thì tôi biết rồi, chỉ cần biết được là tôi đã an tâm. Kể từ hôm nay, dầu sôi lửa bỏng thế nào, tôi cũng theo em, tôi không còn sợ gì nữa, tôi bất cần gì hết.

Mộng Hân lắc đầu, run rẩy trong vòng tay của Vũ Hàng, xâu xé bằng những giọt nước mắt, bằng những cái lắc đầu.

Vũ Hàng nhìn người yêu, đau lòng nói:

- Đừng có lắc đầu nữa! Đừng có lắc đầu mà em.

Nhưng Mộng Hân vẫn tiếp tục. Vũ Hàng van nài.

- Tại sao em cứ lắc đầu mãi vậy? Anh muốn hôn em. Hãy đứng yên để anh hôn.

Vũ Hàng cúi xuống, nhưng lần này Mộng Hân đã phản ứng. Nàng đẩy Vũ Hàng ra, cố tránh né nụ hôn. Và không biết nghĩ sao, Mộng Hân đã thẳng tay tát cho Vũ Hàng một cái tát thật mạnh.

Cái tát tai đó làm Vũ Hàng ngạc nhiên lùi ra sau. Bây giờ, giữa hai người đã có một khoảng cách rộng. Họ nhìn nhau, mặt Mộng Hân tái mét, với những hơi thở dồn dập.

- Tại sao anh lại cư xử với tôi như vậy? Lúc đầu anh đã bức tôi phải đến phòng anh, rồi anh lại hành động thế này. Anh đã xem tôi là một con người thế nào? Phải chăng là loại đàn bà buông thả, chẳng biết đạo lý hay liêm sỉ gì cả. Anh làm thế là bức hiếp tôi, đẩy tôi xuống vực thẳm, đến đường cùng, anh có biết không?

Mộng Hân vừa khóc, vừa nói tiếp:

- Anh đã quên rồi ư? Tôi vẫn là dâu con nhà họ Tăng, vẫn là vợ góa của Tịnh Nam cơ mà?

Lời của Mộng Hân làm Vũ Hàng đau nhói. Chàng chau mày, mồ hôi đã vã ra.

- Em nói chi những lời tàn nhẫn vậy?

Rồi chàng nhìn Mộng Hân với ánh mắt giận dữ.

- Em đã rõ lòng tôi đối với em thế nào mà? Tôi yêu em, mà cũng rất kính trọng em. Trên đời này chưa có một người nào có được vị trí đó. Trong cái yêu của tôi có lẫn cái thương xót, ngưỡng mộ. Tôi nhớ em gần như muốn phát điên lên được.

Và với cái tình cảm như vậy, có chỗ nào là bất kính, là xem thường đâu? Tại sao em lại bảo tôi là bức bách, là làm nhục ư? Tất cả chẳng qua vì yêu quá không dẫn được. Năm năm qua, tôi đã đè nén, tôi bị cái tình yêu đó dày vò, tôi như con thú bị thương khắp mình. Tôi muốn bỏ trốn, em lại chẳng cho tôi trốn, tôi bỏ đi, em lại khuyên tôi ở lại. Lúc ở tại bến cảng, em tưởng là tôi không nghe được tiếng nói của con tim em ư? Cũng vì thế mà tôi phải nén hết nỗi đau nhục nhã dày vò. Tôi lại quay về. Còn em? Em lại giống một kẻ sợ ma, sợ rắn độc cứ né tránh tôi. Em có biết là em làm thế đã khiến tôi đau khổ cỡ nào không? Em cũng biết là tôi muốn thấy em nhìn tôi, hay nói với tôi một lời, nhưng em lại nhẫn tâm phớt lờ, em khiến tôi thất điên bát đảo. Bây giờ lại còn gieo tiếng oán cho tôi, kết tội trăm tội, sao em tàn nhẫn như vậy?

Mộng Hân khóc như mưa, không nói gì cả. Vũ Hàng lắc đầu nói:

- Thôi được, nếu em cho rằng tình yêu của tôi là sự sỉ nhục với em. Vậy thì em hãy đi về đi. Nếu trong tim em chẳng có tôi, mà chỉ có mấy chữ tứ đức tam tòng đó, thì em đừng đứng đây nữa. Và từ đây về sau, tôi hứa là sẽ không đến quấy rầy em. Chỉ mong khi tôi rời khỏi nhà họ Tăng này, em đừng có ngăn cản nữa. Tôi rõ thật là một thằng ngu, một thằng khùng chẳng hiểu cái ý của em ra làm sao cả.

Mộng Hân cắn chặt môi, đau buốt. Nàng đứng đấy sững người như tượng, nhưng cuối cùng rồi, nàng cũng lắc đầu, quyết định. Nàng bước vào phía cửa, Vũ Hàng nói:

- Có thật là em đi thật ư?

Mộng Hân ghen giọng.

- Vâng. Tôi phải đi! Đúng ra tôi không nên đến đây, không nên đứng ở đây để nghe anh nói những lời vừa rồi. Anh đã dùng những lời lẽ, những tình cảm riêng tư để bức tôi, quật ngã tôi. Nhưng rồi tôi nhớ, tôi đã làm lễ bái cống sắc phong trình tiết trước khi vào nhà. Và ở đấy, có lẽ vì linh hồn tôi trong trắng, nên chiếc khăn che mặt của cô dâu đã bay đi, và người đầu tiên tôi thấy mặt là anh, chứ không phải anh Tịnh Nam. Kể từ hôm đó, bất cứ cái gì của anh, từ hành động đến lời nói, đều ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi. Ngay lúc đó, tôi sinh bé Thư Tịnh, nếu chẳng có anh, có lẽ tôi đã chết. Tại sao trên thế gian này lại có một người như vậy làm chỉ Tôi đã sống, nhưng sống quá khổ sở. Trong cái cuộc sống đó, thỉnh thoảng nghe được giọng nói của anh, nhìn thấy khuôn mặt của anh chẳng hiểu sao tôi lại thấy hạnh phúc. Tôi đã tưởng là anh cũng như tôi. Yêu, nhưng vẫn ở trong khuôn phép. Cùng sống trong cùng một mái nhà thì chỉ nên yêu thầm, lặng lẽ ngưỡng mộ, lặng lẽ nhớ nhung, tương tư cho mãi đến suốt cuộc đời là đủ rồi, cần gì phải phá vỡ cái yên lặng đó? Mạo hiểm không sợ là cả cái quyền yêu thầm kia cũng bị mất ư? Anh tưởng là chỉ có một mình anh là khổ, là phải đè nén tình cảm. Anh cho tôi là tàn nhẫn, nhưng thật ra chính anh mới là người tàn nhẫn đấy. Không những chỉ tàn nhẫn mà còn hành động một cách vô tri Tôi nào phải là gỗ đá mà không biết nghĩ đến anh? Thôi được, coi như tôi đã đến đây một cách vô bổ. Và chuyện này nên dừng lại ở đây. Từ rày về sau, mỗi người chúng ta mỗi hướng. Đừng ai quấy rầy ai nữa hay hơn.

Nói xong, Mộng Hân vội đẩy cửa. Nhưng Vũ Hàng đã nhanh chóng chặn lại chàng xúc động nói:

- Vậy là... vậy là được rồi, qua điều em vừa nói, anh đã hiểu. Nếu ý nguyện của em chỉ là mong có được một tình yêu

trong yên lặng, thì anh sẽ cố gắng để em thực hiện được điều đó. Coi như bảy chiếc cổng sắc phong của nhà họ Tăng là bảy chiếc ổ khóa lớn, nó đã khóa chặt em và khóa chặt cả anh nữa.

Rồi Vũ Hàng say đắm nhìn Mộng Hân, hạ thấp giọng nói:

- Hãy tha thứ cho anh, tha thứ những điều anh đã lỡ nói, anh chẳng có ý làm em đau lòng đâu? Thật ra thì... vì anh chẳng còn cách nào khác. không hiểu sao tự nhiên anh mất cả niềm tin. Nếu không chính tai được nghe em nói, thì anh đã không còn một chút nhân nại nào nữa.

Mộng Hân nhìn Vũ Hàng, những giọt nước mắt hối hận của chàng, những lời thầm thì của chàng khiến cho sự yếu đuối cơ bản của người phụ nữ trời dấy. Làm cho Mộng Hân không dần được lòng. Nàng sà ngay vào lòng chàng, òa khóc. Thái độ của Mộng Hân lúc đầu làm Vũ Hàng bất ngờ. Nhưng rồi chàng hiểu ra, chàng siết chặt nàng vào lòng, môi lại tìm môi.

Nhưng rồi cái khoảnh khắc hòa nhau đó không kéo dài được bao lâu. Lý trí quay trở lại, Mộng Hân một lần nữa đẩy mạnh Hàng ra, sợ hãi nói

- Không được! không được! Nếu để tình trạng này tiếp diễn thì có hối cũng không kịp. Chúng ta lại thế này rồi? Lại không dừng lại được trước sự cám dỗ, làm cái điều không nên làm. Nếu để buông thả anh sẽ bị tiếng là người vong ân phụ nghĩa. Còn tôi thì tội ngập đầu, mười cửa địa ngục không tha.

Mộng Hân van xin.

- Hãy buông tôi ra đi. Buông tôi ra đi! Nếu anh mà thật sự yêu tôi thì càng nên bảo vệ tôi chứ!

Lúc đó, Vũ Hàng mới giật mình, chàng vội trấn an.

- Hãy bình tĩnh nào. Lau nước mắt đi, rồi hãy đi ra ngoài.

Mộng Hân không kịp lau, đẩy mạnh cửa chạy ra ngoài. Chạy như bị ma đuổi.

Nhưng cả hai đều có ngờ. Trong cái bóng tối âm u kia cũng có một bà lão vì mất ngủ đang đi dạo trong hàng lang và hướng mắt đăm đăm nhìn về phía song cửa phòng Vũ Hàng. Người đàn bà đó chẳng phải ai khác đó là Tăng lão phu nhân. Nhờ vậy mà bà đã mục kích được cảnh Mộng Hân từ phòng Vũ Hàng chạy ra với nước mắt. Bà định kêu lại nhưng rồi tỉnh táo, bà đứng thẳng người và thấy mọi thứ như sụp đổ cả.

Sáng hôm sau, Tăng lão phu nhân cho gọi Mộng Hân vào từ đường. Bà đuổi hết những người không liên can ra, cài kỹ then cửa lại rồi bắt đầu nói với Hân.

- Con hãy quỳ xuống trước bàn thờ tổ tiên cho ta!

Mộng Hân không dám cãi, quỳ xuống.

- Hãy nói cho ta biết, tối qua nửa khuya nửa hôm, con đã vào phòng của Vũ Hàng làm gì?

Mộng Hân nghe hỏi, nàng ấp úng mà chẳng nói được lời nào. Tăng lão phu nhân động mạnh gậy xuống đất.

- Nói đi chứ? Mi phải nói thật. Nói dối là cả đời ân hận nghe con.

Mộng Hân run rẩy

- Con... con...

- Con đang là người đàn bà góa chồng, sao lại không sợ lời dị nghị? Có phải chẳng là giữa hai đứa đã có chuyện xấu xảy ra Con hãy nói thật ta nghe xem.

Mộng Hân nói:

- Dạ không, không có.

- Không có? Vậy con đến đây làm gì? Đừng có nói với ta là không có đến. Chính mắt ta đã nhìn thấy con từ trong phòng nó chạy ra. Chúng bây đã vụng trộm như vậy bao lâu rồi? Nói đi! Nửa đêm mò qua phòng nó được mấy lần? Nói! Bây giờ ta mới hiểu ra, tại sao Vũ Hàng lại khăng khăng không chịu cưới vợ. Thì ra chúng bây đã thông đồng nhau. Nó thối sáo ra hiệu cho người. Người đúng là con đàn bà vô liêm sỉ. Tịnh Nam mất, thầy còn chưa lạnh mà. Tại sao? Tại sao vậy?

Mộng Hân kêu lên.

- Không, không phải, không phải như vậy đâu. Nội, con xin thề với nội. Chuyện không phải là như vậy đâu. Con về đây đã được năm năm, nhưng đây mới là lần thứ hai đến phòng của Vũ Hàng. Lần thứ nhất là do nội bảo con sang đây khuyên nhủ. Con không hề nó dối nội đâu, nếu con mà nói dối thì xin tổ tiên vật chết con đi. Hay là cho Thiên Lô đánh cũng được. Con nói thật mà. Lần này... lần này...

- Lần này mi sang đây làm gì?

Mộng Hân đã đủ thời gian suy nghĩ.

- Lần này ư? Lần này vì Vũ Hàng cứ khăng khăng đòi trở về Hàng Châu. Cha không an tâm, bảo con có dịp làm tìm Vũ Hàng khuyên nhủ. Và con nghe tiếng sáo của Hàng thối, biết Hàng còn thức nên sang. Nhưng mà... không phải là làm cái

điều mà nội nghĩ đâu. Con xin thề là con chẳng hề làm điều gì xấu hổ cho tổ tông, cho anh Tịnh Nam cả. Con chẳng có đủ can đảm để làm cái chuyện đó.

Tăng lão phu nhân trừng mắt.

- Vậy sao ta thấy ngươi từ phòng của Vũ Hàng chạy ra, mà lại bùng mặt khóc?

- Bởi vì... bởi vì chúng con đã nói chuyện, trong chuyện lại nhắc đến anh Tịnh Nam. Điều đó khiến con đau lòng, và không dần được, con khóc. Dù biết là chẳng nên làm thế, sau đó con chạy ra ngoài.

Tăng lão phu nhân dăm dăm nhìn Mộng Hân. Càng nhìn càng hồ nghi Bà lại động chiếc gậy xuống đất lần nữa nói.

- Ta không tin ngươi đâu. Nếu ngươi mà có nói thật thì cái chuyện ngươi đến phòng Vũ Hàng khóc lóc cũng là một điều không nghiêm trang, một hành vi thiếu dạy bảo. Người đàn bà đâu phải muốn khóc ở nơi nào cũng được. Mi định dùng nước mắt để ru lòng người ta à?

Mộng Hân vội vã dập đầu nói

- Con biết là con đã sai. Sai nhiều lắm! Con đúng là một đứa hồ đồ, nên chuyện nam nữ thụ thụ bất thân mà cũng quên. Con thành thật hối lỗi và hứa sẽ không để xảy ra nữa.

Tăng lão phu nhân nói:

- Ta phải đi tìm Vũ Hàng hỏi cho ra lẽ nếu ngươi mà nói dối, thì đừng trách ta chỉ có nước chết thôi nhé.

Mộng Hân nghe nói giật mình, vội nói

- Nội! Chuyện sai lầm của con nội cứ trừng phạt con, chứ đừng làm to chuyện cho tất cả biết. Nếu nội mà làm như vậy thì con sẽ không làm sao sống nổi. Nội muốn hỏi Vũ Hàng cũng được, nhưng con e rằng, vừa mới xảy ra chuyện Tịnh Huyền không lâu, nội lại đẩy anh ấy vào chuyện này nữa, con e rằng anh ấy sẽ bỏ đi thật, con mong nội nên suy xét lại.

Tăng lão phu nhân nghe vậy giật mình. Lòi Mộng Hân làm bà sức tỉnh. Vũ Hàng lúc này rất quan trọng. Dù chưa làm rõ được thân thế của hắn, nhưng nếu kinh động, hắn bỏ đi luôn rồi sao? Bà trừng mắt nhìn Mộng Hân. không biết điều của Mộng Hân nói có bao nhiêu phần thật? Bà hừ một tiếng rồi gõ mạnh gậy lên người Mộng Hân, nói:

- Ta tạm tin lời ngươi. Bây giờ trước bàn thờ tổ tiên, mi phải thề độc cho ta Phải hứa là từ đây về sau không bao giờ để chuyện vượt rào xảy ra một lần nữa. Ngươi phải an phận, giữ gìn giới luật, không được nghĩ ngợi lung tung. Nghe chưa?

Mộng Hân đỏ mặt, quỳ trước bàn thờ tổ tông nhà họ Tăng, nước mắt lưng tròng, nàng dập đầu lạy ba lạy, rồi nói:

- Dâu phụ là Mộng Hân, xin thề trước mặt tổ tiên, từ đây về sau, quyết không làm điều vượt qua giới luật. Quyết không có ý tưởng mạo muội mà giữ đúng qui luật lễ phép trong nhà. Nếu chẳng giữ được lời thì Mộng Hân này xin được trăm ngựa phanh thây, hoặc bị sét đánh chết.

Tăng lão phu nhân nghe thề vậy, gật đầu nói:

- Ta bảo cho ngươi biết, tổ tiên nhà ta đang nhìn vào ngươi đấy. Ta cũng cùng chứng cho lời thề ngươi. Nhà họ Tăng ta, đã mấy đời thom danh. Được vua sắc phong cho những bảy tám công phùng. Quyết không để cho một mình ngươi phá

hoại. Nếu người mà vi phạm lời thề, thì trời sẽ đánh chết người. Mà nếu còn sống thì ta cũng sẽ không để cho người được sống ra sống. Bây giờ người phải ở lại đây quỳ để có thời gian sám hối.

Tăng lão phu nhân nói xong, chống gậy bỏ ra ngoài. Mộng Hân quỳ ở đấy mà cảm thấy như đang bị nguyên rửa. Ngẩng đầu lên, trên bàn thờ hàng hàng bài vị tổ tiên họ Tăng. Những bài vị sắp lớp như những cánh rừng và bản thân Mộng Hân bị giam cứng trong đó, không làm sao thoát ra được.

Hôm ấy Vũ Hàng lại không có mặt ở nhà. Từ tờ mờ sáng, chàng đã theo ông Mục Bạch đi lo công việc, mãi đến chiều tối mới về đến nhà. Vừa về đến đã nghe lão Vưu báo lại là Mộng Hân lại làm Tăng lão phu nhân nổi giận, nên phạt quỳ trong tù đường. Vũ Hàng giật mình, tìm đủ cách để gặp Mộng Hân nói chuyện. Nhưng tìm mãi chẳng có cơ hội. Đến giờ cơm tối, Vũ Hàng không còn dần được nữa, cứ liếc mãi sang nhìn Mộng Hân. Nhưng nàng lại ngồi ăn rất nghiêm chỉnh. Chẳng dám liếc ngang, trong khi lão phu nhân lại giám sát cả hai một cách chặt chẽ. Thế này hẳn là có chuyện không hay rồi. Vũ Hàng lo lắng. Chẳng lẽ chuyện tối qua của hai người đã bị bại lộ? Vũ Hàng tự hỏi. Nếu vậy là tai họa đã giáng xuống cho Mộng Hân.

Và sự hoài nghi của Vũ Hàng đã được giải đáp ngay tối hôm ấy.

Vì muốn biết rõ sự thật, nên Vũ Hàng lấy cớ là sang dạy cho bé Thư Tịnh học, chàng cố tình kéo dài thời gian. Cứ tập cho bé Tịnh viết mãi. Từ má chặm rãi đi tới, thừa lúc mọi người không để ý đã nhét một mảnh giấy nhỏ vào tay Vũ Hàng.

Chàng vẫn tiếp tục dạy cháu học. Mãi đến lúc về phòng mở ra xem, thấy trong đó chỉ có mấy chữ.

“Gặp gỡ đêm qua, trăm đường tội lỗi, nội đã nghi ngờ. Bảy cổng sắc phong như bảy lời nguyên độc ác. Tôi đã bị vây kín không lối thoát thân. Nếu muốn cứu tôi, giúp tôi, xin đừng gặp nhau nữa”.

Vũ Hàng áp tờ giấy vào ngực, lòng đầy buồn đau. Chàng nhìn ra song cửa chỉ thấy lầu các chập chùng. Khói sương mù mịt. Qua cái màn sương đó, Vũ Hàng mừng tượng thấy bảy chiếc cổng sắc phong của nhà họ Tăng, sừng sững trong đêm như bảy người khổng lồ đang đứng canh giữ tất cả những người trong nhà họ Tăng này không để cho ai chạy thoát.

CHƯƠNG 10

Như thế Vũ Hàng và Mộng Hân đã rơi vào một tình yêu tuyệt vọng. Cái tình yêu đó dày vò hai người đến cực điểm. Mộng Hân nói thì rất hay.

- Chỉ nên yêu nhau một cách thầm lặng. không cần phải có nhau, không cần tỏ lộ. Tình yêu lảng lảng trong lòng là đủ.

Nhưng một tình yêu như vậy là quá lý tưởng, không thực tế, thần thánh và không tưởng. Vũ Hàng là người thường thì làm sao có thể yêu theo cách đó? Chàng khát khao gặp Mộng Hân, được chung sống, được cận bên nhau, yêu nhau một cách thực tế. Những khát khao đó đã dày vò Vũ Hàng làm chàng muốn phát điên lên.

Nhưng Vũ Hàng lại chẳng tìm ra được một cách nào để hóa giải cái bế tắc đó. Nhà họ Tăng có quá nhiều tai mắt, quá nhiều những chướng ngại vô hình, những cái đó đã trói chặt Mộng Hân và Vũ Hàng trong địa ngục. Cả hai ở gần nhau mà không thể trao đổi nhau một cái nhìn, một thông tin chứ đừng nói đến chuyện nói với nhau. Nhất là Mộng Hân. Nàng giống như một trọng phạm phải tự cách ly, không dám làm một cái gì mà bản thân quyết định được cả. Lời đe dọa của Tăng lão phu nhân như một bản án treo khiến nàng nghĩ tới phát khiếp. Mà không phải chỉ một mình Mộng Hân mà cả Từ má cũng lấm lét, e dè mọi thứ, từ cái hôm Từ má làm nhiệm vụ chuyển thư của Hân cho Hàng là Từ má đã có cảm tưởng như mình là kẻ đồng lõa, năm năm đi theo Mộng Hân.

Từ má đã chứng kiến biết bao nạn tai mà Mộng Hân phải gánh chịu. Từ má biết tình cảm của Vũ Hàng đối với Mộng Hân như thế nào, nhất là trong lần Mộng Hân đẻ khó, Từ má không bao giờ quên. Thật đáng tiếc, ông tơ xe duyên lộn mỗi chăng? Một mối chân tình thành ngây tình, nếu đó là Vũ Hàng chứ không phải Tịnh Nam, thì hay biết mấy. Họ đã hạnh phúc biết bao. Đàng này... Nhưng chuyện đã lỡ rồi. Gia đình họ Tăng là gia đình nề nếp, có cả cổng sắc phong trình tiết và như vậy là coi như đời Mộng Hân đã bị khóa chặt rồi. Nếu nàng mà có một tư tưởng vượt rào nào đó, thì nàng sẽ bị Tăng lão phu nhân xử chết, cũng chẳng ai làm gì được. Mỗi lần Từ má nghĩ đến Tăng lão phu nhân là Từ má còn lo lắng hơn. Do đó, chẳng bao giờ bà dám làm chuyện chuyển thư cho Mộng Hân và Vũ Hàng một lần thứ hai nữa. Lúc vắng người bà thường đến năn nỉ Vũ Hàng.

- Chuyện ông tơ xe lộn tơ duyên, có lẽ đó là mệnh số của cô tôi, xin Vũ Hàng thiếu gia hãy thương tình cho cô tôi, mà buông tha cho người. Bằng không sẽ hại chết cô tôi đấy!

Nhưng Vũ Hàng nào có để lọt tai, trái lại còn năn nỉ.

- Từ má, người hãy tìm cách nào để con gặp Mộng Hân một lần đi, con có chuyện rất quan trọng muốn nói với nàng.

- Chẳng có cách nào! Tôi chẳng có cách nào cả!

Từ má sợ hãi nói rồi vội bỏ đi. Từ đó về sau cố tránh tối đa không để chạm mặt Vũ Hàng nữa.

Những ngày tháng tiếp đó dài lê thê, làm Vũ Hàng muốn điên lên được. Mấy ngày liền, chàng cố ý không về nhà họ Tăng. Lấy lý do là để đi lo công việc ở đồn điền. Chàng lên vườn cây sơn cùng làm việc với Trác lão gia và Thu Quý.

Công việc lao động chân tay rõ là đã làm Vũ Hàng thấy mạnh khỏe hẳn, giúp chàng quên được nhiều thứ, nên Vũ Hàng đã lao động cật lực hơn ai hết. Năng suất của Vũ Hàng cao gấp mấy lần một người bình thường. Một hôm trời đổ mưa to, những người công nhân khác đều tránh mưa, trong khi chàng vẫn tiếp tục công việc. Kết quả là Vũ Hàng ngã bệnh, và lần này thật nặng. Sáng hôm sau chàng bước xuống giường không nổi.

Cả nhà họ Tăng, trừ Mộng Hân và Từ má ra đều đến thăm Vũ Hàng, đặc biệt Tăng lão phu nhân và ông Mục Bạch là lo lắng nhiều nhất. Lão phu nhân đã gọi Trác lão gia lên mắng. Vì Trác lão gia là quản lý ở vườn sơn sao chẳng can ngăn để Vũ Hàng làm việc quá sức như vậy, mọi người gọi thầy thuốc đến chữa bệnh. Thầy thuốc cho biết là Vũ Hàng bị chứng nội nhiệt ngoại hàn. Và kê cho một đồng thang thuốc. Nhưng Vũ Hàng uống vào chỉ như nước lã, sốt cao vẫn không giảm. Sức khỏe càng ngày lại suy sụp hơn. Tăng lão phu nhân thấy lạ, nên bàn riêng với ông Mục Bạch.

- Vũ Hàng là bác sĩ tây y. Tại sao lại không tự chữa chạy cho chính mình khỏi bệnh mà phải dùng người ngoài?

ông Mục Bạch thở dài.

- Mấy ông bác sĩ, ông nào cũng giỏi chữa bệnh cho người khác, chứ có bao giờ chữa được cho bản thân đâu, hỏi tới thì lúc nào cũng thực khỏe rồi. Khỏe rồi. Chẳng bao giờ uống thuốc của mình kê toa. Đấy mẹ xem, cả thùng thuốc của Vũ Hàng, chỉ có người nhà họ Tăng chúng ta uống.

- Thôi thì con đến phòng nó xem. Trong thùng thuốc của nó còn lại thuốc gì? Ta cũng không cần nó tin hay không tin dùng thuốc bắc. Chiều nay bảo thím Trương sắc cho một

thang thuốc bổ có nhân sâm để nó uống xem.

Nói đến đây, Tăng lão phu nhân chợt như nghĩ đến điều gì, thay đổi câu chuyện.

- Này Mục Bạch, lần trước con nói cái chuyện đó, mà có thật là vậy không? Cái con nhỏ Ngân Thúy gì đó chỉ là một cô gái “làng chơi” ư? Mà thế nào là “làng chơi” chứ? Nếu cô ta gạt con, nếu thằng nhỏ chẳng phải là giọt máu của con, thì con làm sao có thể nhận ra được nó là con mình? Còn chúng có nào khác không?

ông Mục Bạch đau khổ.

- Mẹ! Bây giờ đâu phải là lúc nói đến cái chuyện đó? Nếu mẹ còn nghi ngờ cái trong trắng của Ngân Thuy thì chẳng còn có một chứng cứ nào cả. Mà con đã nói với mẹ rồi. Chuyện chính thức thừa nhận nó hay không đối với con chẳng còn là vấn đề? Con chỉ biết nó rất cần thiết với con. Con không thể để mất nó một lần nữa.

Tăng lão phu nhân ngẫm nghĩ, rồi tự nhủ một mình.

- à! Đối với con chuyện đó không quan trọng nhưng với ta thì khác. Đối với nhà họ Tăng, nó cực kỳ quan trọng.

Lúc bấy giờ ông Mục Bạch chẳng còn tâm trí đâu mà truy nguyên. Ông quay về phòng Vũ Hàng, mở hòm thuốc ra, thấy chai lọ nào cũng còn rất nhiều thuốc, ông vội vã đến giường Vũ Hàng, lay chàng tỉnh dậy nói:

- Này ngồi dậy đi. Trong hòm thuốc còn nhiều thứ thuốc quá, sao con không chọn mà uống?

Vũ Hàng quay mặt đi.

- Không! Con không uống gì cả, chết cũng không sao.

ông Mục Bạch giật mình bước tới xoa trán Vũ Hàng rồi nói.

- Đầu con nóng thế này sao chịu nổi? Đã năm ngày rồi mà vẫn chưa bớt sốt, vậy là không được con có thuốc hạ sốt không? Nó nằm ở chỗ nào?

Rồi ông quay trở lại hòm thuốc, chọn một chai mang qua.

- Có phải là thuốc này không?

Vũ Hàng bị quấy rầy không nghĩ ngợi được. Bực mình chàng quay lại, nắm lấy áo ông Mục Bạch nói:

- Cha! Con đã nói rồi, con đã không còn thuốc chữa đâu. Có uống thuốc cũng vô dụng thôi.

ông Mục Bạch tái mặt.

- Cái gì? Đây chỉ là một chút bệnh nhỏ thôi. Sao lại tuyệt vọng như vậy?

ông chậm chậm nhìn Vũ Hàng, rồi chợt nhiên như hiểu ra, ông lo lắng.

- Nói đi, Vũ Hàng, hay con đang bị tâm bệnh?

Câu hỏi đó khiến Vũ Hàng không dẫn được nữa. Chàng ngồi dậy, dùng tay dấm thẳng vào ngực mình.

- Vâng, con bị tâm bệnh đây! Cái bệnh nó đè con gần nghẹt thở. Con khổ quá, sống chưa hẳn hơn chết, con có nói cũng chẳng nói ra được. Cha, chính cha là người đã hại con đấy.

ông Mục Bạch tái mặt.

- Con nói gì? Ta đã hại con? Tâm bệnh này là do cha đã làm con đau khổ. Có phải là... là chuyện thân thể con đó ư? Mà tại sao là ta hại con chứ?

- Tại vì cha nhốt con về đây nuôi dưỡng cho con ăn học nên người. Rồi lại mang con về nhà họ Tăng này, để con gặp Mộng Hân nữa.

Vũ Hàng đã lỡ nói là nói ra hết.

- Con đã yêu Mộng Hân, con đã yêu Mộng Hân rồi!

ông Mục Bạch vừa nghe là choáng ngay, ông lão đảo, chai thuốc trên tay ông rơi xuống bể tan tành, ông cố gượng ngồi xuống mép giường, mắt mở to nhìn Vũ Hàng, không nói được gì cả. Trong khi đó Vũ Hàng cũng xúc động không kém. Chàng chụp lấy vai ông Mục Bạch lắc mạnh.

- Cha! Xin cha hãy giúp con, xin cha hãy cứu con, con hiện đang rối như tơ, con đã đi vào ngõ cụt. Con biết, làm thế là không phải, là sai, là đi ngược lại đạo đức lễ giáo, không thể tha thứ được. Nhưng con đã lỡ sa vào rồi, con không còn khống chế được tình cảm mình, con yêu Mộng Hân, yêu rất nhiều yêu điên cuồng, không có cô ấy, là con không làm sao sống được.

ông Mục Bạch như khúc gỗ. Vũ Hàng tiếp tục lay.

- Cha nói đi chứ? Cha giúp con cũng có nghĩa là giúp cho Mộng Hân.

Bây giờ ông Mục Bạch mới hoảng lên.

- Con nói sao? Đây chẳng phải là cuộc tình đơn phương của con mà, Mộng Hân cũng...

- Vâng, Mộng Hân lần trước bị nội phạt quỳ ở Từ đường là vì nội đã nhìn thấy nàng chạy từ trong phòng con ra, nhưng lần đó là Mộng Hân đến để nói chuyện, chúng con không thể yêu nhau được. Có điều trên đời này, đâu phải dễ dàng dùng chữ được hay không được là có thể giải quyết vấn đề?

ông Mục Bạch tái mặt.

- Nội con cũng biết rồi ư?

- Chưa, nội chỉ mới hoài nghi, nhưng một lần đó là đủ làm cho Mộng Hân hồn phi phách tán. Từ đó đến nay nàng đã cự tuyệt chuyện tiếp xúc với con. Chúng con cùng sống chung dưới một mái nhà, mà không dám nhìn không dám nói thì chẳng khác nào bị đày vào địa ngục. Như vậy thì con sống không nổi đâu. Mộng Hân lúc mới gả về nhà này, chiếc mạng che mặt của cô ấy đã bay lên người con, như vậy phải chăng là định mệnh đã an bài, cô ấy phải thuộc về con? Bây giờ nàng vẫn còn trẻ quá mà mọi người lại muốn chôn cả cuộc đời của cô ấy theo cái chết của Tịnh Nam ư? Tại sao không để con mang lại một cuộc sống hạnh phúc mới cho cô ấy tốt hơn chứ?

ông Mục Bạch trừng mắt nhìn Vũ Hàng.

- Hãy im đi! Đừng có nghĩ bậy. Hãy xóa ngay những tư tưởng loạn luân đó. Đừng có lý luận một cách kỳ quặc như vậy, từ đây về sau, đừng có nhắc lại chuyện này. Tuyệt đối không nên để cho nội con nghi ngờ. Con nghe rõ chưa? Cuộc hôn nhân này không thể chấp nhận. Nó sẽ bế tắc, hoàn toàn bế tắc. không phải chỉ là ta hay nội ngươi, không chấp nhận, mà cả trấn Bạch Sa này, không ai chấp nhận điều đó. Con có hiểu không?

Vũ Hàng bàng hoàng, ông Mục Bạch tiếp:

- Bởi vì bảy cổng sắc phong vua ban ngày cũ, đâu còn là của riêng nhà họ Tăng mà nó là niềm hãnh diện của cả trấn Bạch Sa cả trăm năm nay rồi, ngay cả huyện và cả tỉnh cũng thom lây nhờ nó. Nó như là một biểu tượng vinh quang nó được thần thánh hóa trong trái tim của từng người dân địa phương này vì vậy không ai có quyền làm cho nó hoen ố được? không ai dám làm điều gì gọi là xúc phạm đến nó. Vì như vậy có thể làm cho cả trấn này công phần. Vũ Hàng ơi, nếu chuyện này mà lộ ra, thì con sẽ không chịu đựng nổi. Mộng Hân cũng khổ. Lúc đó chẳng ai có thể cứu được chúng con. Đó là sự thật chứ không phải dọa dẫm.

ông xúc động lay mạnh vai Vũ Hàng.

- Con hãy suy nghĩ kỹ. Đừng hồ đồ đại dột, con mà làm lớn chuyện là con giết chết Mộng Hân, tất cả nên dừng lại nơi này. Dừng ngay tại đây chứ chẳng có làm gì được đâu. Chỉ hại mình thôi. Và lâu quá sẽ vô cùng khủng khiếp. Hãy tin lời cha nói đi con ạ và bệnh hôm nay của con khá nặng rồi đấy. Đợi bao giờ thần trí con tỉnh táo, sẽ nói chuyện nhiều hơn.

Vũ Hàng tuyệt vọng ngã xuống giường, chàng cảm thấy mình hoàn toàn kiệt sức, nhắm mắt lại, chàng không muốn nói năng gì nữa.

ông Mục Bạch thấy phản ứng của Vũ Hàng như vậy rất đau lòng, nhưng chẳng biết an ủi chàng ra sao, có điều ông rất rõ. Đây là chuyện phải giấu kín. không nên để cho mẹ Ông biết. Ông nhìn Vũ Hàng lần nữa rồi tiếp:

- Có lẽ vì sốt, nên mới nói năng lung tung như vậy, thôi hãy uống thuốc đi, rồi ngủ cho mau hết bệnh.

Vũ Hàng lớn tiếng.

- Cha để mặc con. Cha đi ra ngoài đi con không chết đâu mà sợ.

ông Mục Bạch chẳng biết làm gì khác hơn, bối rối bỏ đi ra ngoài. Vũ Hàng nằm dài trên giường, với một thân xác mệt mỏi. Chàng thấy mình đã bệnh thật. Tình cảm tụt xuống cực điểm. Con sốt ban này sau sự phân tích của cha nuôi, đã như tan biến. Thay vào đó là một cái lạnh thấu xương. Rồi chàng như rơi vào con mê.

Và trong cái trạng thái nửa tỉnh nửa mê đó. Vũ Hàng lại có cái cảm giác như có ai đó đang đụng đến người chàng, rồi một giọng nói nhỏ nhẹ quen thuộc vang lên.

- Vũ Hàng! Vũ Hàng!

Mộng Hân! Có đúng là nàng không? Vũ Hàng như hoàn toàn tỉnh táo chàng quay người lại, và thế là thấy Mộng Hân, gương mặt nàng mờ ảo trong sương nhạt. Nàng đang ngồi cạnh giường. Người chồm tới trước, mắt rung rung hai hàng lệ có lẽ Mộng Hân là nước nên nước mắt lúc nào cũng đầy. Và Vũ Hàng gần như bị nhận chìm trong đó.

- Vũ Hàng! Anh tỉnh lại đi! Anh có nhìn thấy tôi không? Vì tôi chỉ có thể dừng lại ở đây vài phút. Từ má đang đứng ngoài cánh cửa hộ cho tôi. Nhưng tôi vẫn cảm thấy căng thẳng, tôi sợ. Vì vậy anh phải tỉnh bằng không chuyển đi này của tôi, coi như chẳng có kết quả gì hết.

Vũ Hàng hoàn toàn tỉnh. Chàng nhòe dậy, vì nhòe quá nhanh nên đã đụng phải đầu Mộng Hân. Đụng mạnh đến độ nước mắt trên má Mộng Hân rơi cả xuống má chàng.

- Cuối cùng rồi em cũng đến? Em mạo hiểm thật!

Mộng Hân nói nhanh.

- Hãy nghe tôi nói này! Anh từng là bác sĩ chăm sóc cho tôi thì anh không có quyền ngã bệnh, xin anh hãy vì tôi mà sống khỏe! Sống vui! Tịnh Huyền đã nói cho tôi biết. Anh không chịu uống thuốc. Không chịu tự chữa chạy cho mình. Tại sao vậy? Anh muốn tôi chết theo vì đau buồn ư? Không được tiếp xúc với anh, không được nói năng gì với anh tôi đã vô vàn khổ sở rồi. Anh còn muốn tôi phải khổ thế nào nữa? Tôi van anh! Anh hãy vì tôi mà tự bảo trọng chứ?

Vũ Hàng nhìn Mộng Hân cười.

- Anh nào có bệnh gì đâu? Anh khỏe đấy chứ? Nhưng phải cố tạo ra vẻ bệnh nặng để gạt em đến. Để được nghe em nói một đôi lời. không tin để anh bước xuống giường cho em xem.

Nói xong Vũ Hàng ngồi dậy, đẩy chăn ra rồi bước xuống giường, nhưng vừa chạm chân tới đất, thì đầu choáng kinh khủng. Chàng không giữ được thăng bằng, ngã nhào. Mộng Hân vội vã đỡ Vũ Hàng dậy, đưa trở lại giường. Mộng Hân cúi người xuống nhìn Vũ Hàng, những giọt lệ chảy dài, nghẹn lời nói:

- Anh Vũ Hàng, anh muốn em phải làm sao đây?

Vũ Hàng đưa cao tay, vuốt ve mặt Mộng Hân.

- Anh sai rồi. Đúng ra chẳng nên để thân xác mình tiêu tụy thế, anh để em phải lo lắng, để em phải mạo hiểm đến đây là lắm lần. Em hãy yên tâm, rồi anh sẽ uống thuốc. Anh sẽ khỏe mạnh trở lại. Thật đấy! Anh không dối em đâu. Anh biết là em đến đây phải vượt qua biết bao trở ngại, phải can đảm

đến mức nào. Nhưng em vẫn đến thì anh phải ý thức, phải quý em. Em đã can đảm vì anh. Thì anh cũng phải có can đảm sống vì em. Hãy yên tâm, từ đây có xông pha vào chỗ hiểm nguy lửa bỏng để cứu em, anh đều làm tất.

Rồi Vũ Hàng giục.

- Thôi em hãy về đi. Về ngay, đừng để nội tạng thấy. Anh hiện quá yếu, không bảo vệ em được đâu, về đi.

Mộng Hân gật đầu, đứng dậy còn quỵén luyến, nhưng ngay lúc đó vội có tiếng tăng hắng của Tủ má ngoài cửa. Mộng Hân gật lệ nói:

- Thôi em đi nhé.

Vũ Hàng bương tay Mộng Hân ra, nàng bước nhanh ra cửa. Còn quay lại nhìn Vũ Hàng rồi mới bỏ đi. Chàng nhìn theo, lẩm bầm.

- Hãy yên tâm. Chẳng có gì phải sợ. Ai muốn giết em thì phải bước qua xác anh trước. Anh sẽ không để họ làm gì em đâu. Có chết cả hai ta cùng chết, em ạ.

Lần đó, bệnh của Vũ Hàng đến nhanh mà rút cũng rất nhanh, chỉ một tuần sau là chàng gần như bình phục hẳn, tuy hơi gầy hơn xưa. Với Tăng lão thái thái thì cái bệnh của Vũ Hàng có vẻ rất lạ. Bệnh thật nặng mà chẳng thuốc thang gì cũng hết. Vậy là sao? Hẳn có gì đây. Và thế là từ bữa đó bà càng theo dõi Mộng Hân kỹ hơn, cũng may, từ lúc Mộng Hân bị phạt quỳ ở từ đường đến giờ, nàng như đã biết sợ, nên cứ khép cửa ở trong phòng. Bao giờ cần thiết lắm mới ra ngoài. Nền Tăng lão phu nhân cũng chẳng thấy được gì cả. Nhưng với ông Mục Bạch thì khác, ông đã rõ hết mọi chuyện, nên như

kiến ngồi trên chảo nóng. Ông cứ lo lắng, căng thẳng vô cùng. Mộng Hân còn trẻ quá. Vũ Hàng thì đầy nhiệt tình, trai chưa vợ, gái góa, lửa gần rom rất dễ cháy. Mà một khi đã cháy rồi, thì khó mà dập tắt. Vì vậy nghĩ đi nghĩ lại, ông thấy chỉ có một cách là phải điều Vũ Hàng đi xa cách ly hai người. Ông mong là với thời gian và không gian. Mọi thứ sẽ tàn phai. Thế là khi Vũ Hàng vừa dứt bệnh, ông với Vũ Hàng đơn độc đứng ở bến tàu, ông chỉ về phía con tàu TP nói:

- Mấy hôm rày, cha đã cho chúng nó chất hàng lên đầy tàu, con phải đi xa đấy.

Vũ Hàng quay sang nhìn ông Mục Bạch, ánh mắt nhạy bén của chàng đã hiểu. Vì vậy ông Mục Bạch chỉ nói:

- Ta nghĩ là con cần phải đi, càng sớm càng tốt, để tránh mọi chuyện rắc rối trong nhà. Con ở lại ta chẳng yên tâm.

Rồi dừng lại ông tiếp:

- Sau khi làm xong công việc con có thể trở về Hàng Châu gặp linh mục Giang. Nghe nói con rất muốn trở lại đó thăm ông ấy phải không? Nếu vậy con hãy ở lại đó một thời gian để cho tình cảm mình lắng xuống. Có khi thay đổi cảnh sống, con người sẽ thay đổi nhiều.

Vũ Hàng cố nén lòng nói:

- Cha, có phải là cha muốn đuổi con?

- Cha rất cần con, làm sao đuổi con được? Nhưng mà trong chuyện này. Cha thấy buộc lòng xử sự như vậy, đó là điều bất đắc dĩ.

- Cha cần gì phải nói chuyện buộc lòng hay không? Con biết

cha đối với con tình sâu nghĩa tận. Chẳng qua vì hôm nay con đã làm điều không phải với cha, nên cha phải làm thế, nếu giờ cha thấy cần phải cắt đứt mọi liên hệ với con, cha cứ nói, chẳng cần dông dài gì cả.

ông Mục Bạch lắc đầu.

- Tại sao phải cắt đứt? Đâu đến nỗi nghiêm trọng như vậy, con đừng nghĩ vậy không tốt.

- Còn gì nữa? Trước kia chỉ có con là nằng nặc đòi đi, còn cha thì lúc nào cũng muốn giữ con lại. Mỗi khi con lên tàu chưa đi, là cha lại thuyết phục con quay về nhà. Nếu con có đi, thì cha cũng dặn con phải về sớm. Mấy năm qua, cha như là cánh tay vô hình, giữ chặt lấy con. Còn bây giờ, cha lại sẵn sàng cho con đi thật lâu, càng xa càng tốt, thì nghĩa là sao?

ông Mục Bạch buồn bực.

- Con đừng có hiểu lầm như thế. Đây chỉ là biện pháp tạm thời. Bởi vì ta không muốn để con bị tình cảm cuốn trôi vào con xoáy nguy hiểm. Ta không muốn thấy con bị hủy diệt.

- Chỉ cần cha giúp con, là con sẽ không bị hủy diệt.

- Trong chuyện này ta không thể giúp được gì cho con. Chẳng giúp được gì cả.

Vũ Hàng bất mãn.

- Con hiểu rồi, cái tình cảm cha con ta không thể sánh được với bảy công sắc phong cũ. Cha coi trọng những tảng đá vô tri kia, hơn cả con và Mộng Hân. Tất cả những người trong họ Tăng đều như vậy. Cái gì cũng có thể buông xuôi, bỏ qua. Nhưng con những tấm biển sắc phong kia thì không, tất cả

chỉ là hư danh. Ngày trước con nghe nói có nhiều tôn giáo, dùng máu người sống để tế lễ. Con không tin, nhưng bây giờ thì con đã tin những tấm bảng kia chẳng khác gì lối tế sống đó.

- Con không nên dùng những lời lẽ quá khích như vậy, có thể nào thì cái đức tính trung, hiếu, tiết, nghĩa, cũng là những đức tính tốt cơ bản của người Trung Quốc ta cơ mà. Đừng có vì khát vọng riêng tư không đạt được mà bôi nhọ mọi thứ. Cha biết con là đứa thông minh, ta lại không ngờ con lại mê muội không tỉnh như vậy? Con phải tự chủ mình chứ? Tốt nhất là quên Mộng Hân đi, con yên tâm, tình cha con của ta không bao giờ dứt. Ta không phải là hạng người coi trọng công sắc phong hơn con. Vì xem trọng con hơn nên ta mới ép lòng để con ra đi, ta muốn con tìm được một đối tượng khác ở Hàng Châu chẳng hạn.

Vũ Hàng vẫn bực.

- Thôi con không nói với cha nữa. Vì con biết cha là người chưa hề yêu, thì làm sao biết được tình yêu như thế nào? Được rồi ở đây là nhà cha Cha không muốn con ở, thì con đi, nhưng mà con nói cho cha biết, con mà có đi đến đâu, con cũng không quên Mộng Hân đâu.

Vũ Hàng quay người bỏ đi, chỉ còn ông Mục Bạch đứng đó với cõi lòng đầy bối rối.

Mấy hôm sau, Vũ Hàng thật khó khăn mới gặp được Mộng Hân, lúc đó Mộng Hân, bé Thu Tịnh và Từ Má đang đi dạo trong vườn hoa. Vũ Hàng thấy chung quanh chẳng có ai khác, nên không còn dằn lòng được nữa. chàng xông ra chặn đường, một mực nói với Từ Má.

- Từ Má, xin hãy giúp chúng tôi.

Rồi kéo tay Mộng Hân lôi về phía sau hòn giả sơn. Từ Má giật mình, nhưng đành đưa bé Thư Tịnh đến trước hòn giả sơn, giả vờ kể chuyện cổ tích cho nó nghe, nhưng lòng thì lại đầy rối rắm, căng thẳng chỉ có bé Thư Tịnh là không biết gì, nó rất thích nghe chuyện đời xưa, nên ngồi vênh tai nghe.

Phía sau hòn giả sơn, Vũ Hàng lâu quá không được dịp đã xiết chặt Mộng Hân vào lòng nói:

- Mộng Hân, hãy nghe này, ba hôm nữa anh sẽ lên tàu và sớm nhất cũng phải ba bốn tháng sau mới quay lại đây.

Mộng Hân gật đầu.

- Thế sức khỏe anh thế nào? Sao chẳng nghỉ ngơi thêm ít hôm?

- Sức khỏe anh rất tốt, em đừng lo Từ cái hôm em ghé qua, là như anh đã được thêm một liều thuốc khỏe. Em yên tâm và nghe này. Anh đã quyết định rồi, anh sẽ thu xếp công việc. Còn em ở nhà chờ. Khi nào anh quay lại mình sẽ cùng nhau đi đến một nơi thật xa.

Mộng Hân nghe nói giật mình.

- Anh nói gì? Anh làm sao thế? Sao lại bỏ đi.

- Mộng Hân, em cũng thấy đấy, ở trong cái nhà này. Em và anh chỉ có hai con đường, một là ta sẽ bị lễ giáo giết lẫn mòn, hoặc là nhớ thương nhau mà chết. Tóm lại, chỉ có con đường chết thôi mà. Chúng ta hiện nay còn trẻ vậy phải tìm một con đường khác. Do đó lần này anh đến Hàng Châu rồi sẽ lên tận Thượng Hải. Đi tìm sự giúp đỡ. Hiện nay thì anh cũng đang

có nhiều dự tính, có thể là anh sẽ tìm cách đưa em và bé Thư Tịnh ra nước ngoài, đến nước Anh chẳng hạn. Khi đến một đất nước có chế độ khác. Ta sẽ không còn sợ chuyện công sắc phong hay lễ giáo gì đó ngăn cản ta, cũng không bị ai đũa theo để làm hại chúng ta. Ở đó ta sẽ bắt đầu lại mọi thứ gây dựng một gia đình hạnh phúc.

Mộng Hân suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu.

- Không được, không được đâu. Em không thể bỏ đi với anh như vậy.

Nhưng Vũ Hàng vẫn nói một cách nhiệt tình.

- Em cần phải đi với anh. Anh đã từng thử sống kiểu yêu thầm mà em bày ra, nhưng không được. Anh cũng không chấp nhận kiểu sống đó. Anh muốn là mọi người đều thấy là anh yêu em. Anh cũng không đồng ý chuyện yêu là phạm tội, không nhìn thẳng sự thật là gian dối. tại sao chúng ta không có quyền yêu nhau trước mặt mọi người.

Mộng Hân vẫn sợ hãi lắc đầu.

- Không! không được. Em không có thời gian đứng đây nghe anh giảng giải. Giờ em phải đi nếu không người nào mà trông thấy, thì coi như em có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không hết tội.

Giọng Vũ Hàng thành khẩn.

- Mộng Hân, chưa bao giờ anh lại tỉnh táo suy nghĩ thế này. Anh cũng biết nếu sống mà chẳng có em, anh sẽ không sống nổi. Đòi anh và đòi em định mệnh đã trói chặt nhau, không thể tách rời được. Em hãy tin anh. Đừng có nghi ngờ hay sợ hãi, rồi anh sẽ quay về đưa em đi mà.

Mộng Hân sợ hãi.

- Anh đừng nghĩ ngợi hay kế hoạch chuyện đó, chỉ uống công vô ích thôi. Vì dù cho tình cảm của em nó có nồng nổi thế nào. Em cũng còn biết đạo đức là gì? Biết thế nào là đạo làm người. Hiện tại, em sống đã đầy mặc cảm tội lỗi. Anh lại còn muốn rũ quyến lồi cuốn em. Em thấy mình không nên nồng nổi lần nữa, em sẽ không đi, không đi theo anh đâu.

- Anh nghĩ là em yêu anh cơ mà?

- Yêu là một chuyện, mà buông thả trách nhiệm là một chuyện khác. Em thấy cần phải nói rõ với anh. Em yêu anh. Tình yêu đó mạnh mẽ, sâu thẳm không có gì so sánh được. Nhưng em cũng có lương tri nó sẽ dẫn dắt. Sự dẫn dắt đó làm em rất đau khổ, em cảm thấy mình càng ngày càng lún sâu trong tội lỗi em xấu hổ vô cùng. Nếu cứ kéo dài chuyện tình cảm một cách bất chính này mãi. Thì em sẽ tự khinh mình. Mà nếu sống tự khinh, tự hận mình như vậy. Làm sao em còn có thể tiếp tục yêu? Vì vậy, nếu em mà đi theo anh nữa. Thì chắc chắn tình yêu của chúng ta sẽ bị hủy hoại, tự diệt. Lúc đó chẳng còn hạnh phúc.

Vũ Hàng bực dọc đau khổ.

- Lẽ nào bây giờ anh phải thảo luận với em về quan điểm đạo đức? Anh thấy em cần phải thay đổi cái ý tưởng đó. Nhưng bây giờ chúng ta không có thời gian. Nên không thể giải quyết vấn đề. Muốn gặp em, nói một đôi điều với em còn khó hơn là lên trời. Hôm nay may mắn mới gặp được em không thể dăm ba câu mà thuyết phục em được?

- Anh không cần thuyết phục, lý luận thế nào cũng vô ích với cái lối yêu cuồng của anh. Làm sao bảo là có nợ có duyên.

Thôi đủ rồi, đừng nói năng gì nữa nguy hiểm lắm thôi thì chúc anh thượng lộ bình an. Hãy gắng mà tự bảo trọng.

Nói xong, Mộng Hân bước ra khỏi hòn giả sơn, vội vã kéo tay bé Thư Tịnh đi nhanh về phòng.

Vũ Hàng vẫn đứng đó, ngơ ngẩn rất lâu. Lời của Mộng Hân như một gáo nước tạt mạnh vào mặt chàng.

Nhưng Vũ Hàng không giận, từ lúc mà Mộng Hân xuất hiện ở đầu giường bệnh của chàng, với lời “Thế này thì tôi có thể bị trời đầy, ngựa xé rồi”. Là Vũ Hàng biết mình chẳng có quyền sợ hay buông xuôi nữa. Nếu trên đời này có người yêu ta bất chấp hiểm nguy thì chẳng lẽ một trở ngại nhỏ đó có thể ngăn cản ta được? Ta không bỏ cuộc.

Thế là ba hôm sau. Vũ Hàng rời khỏi trấn Bạch Sa lên đường.

CHƯƠNG 11

Sự tạm thời ra đi của Vũ Hàng khiến nhiều người trong nhà họ Tăng thấy nhẹ nhõm. Ông Mục Bạch là người đầu tiên khỏe nhất. Vì trong lòng ông đang có hai vấn đề. Thân thể và tình yêu của Vũ Hàng, nó như quả bom nổ chậm có hai ngòi nổ. Vũ Hàng đi càng lâu càng tốt. Còn Tăng lão phu nhân thì từ ngày biết Vũ Hàng có thể là giọt máu rơi của dòng họ Tăng, trong lòng lại nảy sinh hai tình cảm mâu thuẫn. Vừa thương vừa ngại. Rồi còn có mối nghi ngờ về sự liên hệ giữa Vũ Hàng với Mộng Hân. Nếu có chuyện không tốt xảy ra thì nguy. Vì vậy bà lúc nào cũng cảm thấy căng thẳng. Bây giờ Vũ Hàng đi rồi, bà mới có dịp ngồi suy nghĩ một cách cặn kẽ hơn.

Với Mộng Hân, sự chia ly có làm nàng buồn, nhớ thương nhưng không có Vũ Hàng, nàng không cần phải trốn tránh sợ hãi. Cũng không còn sợ ánh mắt của Tăng lão phu nhân dò xét, canh chừng. Nàng không có cảm giác tội lỗi, không phải căng thẳng vì tiếng sáo giữa khuya hay sợ Vũ Hàng bất thành linh nhảy ra chặn đường.

Như vậy hai tháng trôi qua, nhà họ Tăng bên trong có thể nào thì bên ngoài vẫn êm ả. Có lẽ đây là lúc để mọi người nghỉ ngơi.

Trong khi đó Tịnh Huyền lại náo nức vì mùa nghỉ hè đã đến. Buổi chiều hôm ấy, Tịnh Huyền lại mượn cớ đi học họa để đến điểm hẹn với Thu Dương. Tình cảm giữa hai người đã có

từ lâu, và điểm gặp mặt của họ vẫn là điểm cũ. Đó là một ngọn đồi nhỏ vắng vẻ, với những cây cổ thụ thật to. Trong đó có một cây mà năm mười bảy tuổi, Thu Dương đã khắc lên thân một hình mặt trời để thể hiện chữ Dương, và một nhánh cỏ Huyền, tượng trưng cho Tịnh Huyền. Chàng nói:

- Trong truyện Hồng Lâu Mộng có nói Bảo Ngọc và Đại Ngọc kiếp trước một người là đá, còn một người là loại cỏ có tên là tiên thảo. Tiên thảo vì được hòn đá che mưa che gió, nên muốn tìm cách trả ơn, vì vậy mà kiếp sau mới hóa làm người và suốt đời phải chảy nước mắt để trả ơn cho Bảo Ngọc.

Rồi Thu Dương chỉ lên thân cây cổ thụ, nói:

- Còn bây giờ em hãy xem, mặt trời này là ta, còn cỏ Huyền kia là em. Chúng ta sẽ không phải đau khổ như họ. Vì mặt trời bao giờ cũng ấm áp, sáng sủa, nắng trời sẽ khiến cho cỏ Huyền mọc xanh tốt. Giữa chúng ta chẳng có ơn, chẳng có nợ, cũng không có nước mắt mà chỉ có tình yêu và ánh nắng thôi.

Nói thì rất hay, nhưng nước mắt thì ở đâu lại không có? Vì vậy chỉ ít lâu sau Tịnh Huyền đã phát hiện ra là nước mắt với tình yêu gần gũi liền nhau không thể tách rời nhau được. Do đó trong cái cuộc tình của hai người, Tịnh Huyền đã nhiều lần phải khóc. Mà Tịnh Huyền thì lại hay khóc. Vui khóc, buồn khóc, sợ khóc, chia tay cũng khóc, chờ đợi hay trùng phùng đều khóc cả.

Giờ đây hai người lại gặp nhau dưới tán cây xưa, Tịnh Huyền lại khóc. Lúc đó Thu Dương đã là sinh viên năm thứ ba của trường đại học. Chỉ còn một năm nữa là ra trường. Chàng to lớn, da ngăm đen đầy sức sống. Vừa gặp nhau, họ đã không dần được nhớ thương, ôm nhau hôn. Thu Dương nói với Tịnh Huyền:

- Anh nhận được thư em, thật quá ư là sợ hãi. Tại sao nội em lại có thể làm chuyện kỳ cục như vậy, muốn em và Vũ Hàng đại ca lấy nhau? May là chuyện đó không thành. Nhưng anh vẫn cảm thấy nguy cơ chẳng phải đã hết, mà chỉ tạm thời lắng xuống, có thể trở lại bất cứ lúc nào mà anh lại học tận Bắc Kinh. Nội em thì có thể gả em đi bất cứ lúc nào, đến lúc anh về, thì e không còn cách cứu vãn. Vì vậy, chúng ta cần suy nghĩ, tìm ra một biện pháp cứu vãn nào đó.

- Trước mắt chuyện đã êm, em phần nào yên tâm. Nội đã gặp sự phản kháng dữ quá, mà giờ đây ở nhà, chỉ còn mình em là gái, chắc chắn là nội cũng đang tìm chỗ gả. Nhưng nội là người rất kén chọn, đòi hỏi phải môn đăng hộ đối, lại phải chịu đổi họ Tăng để ở rể. Như vậy đâu phải dễ tìm người? Vì vậy em nghĩ, chúng ta nên cố tìm cách kéo dài. Đợi đến lúc anh tốt nghiệp đại học, lúc đó biết đâu nội thấy anh là người trí thức, nên chịu gả em cho anh? Đấy, anh thấy đó, thân thế của Vũ Hàng cũng đâu có gì, chỉ nhờ có tài nên nội đã chấm.

Rồi Tịnh Huyền ngược lên nhìn Thu Dương, nói:

- Thôi, chúng ta đừng đề cập đến chuyện đó nữa. Bây giờ hỏi anh, vậy chứ nửa năm qua anh ở Bắc Kinh, có cô nào đeo theo anh không? Và anh có... có...

Thu Dương cướp lời.

- Có giao du với họ không chứ gì? Dĩ nhiên là phải có rồi. Mấy cô học ở đại học họ khác xa với các cô ở quê mình. Dân ở Bạch Sa trấn này bảo thủ đến độ có thể bỏ vào bảo tàng viện lịch sử. Còn con gái Bắc Kinh họ lúc nào cũng chủ động, có mấy cô cũng rất có cảm tình với anh.

Tịnh Huyền có vẻ không vui.

- Mấy cô lận à? Họ thế nào? Đẹp không? Học giỏi không? Chắc có tài nữa. à, mà tình cảm anh với họ đến mức độ nào rồi?

- à chẳng qua cùng nhau nắm tay, dạo chơi thôi.

Tịnh Huyền nghe nói giậm chân, mắt đỏ hoe Thu Dương vội kéo người yêu vào lòng, khẽ sát tai nói:

- Coi kia, đại không? Trái tim anh đã đầy ắp hình ảnh em rồi thì còn chỗ nào để chứa người khác chứ?

Nghe Thu Dương nói, Tịnh Huyền ngược lên nhìn chàng vui sướng.

- Mỗi ngày anh đều nhớ đến em, ngoài ra anh còn phải lo học, đâu có thì giờ mà giao tiếp bạn gái. Mà có giao tiếp thì họ thấy anh cứ như kẻ mất hồn vì nhớ em, thì làm sao họ dám tiến tới chứ?

Tịnh Huyền trề môi:

- Con người anh càng ngày càng hư lúc nào cũng mồm mép!

Thu Dương làm ra vẻ nghiêm chỉnh hơn, nhìn Tịnh Huyền rất lâu nói:

- Anh chẳng có mồm mép. Chẳng qua vì nhớ em, ngày nào cũng xem lịch tính toán ngày về mà cứ thấy ngày dài như năm. Buổi tối lúc rảnh rồi, lấy thư của em ra đọc, đọc mãi mà chẳng biết chán. Đầu anh lại đầy ứ em, chẳng có một kẽ hở nào để tích lũy người khác. Đừng nói chuyện nắm tay tán gẫu. Anh chẳng làm sao mà nghĩ đến chuyện đó được. Anh người tuy ở Bắc Kinh, nhưng trái tim lúc nào cũng ở cạnh em

mà.

Tịnh Huyền chớp mắt, muốn khóc, Thu Dương nói:

- Đừng khóc! Anh không muốn trông thấy em khóc đâu.

Nhưng rồi Tịnh Huyền vẫn khóc. Thu Dương cúi xuống đặt lên môi Tịnh Huyền một nụ hôn nồng nàn. Tịnh Huyền nghe thấy tim đập mạnh, nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Khi Tịnh Huyền về đến nhà, đã trễ hơn thường lệ những nửa tiếng đồng hồ, thấy Tăng lão phu nhân đã đứng chờ sẵn.

- Con làm sao đi học về trễ thế?

Tịnh Huyền lúng túng:

- Da... hôm nay vì thầy bận nên đến dạy trễ.

Cũng may là cả nhà chẳng ai hỏi thêm. Chỉ có Mộng Hân là biết chuyện.

Tăng lão phu nhân nhìn theo bóng Tịnh Huyền, rồi cười nói với bà Văn Tú:

- Ta đã nói rồi, con nhỏ này nó cầm tinh Hồng Loan cao số lắm. Lần đó may mà chuyện đó không thành, bằng không thì đã lỡ dịp may này rồi, đúng không?

Bà Văn Tú cũng cười, ứng theo:

- Vâng.

Tịnh Huyền nghe nói giật mình quay lại:

- Mẹ và nội nói gì đó?

Tăng lão phu nhân vẫn cười nói:

- Tịnh Huyền này! Ta lúc nào chẳng lo cho con. Hôm nay sẵn đây ta báo cho con biết một tin vui nhé. Nhà họ Cố năm ngoái đã đánh tiếng, tháng trước lại có người đến hỏi, ta đã thay con hỏi họ có chịu ở rể không? Sáng nay họ đã trả lời là chịu...

Tịnh Huyền nghe như có tiếng sét nổ trong đầu. Tăng lão phu nhân không nhìn thấy sự đổi khác của Tịnh Huyền, tiếp tục nói:

- Thằng đó tên là Cố Chính Phong, bằng tuổi con đấy. Nó là đứa thứ sáu trong nhà người ta đông con nên chẳng quan trọng chuyện bắt rể hay không?

Tịnh Huyền mặt tái không còn giọt máu, đầu quay cuồng, trong khi hai chân muốn nhũn ra, nàng lão đạo muốn té. Mộng Hân phải chạy đến đỡ, nhanh miệng nói:

- Thời tiết lúc này nóng quá, chắc là lại trúng nắng rồi.

Tăng lão phu nhân nhìn cháu nội, nói:

- Trúng nắng à? Dám lắm đấy, xem nó kìa, mặt tái xanh. Ta đã nói rồi mà! Thời tiết nóng, đi học làm gì? Mộng Hân, con mau đưa nó về phòng đi. Chuyện hôn nhân đã định rồi, chậm chậm nói cho nó biết cũng không muộn. à mà khoan đã, ở đây ta có thuốc giải nhiệt nè, con mang mấy lọ theo cho nó uống nhé.

Mộng Hân vừa cầm thuốc, vừa dìu Tịnh Huyền về phòng. Vừa vào đến phòng của Tịnh Huyền, Mộng Hân nhanh chóng khép cửa lại, rồi quay sang nắm lấy đôi vai Tịnh Huyền vừa lắc vừa nói:

- Tịnh Huyền! Bây giờ hay nhất là cô đừng có để lộ bí mật nào cho ai biết. Nội mà hay được thì nguy đó. Chuyện hôn nhân lần này, nội đã sắp đặt rồi khó mà thoát được. Cô liệu mà cắt đứt chuyện với Thu Dương đi!

Tịnh Huyền xúc động nói:

- Tôi không thể! Tôi cũng không muốn. Tôi đã yêu bằng cả trái tim mình. Tôi nghĩ rằng ngoài Thu Dương ra, tôi sẽ không còn yêu ai nữa, nếu mà nội mà bức, thì chắc có lẽ tôi chỉ có nước chết.

Quay qua Mộng Hân, Tịnh Huyền van xin:

- Xin chị hãy giúp em. Chị hãy sang nói với nội là em không muốn làm dâu nhà họ Cố. Nếu bây giờ em mà lấy chồng, thì có nghĩa là em là đứa phản bội, em đã vi phạm điều mà nhà ta có, đấy là trung, hiếu, tiết, nghĩa.

Mộng Hân lúng túng:

- Em và Thu Dương... đã có gì chưa? Hai em đã vượt qua mức tình cảm bình thường hay là... hay là...

- Nếu chị muốn hỏi, là em đã trao thân cho anh Thu Dương chưa, thì em có thể nói ngay là chưa. Nhưng mà chuyện đó có gì quan trọng? Vì trái tim em đã hoàn toàn là của anh ấy rồi.

Mộng Hân vội nói:

- Vậy là tốt, là tốt. Vậy thì cũng đừng lại ở đây. Tịnh Huyền, em biết đấy, chị chẳng thể nào giúp em được gì cả. Chị không những không có lập trường, mà cả tư cách cũng không. Chị biết là em đang đau khổ, chị biết rõ hơn ai hết điều đó. Chị cũng đã từng trải qua những nỗi khổ đau kia. Nhưng mà em

nên biết một điều. Đã là người nhà họ Tăng thì đã có sẵn một bi kịch. Đó là định mệnh và chẳng bao giờ thoát ra được. Nếu em cố tình muốn thoát, thì chỉ tổ sút đầu bể trán chứ chẳng có tác dụng gì đâu. Thôi, hãy nghe chị.

Tịnh Huyền vẫn hy vọng:

- Thế nếu anh Thu Dương cũng đồng ý ở rế thì sao? Hay là em đi tìm anh Dương ngay, nói với anh ấy cho người đến nhà cầu thân? Anh Dương còn có điều kiện vượt trội hơn cả tay họ Cố kia mà. Đúng rồi, em sẽ nói với anh ấy, và lúc đó nhờ chị với anh Vũ Hàng hỗ trợ nhé. Cha thì rất nghe lời anh Hàng. Em sẽ điện cho anh Hàng, để anh ấy về ngay.

Mộng Hân bi ai nói

- Em muốn nhờ anh Vũ Hàng à? Chính anh ấy còn không tự cứu được mình, làm sao cứu được em?

Mộng Hân nói đến đây, chợt thấy mình lơ lờ, vội vã nói khác đi:

- Tịnh Huyền! Con đường mà em định đi, nó tràn đầy gian nan đau khổ. Tĩnh ngay đi! Chị rất mong mỗi rồi em sẽ có một gia đình hạnh phúc, một cuộc hôn nhân tốt đẹp. Nhưng mà những điều em nói, làm chị lo sợ. Chị sợ là em và Thu Dương sẽ rơi vào cảnh tuyệt vọng. Sống mà như chết. Đừng, đừng em! Đừng để bi kịch đó xảy ra. Em hãy bình tĩnh suy nghĩ đi, được không?

Tịnh Huyền lắc đầu.

- Không! Không! Chị đã không giúp được em, thì phải nghỉ hộ em chứ? Đừng để em lại lâm vào cảnh tương tự như chị. Em không muốn cúi đầu trước định mệnh đâu. Chị hãy nhìn

lại xem. Vâng lời của gia đình, hôn nhân có mai mỗi đảng hoàng, nhưng chị có hạnh phúc không? Hay cuộc đời chị hoàn toàn tăm tối. Em sợ lắm. Em không muốn mình bị sắp đặt. Nhất định phải tìm ra một giải pháp, nhất định phải cứu lấy mình.

Mộng Hân thấy Tịnh Huyền đã cương quyết như vậy, thì không biết nói thế nào nữa?

Mãi đến tuần lễ sau, Tịnh Huyền mới lấy cớ đi học họa để mà gặp lại Thu Dương. Thu Dương đã biết chuyện, lòng nóng như lửa đốt, Dương hỏi:

- Sao? Nhà họ Cố đã thuận ở rể và cuối tháng này làm lễ đính hôn à?

- Vâng. Chuyện đó làm em rối tung lên. Mà mãi đến hôm nay mới được gặp anh. Em hỏi anh, vậy chứ anh có muốn ở rể không?

Thu Dương ngạc nhiên hỏi lại:

- Anh à?

Tịnh Huyền tiếp:

- Chúng ta bây giờ chỉ còn con đường đó. Nếu anh mà thật sự yêu em, muốn có em, thì chỉ còn một cách là anh phải cố thuyết phục ba mẹ anh đến gặp nội mà cầu thân. Chuyện phải làm trước cuối tháng. Chỉ có cách tranh nhau với nhà họ Cố mới có hy vọng mà thôi.

Thu Dương chau mày suy nghĩ, rồi nói:

- Có hy vọng ư? Làm sao có được hy vọng chứ? Điều thứ nhất, gia đình anh không chịu để anh ở rể, đó là bước đầu trở

ngại, mà em thì cương quyết bắt rể. Thứ hai, gia đình em đâu có xem gia đình anh ngang hàng. Em còn nhớ chuyện chị Thu Đồng không? Chị ấy chỉ muốn đóng vai thiếp nhỏ bé thôi, mà còn không được. Chết rồi lại chẳng được vào từ đường. Chuyện cũ đó, mãi mãi anh không bao giờ quên.

Thu Dương càng nói càng xúc động:

- Trước khi anh yêu em. Lúc đó anh chỉ biết có tình yêu mà không suy nghĩ gì cả, để tình cảm tự phát, không vận dụng lý trí, nhưng từ lúc vào đại học. Anh có điều kiện suy nghĩ, anh mới thấy là tương lai chúng ta quá mịt mù, rồi nó sẽ đi đến đâu? Đến lúc chuyện anh Vũ Hàng bị ép phải lấy em, anh càng thấy nhức đầu. Lần trước gặp em, anh đã nói, chúng ta phải tính chuyện lâu dài. Không ngờ chuyện chưa tính được, thì chuyện này xảy ra. Anh thấy là...

Thu Dương ngưng một chút, rồi cương quyết:

- Anh thấy là hai chúng ta chỉ còn một con đường để chọn, đó là cùng bỏ trốn.

- Bỏ trốn?

Tịnh Huyền tròn mắt, lời của Thu Dương quá bất ngờ, nhưng Thu Dương vẫn bình tĩnh.

- Phải, chỉ còn có cách đó. Nhưng trước mắt em đừng nói gì cho nhà em biết, anh cũng vậy, mọi thứ phải giữ bí mật. Sau khi chúng ta chuẩn bị xong, sẽ ra đi.

Tịnh Huyền do dự.

- Nhưng mà... Chúng ta sẽ đi đâu? Đến Bắc Kinh à?

Thu Dương lắc đầu:

- Bắc Kinh thì không được. Nhà em mà biết chuyện em ra đi với anh, nơi đầu tiên mà họ tìm đến, sẽ là Bắc Kinh đấy.

- Nhưng mà như vậy... chuyện học của anh bị lỡ dở thì sao?

Thu Dương nhăn mặt:

- Giờ phút này mà còn nghĩ đến chuyện học hành gì nữa? Chuyện học, lúc nào có cơ hội, học không được sao? Còn nếu để mất em, là mất hết.

Tịnh Huyền nhìn Thu Dương, càng nghĩ càng bối rối:

- Nhưng mà... nhưng mà ngoài Bắc Kinh và Bạch Sa trấn ra, mình còn biết nơi nào đâu? Ở nơi xa lạ rồi chúng ta sống bằng nghề gì?

- Vì vậy mà anh mới nói với em, là chúng ta cần phải chuẩn bị. Trước tiên là ta phải có tiền, đi bằng đường sông, đường sắt, đường bộ gì ta cũng phải dùng tiền cả. Điểm thứ hai, nơi chúng ta đến phải là một thành phố lớn để kiếm việc làm. Anh hiện đang tuổi thanh niên sung sức, anh lại không sợ khổ thì hẳn là công việc cũng không khó kiếm lắm đâu.

Dương nhìn thẳng vào mắt Tịnh Huyền:

- Tịnh Huyền, em nhắm thử xem, có thể cùng anh chịu cực chịu khổ được không? Lần đi này với anh, em sẽ không còn được sống trong cảnh nhung lụa có người hầu hạ nữa đâu nhé.

Tịnh Huyền nói

- Có cực khổ thế nào em cũng chịu được. Miễn là được ở bên cạnh anh. Có anh là không có khổ, mà có khổ em cũng biến

nó thành hạnh phúc!

Thu Dương gật đầu.

- Em nói đúng. Nếu em và anh cùng một quyết tâm, thì anh sẽ không chần chừ gì nữa, mà xúc tiến công việc ngay bây giờ.

Tịnh Huyền chột lo lắng.

- Mà ở đâu anh có tiền? Riêng em thì hoàn toàn không có tiền đâu. Vì cha và nội cho rằng em không biết xài tiền, nên hàng ngày chẳng cho. Có điều em cũng có còn một ít nữ trang, có thể bán được.

Thu Dương lắc đầu:

- Nữ trang trong nhà em vừa đưa ra là người ta sẽ biết xuất xứ, ngay tại trấn Bạch Sa này có hai tiệm vàng, thì đều là của nhà em, nên không bán được. Có điều em có thể mang nó theo phòng thân. Còn trước mắt, anh đang có một số tiền dành đóng học phí đang để ở phòng mẹ. Anh sẽ cố lấy ra, dù gì giờ đây cũng không cần học. Thế này, thứ ba tuần sau còn ở đây, anh sẽ cho em biết kế hoạch của anh. Hôm đó bằng mọi giá em phải ra gặp anh nhé.

Tịnh Huyền gật đầu. Hai người lại ôm nhau, họ đã có sự quyết định dứt khoát, nên sau đó rất yên tâm, khi quay trở về nhà.

Thu Dương bỏ ra ba ngày thăm dò. Và cuối cùng đã hoạch định xong kế hoạch. Chàng quyết định sẽ đến Thượng Hải. Vì đây là thành phố lớn nhất nước. Hai người mà có đến đó, cũng giống như hai hạt cát trong biển rất khó mà truy tìm. Kế hoạch định xong, nhưng khi tính toán lại mới thấy giá tiền xe

tàu đều rất cao. Có thể ngón gần hết số tiền mà hai người có được. Chỉ còn cách là trộm thêm tiền của cha mẹ thôi.

Nhưng cái số của Thu Dương như rất đen, Trác lão má mấy hôm đó cứ ở mãi trong nhà. Thu Dương chẳng có cách nào vào được phòng mẹ. Dương biết tiền để ở dưới giường mà chẳng cách nào lấy được. Dương chờ thêm hai hôm nữa, lòng nóng như lửa đốt. Mẹ vẫn ở nhà, không có cách gì khác hơn. Nửa đêm hôm đó chàng chui vào phòng của Trác lão gia và Trác lão má, không ngờ vì không phải là ăn trộm chuyên nghiệp, tiền thì Trác lão gia lại bỏ trong chiếc hộp sắt tây dưới gầm giường. Lúc lấy đã gây tiếng động, kết quả là Thu Dương đã bị bắt quả tang.

Cả nhà họ Trác thức giấc, Trác lão gia giận dữ tát cho Dương một tát tai, hét:

- Con điên rồi ư? Tại sao con lại trộm? Số tiền này của con, con lấy nó đi làm gì? Con lên thủ đô rồi học đòi tặc xấu ư? Phải không? Con đã cờ bạc, hút sách? Hay là làm gì? Hãy nói thật ta rõ.

Thu Quý thì càng giận hơn:

- Nhà này ai cũng làm lụng cực khổ, không dám ăn, không dám mặc, cố để dành tiền cho người ăn học, vậy mà người lại trộm cắp. Mi đúng không còn là người nữa rồi.

Trác lão má đau khổ:

- Tại sao cần tiền con lại không nói mà lại đi ăn trộm? Con cần bao nhiêu tiền? Cần tiền đó để làm gì? Hãy nói cho mẹ biết, mẹ sẽ cho con. Mẹ không tin là con có thể làm chuyện xấu như vậy.

Và như vậy cả nhà vây quanh Dương mắng chửi, trách móc Dương, làm cho Dương không biết làm sao nữa. Cuối cùng đành phải nói thật, chuyện tình của mình với Tịnh Huyền cho cả nhà nghe. Không chỉ kể chuyện yêu nhau mà còn thú thật cả ý định cùng nhau bỏ trốn nữa.

Lời tự thú đó làm cho cả nhà ngo ngác.

Trác lão gia ngồi phịch xuống đất, hai tay ôm lấy đầu, lời tự thú của Dương như một tiếng sét. Còn Trác lão má thì khóc to, kêu trời kêu đất, kêu cả hồn của Thu Đồng. Trong khi Thu Quý không dẫn được con giận, đã lấy roi ra quất liên tục lên người Thu Dương. Vừa quất vừa nói:

- Tao phải đánh chết mày, loại người không ý thức, không biết tiến thân. Cả trấn Bạch Sa này thiếu gì con gái sao người không chọn, lại đụng đến điều tối kỵ. Mi muốn gây sự, muốn làm khổ cả nhà nữa ư? Mi có điên không? Không những chọc giận người ta, mà còn muốn dẫn con gái người ta trốn đi nữa. Mi chẳng cần cha cần mẹ nữa à? Học hành đầy bụng mà cái đầu lại toàn cứng. Thật tức chết đi mất. Mấy năm nay lo cho người ăn học nên người, rốt cuộc chỉ là công toi.

Thu Dương vừa né đòn, vừa biện bạch:

- Em nào có quên ơn cha mẹ và anh. Em bỏ đi là chuyện hết sức bất đắc dĩ. Em chỉ định trốn đến một nơi an toàn nào đó. Hai đứa lấy nhau, rồi em sẽ cố làm việc kiếm tiền. Sau đó rước cả nhà lên. Em xin thề đó là sự thật. Con không bao giờ quên ơn gia đình.

Thu Quý vừa đánh em, vừa nói:

- Trả ơn cái con khỉ! Mày dẫn đại tiểu thư nhà người ta đi, gia

đình họ sẽ điều tra ra, và lúc đó cả nhà chỉ còn nước chết. Hiện tại, cả nhà ta còn ăn cơm của nhà họ Tăng cơ mà? Mi biết rõ chứ? Bây giờ người lấy sạch tất cả thì nhà này sẽ sống bằng gì chứ?

Trác lão gia lúc đó cũng đứng dậy, chỉ vào mặt Thu Dương nói:

- Thôi được rồi, được rồi. Xem như nãy giờ ta chẳng nghe con nói gì cả. Con cho là cuối tháng này họ sẽ làm lễ đính hôn phải không? Vậy thì bắt đầu từ bây giờ con phải ở yên trong nhà, không được bước một bước ra ngoài. Mãi đến lúc họ làm lễ xong, còn con phải dẹp bỏ hết những ý tưởng lộn xộn đó, rồi quay về Bắc Kinh học tập. Ta tha cho!

Thu Dương lắc đầu:

- Con không thể làm thế được. Ban nãy con nói thật hết cho cha mẹ và anh nghe, là để tìm cách giúp con. Chứ nếu mất Tịnh Huyền là con mất tất cả. Con sẽ điên mất. Bằng mọi giá phải cứu Tịnh Huyền, cứu cả con. Đó cũng là cách cứu cả nhà. Con sẽ mở ra một chân trời mới. Sau này cả nhà sẽ không còn phải dựa vào nhà họ Tăng mà sống nữa. Hãy cho tiền con, cha mẹ sẽ không phải hối tiếc.

Vừa nói Thu Dương vừa đưa tay lên, định chụp chiếc hộp đựng tiền. Trác lão gia thấy thẳng con hành động như kẻ điên, giận dữ:

- Con định cướp tiền của gia đình ư?

Thế là ông đánh cho Dương mấy roi, mà càng đánh, ông lại càng giận thẳng con vô tình, chỉ biết tình yêu trai gái chứ chẳng nghĩ đến điều gì khác, nên ông đánh không chút

nuơng tay Chỉ ít phút sau, người Dương đã đầy thương tích. Trác lão má thấy vậy không đành lòng, kêu lên:

- Đừng đánh nữa! Đừng có đánh nữa! Chúng ta đã mất một đứa con rồi, đừng để mất thêm. Số tôi rõ khổ, cứ nợ nhà họ Tăng hoài. Mất một đứa con chưa đủ, bây giờ lại thêm một thằng con trai nữa. Trời ơi!

Hôm ấy, Thu Dương bị đánh một trận bán sống bán chết. Chàng phải nằm liệt giường. Trác lão má được lệnh phải nhắc ghế ngồi cạnh giường canh chừng không để Dương ra cửa. Vì vậy, khi Tịnh Huyền đến điểm hẹn cũ tìm Dương thì không gặp được chàng.

Tịnh Huyền đứng đấy đợi rất lâu mà chẳng thấy Dương đâu. Nàng biết Dương không phải là người lỗi hẹn nên nghi ngờ. Linh tính cho Tịnh Huyền biết hẳn có điều gì không may xảy ra. Nàng lo lắng rồi sợ hãi và không còn chờ được, tức tốc chạy đến nhà họ Trác. Khi nhà họ Trác thấy Tịnh Huyền tìm đến thì rất lo sợ Thu Quý lên tiếng:

- Cô còn đến đây tìm hắn làm gì nữa? Cô là thân càn vàng lá ngọc, sao cô không biết bảo vệ cái danh dự của mình. Cô đi đi! Đi nhanh đi cho chúng tôi nhờ.

Thu Dương biết Tịnh Huyền đến, lòng rối trăm bề, vội vã từ trong phòng xông ra, đau khổ nói:

- Tịnh Huyền, anh đã thất bại, anh đã để lộ tất cả kế hoạch rồi.

Tịnh Huyền nhìn Thu Dương mà lòng tan nát:

- Tại sao người anh lại nông nổi này chứ?

Lúc đó Trác lão phu má như có người trợ sức, phân trần với Tịnh Huyền:

- Đấy thấy chưa, cha và anh nó đấy, đã đánh thẳng nhỏ một trận bán sống bán chết.

Con giận lại nổi lên bà nói:

- Thôi, cô đừng quấy rầy nó nữa. Cô hãy buông tha nó đi. Tại sao gia đình cô cứ ám mãi chúng tôi, để chúng tôi không thể sống yên ổn được vậy?

Rồi bà quỳ xuống, dập đầu trước mặt Tịnh Huyền:

- Cô Tịnh Huyền, tôi lạy cô, xin cô hãy rộng lượng, tha cho chúng tôi nhờ. Chúng tôi là những người nghèo khổ bần cùng làm sao xứng với cô chứ. Một Thu Đồng đã vì nhà cô mà phải bỏ mạng rồi. Cô hãy đi đi. Tích thêm một chút ân đức, đừng hại thêm thẳng Thu Dương của chúng tôi nữa. Tôi xin dập đầu lạy cô đây.

Tịnh Huyền há hốc nhìn, nước mắt chảy dài. Nàng không ngờ tình hình lại nghiêm trọng đến như vậy. Nàng cúi xuống đỡ Trác lão má lên, nhưng Trác lão gia đã vội vã bước tới kéo Tịnh Huyền ra ngoài cửa, miệng nói:

- Gia đình cô là một gia đình cao quý có công sắc phong. Sao cô lại có thể hành động buông thả như vậy? Nếu cô không muốn sống, thì phải để chúng tôi sống chứ? Cô hãy đi đi, đừng để tôi nói thêm những lời khó nghe nữa.

Thu Dương chạy theo ra cổng. Thu Quý thấy vậy lấy cây định đánh em. Vừa quơ cây dọa, vừa nói:

- Cái thẳng vô tích sự, hư đồn. Tao sẽ đập gãy chân mày. Tại

sao mà còn chưa bỏ ý định theo nó nữa chứ?

Nhưng Thu Dương vẫn không quay lại, tức quá Thu Quý đánh thật. Dương không chịu nổi té nhào. Tịnh Huyền thấy vậy chịu thua, vừa khóc vừa bỏ chạy. Thu Dương lồm cồm đứng dậy nói theo:

- Tịnh Huyền! Tịnh Huyền! Anh thề với em, lòng anh không hề thay đổi. Em hãy đợi anh! Anh nhất định sẽ tìm được cách, đừng có nản lòng, anh thà chết, chứ không thể sống thiếu em được.

Tịnh Huyền nghe mà lòng đau như cắt. Nàng vừa chạy vừa khóc và như thế về đến nhà.

Lúc Tịnh Huyền về đến nhà thì đã thấy một cảnh nhốn nháo đang xảy ra. Thì ra cũng tại con A đầu Lục Châu, nó đứng ở dưới cổng sắc phong chờ Tịnh Huyền, chờ mãi đến khi thấy trời sụp tối, mà lại chẳng thấy bóng người, nên lo lắng quay lại nhà thầy Điền tìm. Khi đó, mới phát hiện ra là hôm nay Tịnh Huyền không có học. Nó hoảng hốt quay trở lại nhà. Vì vậy mà chuyện Tịnh Huyền viện có học, để đi chơi, cả nhà đều biết. Và mọi người vội vã đổ xô đi tìm. Lục Châu mang tiếng đưa tiểu thơ đi học, lại không giữ được tiểu thơ, nên bị mắng chửi thậm tệ.

Giữa lúc đó thì Tịnh Huyền về đến nhà. Nghe nói Tịnh Huyền đã về, mọi người lại đổ dồn đến tòa đại sảnh. Bấy giờ Tịnh Huyền vẫn còn bơ phờ với nước mắt. Ai cũng nghĩ là Tịnh Huyền đã bị đám côn đồ ghẹo phá. Chỉ có Mộng Hân là lo lắng. Biết là chuyện chẳng che giấu được rồi.

Tăng lão phu nhân, bà Văn Tú, ông Mục Bạch cùng nhau xem xét xem Tịnh Huyền có bị thương chỗ nào không. Lão phu

nhân chưa kịp hỏi thì Tịnh Huyền đã quỳ sụp xuống, một tay nắm vạt áo của nội, một tay nắm vạt áo của mẹ Vừa khóc vừa nói:

- Nội ơi! Cha mẹ Oi! Các người hãy cứu con! Con không muốn gả cho cái tay họ Cố đó đâu. Con đã yêu người khác. Mấy năm qua, con cùng vui cùng buồn với anh Thu Dương, tình cảm con đã sâu đậm đến độ không thể không lấy anh ấy được. Con không thể sống cùng người khác.

Lời của Tịnh Huyền như một quả bom nổ tung giữa nhà làm cho người người đều tái cả mặt. Nhất là lão phu nhân. Cây gậy trong tay bà run rẩy. Bà nói:

- Con vừa nói gì vậy? Hãy lặp lại cho ta nghe xem!

Tịnh Huyền chẳng giấu giếm gì cả.

- Nội! Con biết là nhà ta có thành kiến rất đậm với gia đình của nhà họ Trác. Nhưng con chỉ có thể sống được với Thu Dương. Con chỉ có hạnh phúc với anh ấy, còn bằng không chắc con sẽ chết mất. Con thà chết chứ không lấy một ai khác ngoài anh Dương. Lần trước con không chịu lấy anh Vũ Hàng cũng vì anh Dương. Ngay Vũ Hàng con còn chưa chịu, thì làm sao con chịu lấy một người như Cố Chánh Phong chứ? Nội! Xin người hãy chấp nhận lời của con. Chúng con chẳng thể làm khác được.

Bà Văn Tú ngã phịch người xuống ghế, lẩm bẩm:

- Trời ơi! Tôi không tin! Tôi làm sao có thể tin chuyện như vậy lại xảy ra được chứ?

ông Mục Bạch buồn hơn. Ông như bị hụt hẫng. Cái gia phong nhà này hẳn là có vấn đề. Tại sao trước đó có chuyện Vũ

Hàng và Mộng Hân, bây giờ lại có chuyện Tịnh Huyền và Thu Dương nữa. Mãi một lúc sau lý trí và uy quyền mới trở lại. Tăng lão phu nhân gõ mạnh gậy xuống đất, nói lớn:

- Tịnh Huyền! Hãy cầm miệng ngay cho tã Những lời nói vô liêm sỉ, xấu xa kia làm sao có thể thốt ra từ miệng của một tiểu thư có học, con nhà khuê các như ngươi chứ?

Tịnh Huyền bị ai gào lên.

- Nội! Con không thích là tiểu thư khuê các gì cả. Con chỉ là đứa con gái bình thường đang đau khổ...

Tịnh Huyền còn chưa dứt lời, thì lão phu nhân đã cho một gậy lên lưng nàng. Tịnh Huyền đau quá ngã lăn xuống đất. Tăng lão phu nhân chưa hết cơn thịnh nộ, lớn tiếng:

- Ngươi đâu! Hãy đem nốt nó vào từ đường cho ta! Nó phải quỳ trong đó để suy gẫm. Để thấy cái đúng cái sai! Còn Mục Bạch! Con hãy đưa một đám người đến nhà họ Trác, bắt thằng Trác Thu Dương về đây cho tã Ta không thể nhẫn nại được nữa. Với cái bọn vong ân phụ nghĩa kia, để kéo dài mãi thế này, chẳng khác nào nuôi ong tay áo, rồi sẽ mang họa. Con hãy đi ngay đi!

- Đừng làm vậy! Nội ơi nội!

Tịnh Huyền vừa lạy vừa khóc, nhưng nàng vẫn bị thím Trương và má Du kéo đến từ đường, đem nốt trong ấy.

Kết quả của chuyện đó là. Sự rạn nứt giữa nhà họ Tăng và họ Trác chẳng hàn gắn được. Cả cái bài vị của Thu Đồng trong từ đường cũng bị ném bỏ ra ngoài. Công việc của Trác lão gia và Thu Quý bị hủy, họ đành thất nghiệp. Còn Thu Dương thì bị mang đến nhà họ Tăng chửi mắng cho một mách. Nhưng

còn may là với quan niệm “chuyện xấu dạy trong nhà, chứ không để lộ ra ngoài” và nhờ sự năn nỉ của ông Mục Bạch, Thu Dương mới không bị cho vào tù. Riêng với Tịnh Huyền thì ba ngày ba đêm bị nhốt trong tù đường mới được thả ra. Nhưng Tịnh Huyền là cô gái kiên cường, nên khi được ra, lại bắt đầu tuyệt thực, nàng không ăn uống gì cả. Nằm liệt giường, sức khỏe càng ngày càng suy yếu. Mộng Hân ngồi cạnh chăm sóc, khuyên nhủ thế nào, Tịnh Huyền cũng không nghe.

Tăng lão phu nhân đâu chịu thua, bà cương quyết nói:

- Ta thà là mất đi một đứa cháu, còn hơn là có cháu mà lại mất nết lăng loàn.

CHƯƠNG 12

Và trong lúc gia đình họ Tăng đầy cảnh lộn xộn, Tịnh Huyền lại đang tuyệt thực, thì Vũ Hàng lại trở về. Khi Vũ Hàng biết chuyện của Tịnh Huyền, chàng cũng bất ngờ không kém. Ông Mục Bạch chẳng còn hơi sức đâu mà nghĩ đến chuyện của Vũ Hàng với Mộng Hân mà tập trung cách để lo cho Tịnh Huyền, vì nàng tuyệt thực đến nay đã là năm hôm. Bà Văn Tú cũng ngồi cạnh giường khóc đến sưng cả mắt.

- Con ơi con! Hãy tỉnh táo suy nghĩ lại đi. Mất một mình Thu Dương, đâu bằng mất cả tình thương của gia đình. Con phải nghĩ đến mẹ chứ? Mẹ là người khổ tâm nhất. Mẹ đã mất Tịnh á, Tịnh Nam, mẹ chỉ còn độc nhất một mình là con. Không lẽ con lại nhẫn tâm không nghĩ đến mẹ luôn?

Những lời đó hoàn toàn vô nghĩa với Tịnh Huyền. Vì Tịnh Huyền đã quyết định thà chết hơn là sống.

Ngoại trừ lão phu nhân, còn cả nhà, ai cũng xuống nước năn nỉ Tịnh Huyền, nhưng nàng nằm đấy, mắt vẫn nhắm. Mộng Hân cho bé Thu Tịnh mang sữa đến cạnh Tịnh Huyền, gọi:

- Cô Tịnh Huyền ơi! Cô uống một miếng sữa đi. Cô uống rồi con sẽ hát cho cô nghe. Được không?

Hàng ngày, Tịnh Huyền rất yêu bé Thu Tịnh, nhưng hôm nay nàng cũng để mặc con bé nói mãi mà không buồn trả lời. Vũ Hàng là người hiểu cái tâm trạng lúc đó của Tịnh Huyền hơn ai hết. Chàng lại là người đi xa mới về, nên được lệnh của lão

phu nhân vào khuyên Tịnh Huyền. Vũ Hàng vào phòng thấy cả nhà đông đủ bên giường Tịnh Huyền. Chàng chẳng nói gì, bước tới cúi người xuống bắt mạch cho nàng. Nhìn thấy cái vóc dáng gầy guộc vì mất nước của Tịnh Huyền, chàng không dần được đau xót và giận dữ muốn giết ngay lão phu nhân! Chàng tiếp tục quan sát đồng tử của Tịnh Huyền. Vỗ nhẹ lên má nàng, rồi nói nhỏ:

- Tịnh Huyền, hãy mở mắt ra, xem thử ai này? Vũ Hàng đại ca, em chẳng thấy ư?

Tịnh Huyền nghe nói mở mắt ra. Cái nhìn buồn thảm, cầu viện rồi tiếp tục nhắm. Vũ Hàng lại kề sát vai nói:

- Nghe nói này. Bây giờ em rất suy nhược vì thiếu dinh dưỡng, lại thiếu cả nước. Nếu em để tình trạng này mà kéo dài, thì em sẽ chết thôi. Mà chết khô thì xấu xí lắm. Anh đã trở về đây, anh sẽ không đồng ý để cho em chết như vậy đâu, nên sẽ tiêm thuốc cho em.

Tịnh Huyền quay mặt vào trong, biểu thị một sự phản đối. Vũ Hàng mặc cho Tịnh Huyền phản đối bảo người đun nước luộc ống tiêm. Sau đó chàng ra lệnh cho mọi người ra ngoài hết, chỉ giữ lại một mình Mộng Hân phụ việc.

Vũ Hàng nói với Mộng Hân:

- Em giữ thật chặt tay cô ấy để anh tiêm tĩnh mạch nhé.

Mộng Hân y lời giữ tay Tịnh Huyền. Tịnh Huyền tiếp tục phản đối, miệng thì thảo nói:

- Đừng! Đừng! Tôi không cần đâu. Hãy để cho tôi chết đi! Hãy để tôi chết!

Vũ Hàng tay cầm ống tiêm, kề sát tai Tịnh Huyền nói:

- Hãy nghe lời anh gắng mà sống. Còn sống là còn có cơ hội làm lại. Em hiểu anh chứ?

Vũ Hàng nói giọng đầy tin tưởng, làm cho Tịnh Huyền phân vân. Nàng nhìn thẳng vào mắt ông anh nuôi, rồi hai dòng lệ chảy dài. Tịnh Huyền không còn phản đối nữa... Nàng nằm yên để cho Mộng Hân giữ tay, để cho Vũ Hàng tiêm một liều thuốc bổ. Công việc tiến hành suông sẻ. Mọi người đứng ngoài thở ra nhẹ nhõm. Vũ Hàng tiêm xong, liếc nhanh nhìn Mộng Hân. ánh mắt của chàng đầy tình cảm như muốn nói nhiều thứ khiến Mộng Hân phải quay đi, nhưng lòng tràn ngập niềm vui sướng. Vũ Hàng đứng lên nói với bà Văn Tú:

- Mẹ hãy vào nhà bếp nấu giùm cho Tịnh Huyền một ít xúp nhưng phải nhớ là thịt lúc này không có lợi, vì nó có nhiều mỡ quá. Bộ máy tiêu hóa của Tịnh Huyền đã mấy ngày không làm việc, nên chẳng tiếp thụ được đâu. Nếu có thể mẹ nấu xúp cá hay tôm cũng được. Nhớ cho thêm một chén trứng chưng nữa nhé.

- Được rồi, được rồi!

Bà Văn Tú thấy Huyền đã chịu phép, nên mừng rỡ đi vào bếp ngay. Vũ Hàng đã nói cho bà yên tâm:

- Mẹ làm ngay nhé. Có con ở đây, nếu Tịnh Huyền vẫn không chịu ăn thì con sẽ tiếp tục tiêm thuốc bổ cho nó. Con không để nó chết đâu. Nhưng mà dù gì tiêm thuốc cũng không bằng ăn đâu, mẹ à.

Khi bà Văn Tú đi rồi, Vũ Hàng kéo một chiếc ghế để sát người Tịnh Huyền. Chàng bắt đầu nói rất nhiều, nhưng chỉ

để cho riêng Tịnh Huyền nghe. Những lý lẽ của Vũ Hàng đầy thuyết phục. Vì vậy khi bà Văn Tú mang xúp lên, thì Tịnh Huyền đã hoàn toàn thay đổi và không hiểu là có phải nhiều ngày quá không ăn hay không, Tịnh Huyền đã nuốt dù nuốt một cách khó khăn mới hết chén xúp. Có điều chuyện ấy đã khiến mọi người có mặt xúc động. Tăng lão phu nhân nghe nói Tịnh Huyền đã chịu ăn, bà cũng chẳng nói gì, lẳng lặng đến bàn phật thắp hương.

Tối hôm ấy, Mộng Hân trở về phòng mình chưa được bao lâu thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Từ má ra mở. Vừa nhìn thấy Vũ Hàng, đã sợ hãi, khép lại ngay. Khép cửa xong, bà đứng bên trong năn nỉ:

- Vũ Hàng thiếu gia, xin người đừng có đến đây. Có chuyện gì cần, sáng mai hãy nói. Bây giờ khuya lắm rồi, đừng để tiêu thư chúng tôi phải gặp nạn.

Nhưng Vũ Hàng đã đẩy mạnh cửa, cố thò đầu vào, nói:

- Mộng Hân, mau ra đây. Em hãy yên tâm, mọi người hiện đang ở phòng của Tịnh Huyền, còn nội thì đang bện thắp hương ở từ đường. Chẳng ai biết anh đến đây đâu. Thời gian của chúng ta chẳng có bao nhiêu. Anh lại có chuyện này rất quan trọng muốn nói. Ra ngay đi.

Mộng Hân còn đang do dự. Từ má nghe vậy, vội vã kéo tay Vũ Hàng vào trong nói:

- Thôi được rồi. Có gì thì nói nhanh đi, đừng kéo dài nhé, để tôi canh chừng cho.

Rồi Từ má bước ra, khép cửa lại. Vũ Hàng đứng đối diện với Mộng Hân, một phút yên lặng đầy nhớ thương...

- Mộng Hân, em gầy đi nhiều lắm.

Mộng Hân xúc động:

- Anh cũng vậy.

Chỉ hai câu đó đã hàm bao nhiêu ý. Rồi không dần được, cả hai lại ngã vào lòng nhau. Vũ Hàng nghẹn lời:

- Mộng Hân, anh nhớ em. Nhớ em vô cùng, nhớ đến độ không biết phải làm gì nữa.

Câu nói của Vũ Hàng làm Mộng Hân ứa nước mắt, nhưng rồi nàng cũng tỉnh táo lại, vội đẩy Hàng ra, nói:

- Xem kìa, anh vừa mới về là bao nhiêu sự cố gắng của em đã tan ra tro bụi.

- Điều đó cho thấy là em vô cùng yêu anh. Anh rất cảm ơn em.

Rồi Vũ Hàng lấy trong túi ra hai tấm vé tàu:

- Em xem này! Đây là tương lai của hai chúng ta Anh đã sắp xếp mọi thứ.

Mộng Hân không hiểu, ngạc nhiên:

- Cái đó là gì vậy?

- Hai tấm vé tàu.

- Vé tàu à?

- Đúng vậy. Nó sẽ khởi hành từ Thượng Hải sang nước Anh. Vào ngày hai mươi lăm tháng bảy. Em yên tâm, anh không quên bé Thư Tịnh đâu. Trẻ con thì không cần vé, nên chỉ cần

hai vé là đủ. Riêng về Từ má thì anh cũng đã nghĩ kỹ rồi. Nếu bà ấy chịu cùng đi với chúng mình thì anh sẽ đánh điện cho linh mục Giang nhờ mua thêm một vé. Còn nếu không thì anh sẽ cho bà ấy một số tiền dưỡng già. Chuyện này không thể chần chừ được, em phải quyết định ngay.

Mộng Hân nghe Vũ Hàng nói là choáng ngay. Nàng vịn tay vào bàn ngồi xuống, người như ngạt thở.

- Mộng Hân, thời gian chúng ta rất ngắn, anh không thể dông dài. Linh mục Giang đã biết hết chuyện của chúng mình, ông ấy cũng hết sức ngạc nhiên. Ông ấy nói ở các nước âu Mỹ từ lâu đã có cuộc vận động cho quyền phụ nữ. Còn ở Trung Quốc lại khác, quan niệm đạo đức cũ đã khóa chặt người phụ nữ trong kiếp nô lệ. Người đàn bà góa chồng rồi cũng không có quyền tái giá. Với ông thì tình yêu giữa anh và em là một tình yêu bình thường, không có gì là sai trái hay xấu xạ. Vì vậy em đừng có mặc cảm. Cũng không có gì là xấu hổ. Anh sẽ đi chuẩn bị phương tiện xe cộ tàu bè ngay. Có thể mười lăm tháng bảy này ta sẽ khởi hành. Đầu tiên là sẽ đến Hàng Châu. Ở đấy linh mục Giang sẽ cử hành lễ cưới cho chúng ta. Sau đó ta sẽ đáp chuyến tàu tốc hành đến Thượng Hải. Nếu linh mục Giang không nói, thì chắc chắn là họ sẽ không biết chúng ở đâu. Sau đó chúng ta sẽ lên tàu, đến nước Anh. Đó là một nơi mà chẳng có công sắc phong nào có thể bóp nghẹt ta. Ở đó ta sẽ làm lại từ đầu. Xây dựng một gia đình hạnh phúc.

Vũ Hàng nói một cách hứng khởi, như mọi chuyện đều dễ dàng. Mộng Hân nghe mà lòng đầy bối rối.

- Nhưng mà ở nhà này đang lắm chuyện đa đoan em làm sao có thể bỏ đi được. Ngoài ra còn có Tịnh Huyền nữa. Em không thể bỏ mặc nó lại mà đi được. Không có chúng ta chắc

chấn Tịnh Huyền chỉ có nước chết.

- Chuyện của Tịnh Huyền em đừng lo Anh chắc chắn là sẽ giải quyết được.

- Anh giải quyết bằng cách nào?

- Sáng mai, anh sẽ nói với cha nuôi là... hoặc ông ấy muốn Tịnh Huyền sống vui, hạnh phúc hay chỉ có cái xác của Tịnh Huyền? Vì anh thấy chẳng có lý do gì mà chia cắt Thu Dương với Tịnh Huyền cả.

- Sao anh lại ngây thơ như vậy? Tối giờ này mà anh vẫn chưa nhận ra ư? Cha từ nào đến giờ chỉ bị động, hoàn toàn bị nội chi phối, thì làm gì có quyền. Ví bằng ông ấy có bị anh thuyết phục bị kích vẫn cứ diễn. Anh không nghe nội nói ư? Bà thà có một đứa cháu hy sinh, còn hơn là có một đứa cháu bất trạch bất tiết.

- Quân tử và thục nữ yêu nhau, chuyện đó xưa nay đã từng nói, làm sao lại bảo là bất trạch bất tiết được?

- Thế bây giờ anh muốn gặp nội cãi lý à?

- Còn biện pháp nào?

Mộng Hân nhìn Vũ Hàng với anh mắt xúc động. Xong nhét trở lại hai tấm vé tàu vào tay Vũ Hàng nói

- Anh là thiên sứ trời sai xuống cứu bọn họ, thì tại sao anh chẳng đưa hai vé tàu này cho họ đi Anh sắp xếp kế hoạch như cũ. Nhưng người ra đi, không phải là anh và em, mà là Tịnh Huyền với Thu Dương.

Vũ Hàng nghe nói giật mình lùi lại nhìn Mộng Hân, không dám tin những gì vừa nghe, chàng hỏi:

- Em bảo anh cho họ hai tấm vé tàu này, rồi anh và em thì sao?

- Em không đi được, vì em còn có bé Thư Tịnh!

- Anh đã nói rồi, em chẳng nghe ư? Chúng ta cũng đưa bé Thư Tịnh đi trốn. Anh sớm đã biết là em không thể xa con được. Anh nào có ý chia cắt tình mẫu tử của em đâu?

Mộng Hân buồn bã nói:

- Nhưng em chẳng thể mang bé Thư Tịnh theo.

Bởi vì bé Thư Tịnh là máu mủ của nhà họ Tăng, làm sao em lại nhẫn tâm bắt nó rời khỏi thân tộc nó? Vậy là ích kỷ, nếu không có chuyện của Thu Dương và Tịnh Huyền thì có thể là em đã nghe theo lời anh an bài. Vì lúc đó, có thể nào thì cũng còn có Tịnh Huyền ở nhà. Nhưng mà, bây giờ Tịnh Huyền bỏ đi, rồi em lại dẫn Thư Tịnh theo nữa. Nhà họ Tăng này chỉ còn lại ba người già. Như vậy làm sao họ sống được? Vũ Hàng, em yêu anh vì anh là một người đàn ông nhân hậu, có chiều sâu, nhiệt tình. Nếu anh chỉ có ý đưa em ra khỏi đây mà không nghĩ đến nhà họ Tăng, thì có vẻ ích kỷ quá. Em rồi sẽ khinh anh, mà trong đời em, em thấy ngoài tình yêu ra còn phải có trách nhiệm và đạo đức. Em chịu, không biết làm sao nữa. Liệu mình còn hạnh phúc không khi đã khinh bỉ nhau?

Vũ Hàng chăm chăm nhìn Mộng Hân, tim đập loạn xạ:

- Mộng Hân. Em muốn anh cứu Tịnh Huyền mà lại để anh chết ư?

Mộng Hân lắc đầu.

- Không! Anh sẽ không chết đâu, vì anh là người đàn ông

cương nghị.

Vũ Hàng nghe nói, nổi giận:

- Thôi đừng có gán cho anh những chiếc mũ đầy hào quang hảo huyền. Anh chẳng có gì cả. Anh yếu đuối nên mới bị tình em dày vò, chết lên chết xuống, nếu bây giờ em không đi với anh, anh sẽ làm nhiều chuyện động trời khác cho em xem.

Mộng Hân run rẩy:

- Nhưng mà... nếu em đi với anh thì Tịnh Huyền sẽ ra sao? Hôm nay mà cô ấy chịu ăn uống lại là vì tin anh thôi.

Vũ Hàng suy nghĩ một lúc, rồi nói:

- Thôi được rồi. Tất cả cùng đi. Để anh gọi đây nói cho linh mục Giang nhờ mua thêm ba vé nữa. Tịnh Huyền, Thu Dương và cả Từ má đều đi.

- Anh bảo là ngày mười lăm tháng bảy khởi hành, mà hôm nay đã ngày tám tháng bảy. Chỉ còn đúng sáu hôm nữa thôi?

Vũ Hàng lòng rối như tơ, nóng nảy:

- Thế em muốn sao bây giờ? Mộng Hân, sao em lại cứ làm khổ anh như vậy? Anh nôn nóng lo lắng. Còn em mãi phân vân. Em cứ lo chuyện người khác, trong khi lại thờ ơ với chuyện của mình.

Vũ Hàng chưa dứt lời, thì Từ má bên ngoài chạy vào:

- Các người không được nói gì nữa. Đền ở nhà từ đường đã tắt, chắc lão phu nhân sắp quay về. Vũ Hàng thiếu gia, xin người hãy rời khỏi đây ngay.

Từ má vừa nói vừa đẩy Vũ Hàng ra ngoài. Vũ Hàng cố quay đầu lại nói:

- Thôi được rồi, Mộng Hân. Anh không ép em, còn mấy ngày nữa, em hãy suy nghĩ kỹ đi. Anh biết nếu anh không giải quyết được chuyện của Tịnh Huyền, là em còn do dự. Vậy thì anh đi giải quyết chuyện Tịnh Huyền đây. Cầu trời phù hộ, nhủ lòng thương anh mà để anh có một con đường sống.

Nói xong, chàng vội vã bỏ đi ra ngoài.

Qua ngày thứ hai, khi mọi người tụ tập đông đủ nơi bàn ăn sáng. Vũ Hàng đã đưa ra quan điểm của mình:

- Nội, cha, mẹ xin quý vị nghe con nói một đôi lời, con thấy là Tịnh Huyền sau cái cơn vừa qua, thân thể quá suy nhược, nếu không được tịnh dưỡng tốt, thì rất dễ bị nhiễm bệnh khác. Con nghĩ, tất cả chẳng qua vì thành kiến và cách nhìn của mỗi người khác nhau. Con biết, ai cũng yêu quý Tịnh Huyền cả. Chắc là chẳng ai muốn cô ấy bệnh hay gặp điều gì bất hạnh. Vì vậy, sao lại chẳng tán thành chuyện hôn nhân của Tịnh Huyền với Thu Dương? Họ đều là trai chưa vợ, gái chưa chồng. Tình ý hợp nhau. Tại sao lại muốn chia cách họ? Để cho cả hai đau đớn, khổ sở chẳng vui?

Những người có mặt trên bàn ăn nghe nói đều tái mặt nhất là Tăng lão phu nhân.

- Con nói vậy là sao? Con gái nhà họ Tăng mà lại lăng nhăng với trai ngoài đường tự ý định đoạt hôn nhân ư? Đó là một điều sỉ nhục lớn với gia đình. Ta giận muốn trục xuất cả họ Trác ra khỏi trấn Bạch Sa này vĩnh viễn, không muốn nhìn thấy mặt họ Ta đang hận họ thấu xương, vậy mà còn muốn ta đồng ý tác thành cho hai đứa nó ư?

- Thừa nội, xin nội hãy suy nghĩ lại, cái thằng Thu Dương kia đâu phải là đứa vô học. Nó là đứa có tài, là sinh viên giỏi của trường đại học Bắc Kinh. Nó quá xứng đôi với Tịnh Huyền đấy chứ? Riêng về cái chuyện tự ý định đoạt hôn nhân, thì đó cũng đâu hẳn là một cái tội. Tự cổ chí kim, đã có hàng hà sa số cặp vợ chồng lấy nhau không phải theo cách đặt đâu ngồi đấy, mà họ vẫn hạnh phúc, con cái đầy đàn cơ mà? Chuyện tự ý lấy nhau ở thời hiện đại càng là chuyện bình thường. Ở âu Mỹ người ta đã làm vậy từ lâu, chỉ có Trung Quốc mình là còn quan niệm cứng nhắc.

Tăng lão phu nhân vỗ mạnh lên bàn một cái, cắt ngang:

- Những lý luận của con chương quá, ta không muốn nghe. Thì ra người đã dùng những điều đó thuyết phục Tịnh Huyền để nó bỏ tuyệt thực. Ta đã nói rồi, chẳng ai làm lay chuyển được ta. Ta quyết định không để cho con Tịnh Huyền lấy thằng Thu Dương. Trừ phi, ta không còn sống. Lúc ta chết rồi, các người muốn làm gì thì làm. Coi như ta không thấy.

Rồi bà trừng mắt nhìn Vũ Hàng, tiếp:

- Người đừng tưởng rằng người ở nhà họ Tăng này lâu, là có quyền phát biểu lộn xộn. Mi chẳng đại diện cho ai cả, ta thấy người chẳng có một phong cách gì là người nhà họ Tăng. Người chẳng hề quan tâm đến gia phong lễ giáo của nhà này, trái lại còn có ý định xúc phạm danh dự họ ta nữa. Người thật khiến ta đau lòng, khiến ta phải thất vọng.

ông Mục Bạch thấy mẹ giận dữ như vậy, vội can ngăn Vũ Hàng:

- Thôi được rồi, được rồi! Con đừng nói gì cả, coi như nội đã quyết định, con chẳng nên ý kiến thêm làm gì.

Vũ Hàng vẫn không im, tiếp:

- Nhưng vấn đề ở đây chưa giải quyết được gì cả. Trong lòng của Tịnh Huyền chỉ có bóng Thu Dương thôi, nếu ta mà bức ép Huyền lấy Cố Chánh Phong, thì cuộc đời cô ấy sẽ ra sao? Quý vị đồng ý để con gái mình khổ à?

- Khổ hay không khổ chẳng thành vấn đề. Một người con gái tốt phải có một trái tim, một cái đầu trong trắng, chỉ biết có chồng. Đã có bao nhiêu phụ nữ Trung Quốc đã tuân theo luật đó mà sống. Yêu chồng dạy con, cần mẫn lo chuyện nhà. Đó là bốn phận đàn bà. Còn chuyện tình cảm lãng nhãng chỉ là hành vi của những đứa hạ tiện. Gia đình họ Tăng ta đã mấy đời tuân theo luật đó. Kiêu hãnh về gia phong của mình không lẽ đến nay phải sụp đổ vì nó ư? Không! Bọn trẻ con các nguoi, đến bây giờ không còn phân biệt thế nào là thiện, thế nào là ác nữa ư? Tại sao lại dám nghĩ đến mấy thứ tự do đó chứ? Tại sao dám cho chuyện mèu mả gà đồng, yêu đương bấy bạ là chuyện tự nhiên?

Tăng lão phu nhân nói xong đứng dậy, bỏ đi vào trong.

Vũ Hàng giận muốn phát điên, quay qua nhìn Mộng Hân, Mộng Hân vội vã nhìn sang nơi khác. Lời của Tăng lão phu nhân hình như cùng lúc đánh trúng vào nhiều mục tiêu khác nhau.

Vũ Hàng sử dụng một ít thời gian còn lại cố thuyết phục bà Văn Tú và ông Mục Bạch.

Bà Văn Tú có vẻ phần nào xiêu lòng, nhưng bà lại là người hoàn toàn thụ động, chẳng có một chút quyền hành. Còn ông Mục Bạch thì gần muốn phát điên lên. Vừa lo cho chuyện

Tịnh Huyền, vừa lo cho chuyện Mộng Hân với Vũ Hàng nữa. Ông như người bị đắm tàu đang chơi vơi giữa biển. Lời của Vũ Hàng ông nghe cũng có lý, nhưng chẳng làm gì được, chẳng giúp gì được.

Vũ Hàng lại đi sang nhà họ Trác, ở đây gặp Thu Dương như kẻ mất hồn. Nhìn người mà nghĩ lại ta, chàng càng xúc động. Chỉ còn ba ngày nữa đến ngày xuất phát. Vũ Hàng thấy lòng nóng như lửa. Biết là không có thời gian để thuyết phục Mộng Hân nữa. Chỉ có cách là làm trước tính sau. Thế là chàng đánh điện cho linh mục Giang nhờ ông đặt mua thêm ba vé tàu. Bên cạnh đó chuẩn bị sắp xếp xe cộ để chạy trốn. Xe thì cũng dễ tìm, Vũ Hàng mượn hẳn một chiếc xe hàng, mặc dù chỉ để bọn chàng và Tịnh Huyền, Thu Dương cùng một số hành lý xách tay. Vũ Hàng cũng cẩn thận dời ngày khởi hành đến hai mươi để phối hợp với ba chiếc tàu mới đặt mua sau. Cũng đề phòng bị chuyện không thuyết phục Mộng Hân kịp.

Tối hôm ấy, như mọi ngày, Mộng Hân ngồi trong phòng, Tịnh Huyền chăm sóc cho cô em chồng. Tịnh Huyền mấy hôm rày nhờ ăn uống được nên đã gần khôi phục như cũ. Có điều đôi mắt cô ấy vẫn đầy nét u buồn, căng thẳng. Tịnh Huyền bây giờ chỉ trông cậy một mình Vũ Hàng. Mỗi lần Vũ Hàng đến là Tịnh Huyền cho phép Lục Châu về phòng nghỉ. Từ má cũng hiểu chuyện, nói:

- Tôi biết là các vị Ở đây đang có chuyện tính toán riêng. Vậy cho phép tôi ra ngoài. Vừa hóng mát vừa trông cửa cho. Nhưng các vị hãy nói chuyện nhanh nhé.

Trong phòng bấy giờ chỉ còn lại Mộng Hân, Tịnh Huyền và Vũ Hàng. Vũ Hàng ngồi xuống ghế, Tịnh Huyền và Mộng

Hân ngồi phía đối diện. Vũ Hàng vừa nhìn Tịnh Huyền vừa nói:

- Tịnh Huyền, tôi không thể thuyết phục được nội để Thu Dương cưới cô Trong gia đình này chẳng có lý lẽ gì có thể thuyết phục được. Vì vậy, cô chỉ còn một con đường duy nhất, đó là rời khỏi nhà này, ra đi cùng Thu Dương tìm đến chân trời mới.

Tịnh Huyền xúc động gật đầu... ánh mắt hoàn toàn tin tưởng Vũ Hàng.

- Tôi đã thu xếp xe cộ, lộ trình cũng đã tính toán. Chúng ta sẽ đến Hàng Châu trước. Ở đấy linh mục Giang sẽ cử hành lễ cưới cho chúng ta Sau đó, ta đi thẳng đến Thượng Hải, rồi ngồi tàu sang Anh Quốc. Ngày trễ nhất mà ta phải khởi hành là ngày hai mươi nếu trễ hơn chúng ta sẽ bị lỡ tàu mất.

Tịnh Huyền ngơ ngác

- Anh nói chúng ta nào? Anh cùng đi với chúng tôi à?

Vũ Hàng quay sang nhìn Mộng Hân nói:

- Không phải chỉ mình tôi mà cả Mộng Hân, Từ má và cả bé Thu Tịnh nữa.

Nhưng thái độ của Mộng Hân lúc ấy rất lạ, nàng cứ như người mất hồn. Tịnh Huyền thì vẫn chưa rõ, hết nhìn Mộng Hân đến nhìn Vũ Hàng, Hàng phải giải thích:

- Tịnh Huyền, em nghĩ không sai đâu. Ở trong nhà này đâu phải chỉ có một mối tình của em. Tôi đã van xin Mộng Hân đi với tôi. Tôi đã thuyết phục nàng rất nhiều lần. Vậy mà đến cả lúc này, Mộng Hân vẫn còn chưa dứt khoát. Vì vậy, Tịnh

Huyền, em hãy nói giúp tôi. Khi đi, tất cả chúng ta cùng đi.

Tịnh Huyền thấy quá bất ngờ. Tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hết nhìn Vũ Hàng rồi nhìn Mộng Hân, Tịnh Huyền kêu lên:

- Ồ! Sao tôi lại có thể ngu như vậy? Thế mà chẳng nghĩ ra. Anh Vũ Hàng! Hèn gì lần trước, anh cũng không đồng ý kết hôn với tôi là phải.

Vũ Hàng cũng nói:

- Tôi cũng ngu đấy chứ? Tôi đâu ngờ Tịnh Huyền cũng có tình yêu với Thu Dương trước rồi.

Tịnh Huyền quay qua nắm lấy tay Mộng Hân siết chặt:

- Chị còn chần chờ gì nữa mà không quyết định? Có một người yêu đầy nhiệt tình như anh Vũ Hàng chị còn lo gì nữa? Không lẽ chị muốn sống suốt kiếp góa trong nhà này? Thôi đi đi! Cùng đi với chúng tôi. Ngay bây giờ cũng chẳng cần biết là mình sẽ sang Anh hay sang Mỹ. Miễn sao được sống cùng người tôi yêu là được rồi. Tôi còn muốn đi ngay tức khắc bây giờ nữa là. Mà chị hãy nghĩ xem, nếu mình mà cùng đi. Anh Vũ Hàng nè, chị nè, Thu Tịnh nè, Từ má nè, rồi cả Thu Dương nữa. Chúng ta sẽ tạo thành một gia đình lớn vui vẻ, mình sẽ không bị cô đơn. Có ở đất khách quê người cũng không buồn nản. Chúng ta sẽ không sợ dư luận, chẳng còn bị mấy cổng sắc phong kia đe ghệt thử. Chúng ta sống tự do, sống theo ý mình. Như vậy là tuyệt vời quá rồi còn gì? Không lẽ chị không khiếm đảm cái cuộc sống bây giờ ư? Chị còn bịn rịn gì nữa chứ?

Tịnh Huyền nói luôn một hơi dài, Mộng Hân ngồi đó mặt đỏ

gác. Những điều Tịnh Huyền nói, là nỗi khát khao bấy lâu nay của nàng. Vũ Hàng lúc đó lại bồi thêm:

- Nghe này, Mộng Hân, em đừng có mặc cảm. Em làm thế chẳng có tội lỗi gì cả, chẳng qua vì em cần được yêu. Em có quyền đó cơ mà? Hãy để anh có cơ hội được yêu em. Bảo đảm là em sẽ không phải hối hận vì việc làm của mình. Hãy suy nghĩ kỹ đi, có ích kỷ một chút cũng không sao. Ta cũng cần phải sống cho mình chứ. Anh xin hứa, anh sẽ hết sức yêu em, lo lắng cho em, bảo vệ em.

Mộng Hân nhìn Tịnh Huyền, Tịnh Huyền gật đầu với đôi mắt ứa lệ. Mộng Hân lại quay qua nhìn Vũ Hàng. Cái nhiệt tình của chàng, ánh mắt thiết tha của chàng. Bất giác, Mộng Hân như một quả bóng xì hơi. Nàng run rẩy nói:

- Em chịu thua Những điều anh nói làm em không thể từ khước được. Nó quá quyến rũ. Thôi thì đến góc biển chân trời nào, em cũng sẵn sàng theo anh!

Vũ Hàng siết mạnh tay Mộng Hân, chàng cũng không dần được xúc động, mắt nhắm lại, hai dòng lệ chảy dài.

Đó là những giọt lệ hạnh phúc.

CHƯƠNG 13

Những ngày kế tiếp, nhà họ Tăng có vẻ yên tĩnh lạ thường. Tịnh Huyền không còn phản kháng, cũng không tuyệt thực nữa. Khi Tăng lão phu nhân đề cập đến chuyện hỏi cưới của nhà họ Cố, Tịnh Huyền cũng không phản đối, nàng chỉ yêu cầu được dời ngày làm lễ hỏi xa hơn. Để cho vết thương lòng của nàng có thời gian lành hẳn. Tăng lão phu nhân nghe vậy tuy không vui, nhưng thấy Tịnh Huyền đã khuất phục, nên cũng không bắt ép nữa. Chuyện mấy ngày trước đó đã khiến bà căng thẳng và mệt mỏi. Hôm nay lại bị cảm lạnh ho hen. Vũ Hàng nhiệt tình kê toa cho bà thuốc uống, còn dặn dò phải nghỉ sớm nên Tăng lão phu nhân không còn lui tới canh chừng Tịnh Huyền. Ông Mục Bạch và bà Văn Tú nhờ đó cũng được dịp nghỉ xả hơi sau nhiều ngày căng thẳng. Thế là bọn Vũ Hàng và Tịnh Huyền có được thời cơ rất thuận tiện. Vũ Hàng liên lạc với Thu Dương, kiểm điểm lại lộ trình, suy nghĩ cả biện pháp đề phòng những bất trắc có thể xảy ra. Mọi chuyện coi như đã chuẩn bị chu đáo.

Nhưng cuối cùng, khi mọi chuyện đã xếp đặt đầu đó hoàn tất, thì Thu Dương lại nghĩ đến chuyện nhà. Dương cảm thấy nhiều lo lắng. Vì lần này đi, chắc chắn sẽ làm kinh động cả dòng họ Tăng, và như vậy đương nhiên là họ sẽ không bỏ qua tội của nhà họ Trác. Cha và anh của Dương hiện tại đang thất nghiệp nếu Dương mà đi nữa, thì chẳng biết nhà chàng sẽ sống ra sao. Phản ứng của nhà họ Tăng hẳn dữ dội, sự trả thù của họ chắc chắn sẽ vô cùng tàn khốc. Vũ Hàng công

nhận điều của Dương nghĩ cũng có lý. Thế là hai người lại suy nghĩ tìm biện pháp. Cuối cùng quyết định một táo bạo hơn. Đây là trước lúc khởi hành hai tiếng đồng hồ, sẽ tìm cách nói dối cả nhà họ Trác bảo là Vũ Hàng cần họ đến giúp đỡ, rồi gạt tất cả lên xe. Sau đó đợi khi đến được Hàng Châu. Vũ Hàng sẽ nhờ linh mục Giang tìm công việc cho Trác lão gia và Thu Quý làm. Có sự giúp đỡ của linh mục Giang, chuyện tìm việc chắc chắn là không khó. Vậy là kế hoạch đã thay đổi. Những sự thay đổi đó khiến Mộng Hân không an tâm, nàng tìm gặp Tịnh Huyền:

- Chúng ta làm vậy có đúng không? Có vô tình, tàn nhẫn lắm không? Liệu sau này có được yên ổn với lương tâm, mà không hối hận không? Khi chúng ta đều bỏ đi, để lại ba người đều lớn tuổi. Liệu họ có chịu nổi cơn kinh động bất ngờ đó chẳng? Lúc này nội lại đang bệnh người lại lớn tuổi nên rất yếu, cha mẹ thì cũng vậy. Chị thấy ngại quá.

Tịnh Huyền lo lắng:

- Đến giờ phút này, ta không thể nghĩ ngợi nữa, tên đã lên dây cung rồi phải buông ra thôi. Tất cả chúng ta cũng nào có phải là tim đồng da sắt đâu? Cũng không phải muốn phá hoại gia đình. Chẳng qua vì ta không thể sống được dưới mái nhà chẳng có tự do Ra đi là một chuyện bất đắc dĩ. Tôi đã nói với chị rồi, làm sao tôi lại có thể bỏ cha mẹ Ông bà ra đi Đây chỉ là một hình thức biểu thị cho người lớn thấy rằng, điều họ nghĩ họ làm là không đúng và đợi đến lúc chúng em đã thành thân, đã có một tương lai vững vàng, nếu người lớn tha thứ, thì chúng em sẽ trở về chứ ở mãi chi nơi đất khách quê người? Lúc đó chúng em sẽ cố gắng đền trả lại những thời gian đã mất.

Mộng Hân nhìn Tịnh Huyền với ánh mắt khâm phục:

- Tịnh Huyền, em rõ là can đảm, kiên cường hơn chị, chị mong là chị cũng được niềm tin như em thì hay biết mấy.

Tịnh Huyền nói:

- Ngày mai này là đã khởi hành, chị còn chưa dứt khoát làm sao được. Chị sẽ khiến anh Vũ Hàng điên mất. Nếu chị mà không đi, thì em cũng sẽ không đi, mà ở lại nhà này, kết quả thế nào em cũng không thể đoán được. Có lẽ em chỉ có một con đường là chết.

Mộng Hân vội cản ngăn:

- Đừng có nói như vậy. Đã đến nước này rồi đâu thể rút lui được. Em nói đúng, sau này chúng ta vẫn có thời gian quay về đền trả ơn cha mẹ mà. Chị không còn do dự nữa đâu.

Mười hai giờ đêm ngày hai mươi tháng bảy.

Một chiếc xe chở hàng lặng lẽ tiến đến sân sau nhà họ Tăng tắt máy chờ đợi. Trên xe có đủ người nhà họ Trác. Không khí rất căng thẳng, chẳng ai nói một lời nào. Bởi vì đến phút cuối cùng rồi Trác lão gia và Thu Quý cũng hiểu ra việc làm của Thu Dương và Tịnh Huyền. Họ không làm sao phản đối kịp nữa. Thay vào đó là sự sợ hãi, căng thẳng, vì nghĩ lại mấy năm qua đã có quá nhiều rắc rối với nhà họ Tăng rồi, bây giờ còn đồng lõa trong chuyện trốn chạy của con gái họ Tăng nếu chuyện mà vỡ ra chỉ có nước bỏ xứ. Hôm ấy là đêm không trăng, gió thổi mạnh. Cả dinh thự nhà họ Tăng chìm trong bóng đêm. Dân ở trấn Bạch Sa lại có thói quen ngủ sớm, nhà nhà đều tắt đèn đóng cửa.

Trong cái bóng tối đó, Từ má công bé Thư Tịnh trên lưng,

Mộng Hân thì ôm gói hành trang nhỏ nắm tay Tịnh Huyền, Vũ Hàng lần mò đi ra hướng ngõ sau. Mộng Hân vừa đi vừa run rẩy. Đoàn người vừa đi vừa nhìn lại xem động tịnh. Chỉ có Vũ Hàng là còn bình tĩnh.

Sân ở cửa sau nhà họ Tăng rất rộng nên đi mãi mà vẫn chưa hết. Một cơn gió mạnh thổi qua làm mọi người giật mình. Bé Thư Tịnh đột ngột tỉnh giấc, nó mở mắt ra nhìn thấy bóng cây lay động, nó sợ hãi khóc thét lên.

- Mẹ Oi! Sao lại tối om thế này.

Mọi người lo lắng, Từ má ôm bé vào lòng, vỗ về:

- Đừng khóc, đừng khóc nữa! Sao con thức dậy làm gì? Từ má và mẹ con đều ở đây cả mà

Tiếng khóc của Thư Tịnh làm tim của Mộng Hân đập mạnh. Một ý nghĩ chợt thoáng qua trong đầu. ý trời muốn vậy, trời không muốn ta đi, vì đây là một chuyện đầy tội lỗi. Nghĩ vậy, Mộng Hân vội vã ném chiếc bị hành lý trong tay cho Tịnh Huyền, và đẩy mạnh Huyền về phía cửa.

- Nhanh lên! Nhanh! Chạy thoát được người nào đỡ người nấy, đi đi!

Vũ Hàng quay lại nắm lấy tay Mộng Hân:

- Cái gì thoát người nào đỡ người nào đỡ người nấy? Nếu em không đi thì chẳng ai đi được.

Ngay lúc đó Thư Tịnh càng khóc to hơn:

- Mẹ Oi mẹ! Nội oi nội! Cố oi cố! Các người ở đâu.

Mộng Hân cuối xuống ôm lấy con:

- Thư Tịnh đừng khóc, mẹ Ở đây nè.

Tiếng khóc của bé Tịnh hình như đã làm cho người nhà họ Tăng thức giấc. Ngay lúc đó có ánh sáng của mấy ngọn đèn lồng. Rồi xa xa có tiếng lão Vưu.

- Ông Dương này! Hình như có tiếng động, chắc là có trộm đấy.

Vũ Hàng nghe vậy vội kéo tay Mộng Hân về phía cửa.

- Chúng ta phải đi nhanh! Xe đang đợi ở cửa sau. Đưa con bé cho tôi rồi chạy

Vũ Hàng nói vừa bước trở lại định bế con bé, nhưng Mộng Hân đã cản lại. Hai người giằng co càng khiến cho bé Thư Tịnh khóc to Mộng Hân nói:

- Định mệnh đã an bài, em không thể đi được. Vũ Hàng, anh hãy đi nhanh đi. Đưa Tịnh Huyền đi đi! Nếu còn chần chờ là chẳng ai chạy thoát. Đi đi! Họ sắp đến đây rồi. Anh không nhìn thấy ánh đèn ư? Em và Từ má ở lại chặn đường họ, đi đi!

Vũ Hàng giận dữ:

- Nếu em không giành tới giành lui thì chúng ta đã ra đến xe rồi. Đến phút cuối cùng này mà em vẫn không quyết định được ư?

Từ má kêu lên:

- Không còn kịp rồi! Lão Vưu và lão Dương đã tới. Vũ Hàng thiếu gia, hãy mau mau đưa Tịnh Huyền đi bằng không mọi người sẽ cùng bị tóm gọn.

Vũ Hàng nhìn xa xa, thấy nhiều ánh đuốc tiến đến gần. Biết là chuyện đã khó thành, chàng hận Mộng Hân vô cùng. Vũ Hàng bèn kéo tay Tịnh Huyền, chạy thẳng về phía cửa. Vừa chạy vừa nói:

- Chẳng xong! Thôi thì chạy được người nào đỡ người đó

Tịnh Huyền bối rối đứng lại:

- Chị Hân! Vạy thôi em cũng không đi, để lần sau...

Vũ Hàng tức phát điên lên, hét:

- Bây giờ tới cô làm chậm trễ nữa ư? Nếu không đi thì bao nhiêu tính toán đổ vỡ hết.

Chàng dùng hết sức đẩy Tịnh Huyền ra cửa. Bóng hai người biến mất bên ngoài. Từ má nhanh trí, vội vã chạy tới khép cửa cài then lại đàng hoàng. Vừa về đến chỗ cũ, thì lão Dương và lão Vưu tới. Lão Vưu kinh ngạc khi nhìn thấy Mộng Hân:

- à, thì ra là mợ!

Những người khác cũng kéo đến, ngạc nhiên:

- Chuyện gì thế? Xảy ra điều gì thế?

Mộng Hân cố làm ra vẻ tự nhiên nói:

- Chẳng có gì đâu. Bé Thư Tịnh chẳng hiểu sao đêm nay không chịu ngủ, có lẽ vì trong phòng nóng quá nên tôi và Từ má phải đưa nó ra ngoài, đi dạo một vòng. Không ngờ đang đi, có một con mèo đen to của ai chạy ngay nên nó mới giật mình khóc, nó làm kinh động quý vị. Thật là không phải!

Lão Vưu thở ra.

- Thì ra là vậy! Thế mà tôi lại tưởng là có trộm. Không có gì cả thì tốt.

Rồi ông quay sang đám thuộc hạ:

- Nào chẳng có gì cả. Chúng ta đi thôi!

Đám đông hình như chẳng có thắc mắc gì, vội vã quay lại. Lão Vưu cầm lồng đèn đưa Mộng Hân về tận phòng. Cửa khép lại, Mộng Hân tái mặt, hỏi Từ má:

- Má thấy là tôi có để lộ điều gì cho họ nghi ngờ không? Họ chẳng nghi chớ?

- Tối nay coi như tạm yên. Chỉ sợ sáng mai này, khi phát hiện Tịnh Huyền mất tích, họ điều tra thì... tôi cũng không biết sao nữa.

Rồi Từ má thở dài:

- Thật là người tính không qua trời tính. Rốt cuộc rồi cũng không được. Thôi để tôi đưa bé Thư Tịnh đi ngủ đây.

Chẳng hiểu sao Thư Tịnh lại ngủ lại rất ngon giấc. Mộng Hân đi tới đi lui trong phòng, mà lòng rối như tơ Không biết là Tịnh Huyền với Thu Dương đã thoát được hay chưa. Bình an hay còn gặp trở ngại gì? Vũ Hàng hẳn là giận nằng lăm. Không hiểu là đến sáng mai khi phát hiện ra cuộc đào tẩu của Tịnh Huyền, nhà họ Tăng sẽ loạn lên ra sao? Nội có sai người đi truy tìm không? Càng nghĩ Mộng Hân càng đứng ngồi không yên.

Ngay lúc đó, chợt nhiên có tiếng gõ nhẹ ngoài cửa. Mộng Hân giật mình sợ hãi. Từ má vội vã bước ra mở. Vũ Hàng với

khăn che kín mặt, bước nhanh vào. Từ má chỉ còn cách như thường lệ bước ra cửa. Mộng Hân hỏi ngay:

- Sao bọn họ đã chạy thoát chưa? Có chuyện gì không may à?

Vũ Hàng giận dữ nói

- Họ đã đi cả rồi. Mộng Hân! Tại sao em lại có thể tàn nhẫn với tôi như vậy? Em nói là em sẽ theo tôi đến tận góc bể chân trời là em yêu tôi không đắn đo suy tính gì cả. Vậy mà...

Mộng Hân khóc chứ chẳng biết nói gì hết.

- Nếu thật, lòng em trước sau vẫn một thì em đâu có thay đổi giữa chừng như vậy. Chắc chắn là không. Nếu sợ bé Thu Tịnh khóc thì đứng ra em phải nhanh chân hơn? Nhanh chân lên để còn kịp thoát thân. Đẳng này...

Mộng Hân đứng yên để mặc Vũ Hàng giận dữ:

- Đẳng này, em dừng lại, em như sợ hãi, anh ở cạnh mà em lại chẳng một chút can đảm. Em nghi ngờ điều gì? Phải chăng em nghi ngờ lòng thành của tôi? Tình yêu tôi chẳng lẽ tôi phải chứng minh bằng cách móc cả ruột gan của mình ra cho em xem ư?

Mộng Hân chẳng chịu được những lời trách của Vũ Hàng, nàng nhào tới ôm chặt lấy chàng, khóc òa:

- Dừng nói, đừng nói nữa! Em biết là em đã phụ lòng anh. Xin lỗi, em đã để anh đau khổ, thất vọng. Kế hoạch anh khổ công gây dựng cả tháng trời, chỉ vì em mà anh phải gãy đổ hết. Nhưng mà đâu phải em cố tình phá hoại đâu? Xin anh đừng hiểu lầm. Đừng nghĩ vậy mà giận em.

Mộng Hân nói rồi khóc thành tiếng. Vũ Hàng siết chặt nàng

mà lòng đau như cắt.

- Anh không chỉ giận, mà còn hận nữa. Anh hận cả anh lẫn em. Anh tiếc sao chẳng đủ sức lay chuyển được em, để em không nhìn lại.

Mộng Hân đau khổ nói:

- Không phải lỗi tại anh mà tại em. Em là con người đầy mâu thuẫn. Em cứ bị cái mặc cảm phạm tội ám ảnh. Vì giữa em với Tịnh Huyền hoàn toàn khác. Huyền là gái chưa chồng, đi theo trai chưa vợ thì với thời gian, người lớn sẽ xá tội cho họ dễ dàng. Còn em thì không phải, em là gái đã có chồng, nếu đi như vậy là không thủ tiết, là vụng trộm ngoại tình, làm nhục môn phong. Cảnh đó tội em sẽ càng nặng hơn. Vì em lười cuốn anh, để anh bị mang tiếng là vong ân bội nghĩa với gia đình này. Rồi em còn dẫn theo cả bé Thư Tịnh, có phải là đã dập tắt nguồn hy vọng cuối cùng, lấy đi nguồn an ủi của gia đình chồng không? Anh thấy đấy, mỗi lần nghĩ đến cái tội lỗi đó, là em lại bút rút, sợ hãi. Và như vậy làm sao anh bảo em đủ can đảm tiến bước, mà không quay nhìn lại? Thú thật là trước đó em đã quyết tâm cùng anh ra đi. Em đã bằng mọi cách nén mình, không cho phép mình bỏ cuộc. Nhưng rồi khi ra đến cổng sau. Bé Thư Tịnh bất ngờ thức dậy khóc to. Lúc đó trực giác bảo em. ý trời đã muốn vậy. Trời đã không đồng ý cho ta đi. Vì đó là một sai lầm lớn. Vì vậy mà em... đã bỏ cuộc ở giai đoạn cuối cùng.

Vũ Hàng đứng nghe. Không còn cái giận dữ ban đầu nữa, thay vào đấy là một sự tuyệt vọng vô bờ.

- Nếu bây giờ mà anh có sắp xếp một chuyến đi khác, thì em cũng phản ứng vậy thôi. Cuối cùng cũng bỏ cuộc, phải không?

- Em không biết! Em hoàn toàn không biết.

- Làm sao em có thể không biết? Vậy em muốn anh phải thế nào đây? Cứ bị khóa chặt ở nhà họ Tăng này? Và em cứ mãi sống dở chết dở dưới cổng sắc phong trình tiết này ư?

Mộng Hân chỉ biết khóc, chứ không nói được gì cả.

Từ má chẳng biết vào nhà lúc nào, chen vào nói:

- Tôi thấy thì vấn đề không phải là hai người phải làm gì, mà chuyện phải lo bây giờ, là ngày mai này phải làm sao đây. Khi mà cả nhà phát hiện được chuyện Tịnh Huyền mất tích.

Hai người không hện mà cùng nhìn về phía Từ má.

- Câu nói của hai người là chuyện dài lâu, cái đó thủng thảng tính cũng được. Nhưng còn chuyện ngày mai sắp đến này. Nghĩ đến mà tôi đã thấy kinh hãi. Không lẽ hai người chẳng thấy sao?

Vũ Hàng lắc đầu, thờ ra:

- Trong lúc bực quá, đau lòng quá, tôi lại quên mất để đối phó ngày mai này. Thôi thì thế này, nếu có bị tra hỏi, thì tất cả chúng ta đều phải im lặng, giả vờ như không biết.

Từ má nói.

- Nhưng mà, tôi vẫn thấy sợ. Bởi vì chúng tôi đã bị lão Vưu bắt gặp trong vườn. Làm gì lão Vưu lại chẳng kể chuyện đó. Lão phu nhân chắc chắn sẽ nghi ngờ thôi.

Vũ Hàng nghe vậy bắt đầu lo:

- Vì lúc đó hai người đã nói với lão Vưu thế nào?

Mộng Hân đáp:

- Nói là bé Thư Tịnh không ngủ được, nên dẫn nó ra vườn đổi gió, không ngờ con bé gặp mèo hoang chạy qua, sợ quá nên khóc.

- Vậy thì mai này phải dặn trước bé Thư Tịnh, để khi nội có hỏi thì cũng trả lời giống nhau. Còn có trả lời gì khác thì phải im lặng, không tiết lộ điều gì cả. Chỉ cần chúng ta giữ kín là nội có nghi ngờ thế nào cũng không làm gì ta được. Đợi đến ngày hai mươi lăm, khi tất cả bọn họ đã lên tàu rồi, nội có muốn thế nào cũng bó tay chẳng làm gì được.

Từ má gật đầu:

- Đúng rồi, chỉ còn một cách đó thôi.

Vũ Hàng nhìn Mộng Hân, hai mắt đỏ hoe, lòng xót xạ Chàng chỉ biết thở dài:

- Thôi được rồi. Bây giờ chúng ta nghỉ ngơi trước, để ngày mai có tinh thần mà ứng phó. Rồi chàng bước ra ngoài bằng những bước chân thật nặng.

Mãi đến trưa ngày hôm sau, nhà họ Tăng mới phát hiện ra sự mất tích của Tịnh Huyền. Lý do là vì sáng hôm ấy, Tăng lão phu nhân còn mệt nên ở trong phòng không ra ăn sáng. Còn vợ chồng ông Mục Bạch vì thấy vắng mẹ nên cứ ở yên trong phòng nghỉ thêm. Cho đến lúc A đầu Lục Châu đến báo là cả buổi sáng chẳng thấy Tịnh Huyền ở đâu, thì lão phu nhân mới linh tính chuyện chẳng lành ngay, bước xuống nói:

- Để ta sang phòng nó xem.

Thế là mọi người cùng theo chân lão phu nhân đến phòng

Tịnh Huyền. Ở đó mọi thứ đều ngăn nắp gọn ghẽ. Lão phu nhân nhìn quanh, lòng chùng hẳn xuống.

- Thím Trương, Du má, Lục Châu, các người hãy phụ ta mở tủ, mở rương nó ra xem coi nó có còn đủ mọi thứ không? Có thư từ hoặc giấy tờ gì để lại không?

Chỉ có một lúc sau, Lục Châu tái mặt thưa:

- Dạ quần áo của tiểu thư thiếu mấy bộ, còn nữ trang vòng vàng thì đều chẳng thấy.

Tăng lão phu nhân động mạnh chiếc gậy xuống đất.

- Bọn bây lập tức kéo đến nhà họ Trác, bắt hết cả nhà nó đến đây. Còn Vũ Hàng, người hãy đưa người tìm kiếm. Chắc chắn là nó chưa đi xa đâu. Ta quyết không để đứa nào chạy thoát.

Lúc đó cả nhà mới rối tung lên. Khi mọi người biết là Tịnh Huyền đã bỏ nhà ra đi. Bà Văn Tú không còn sợ bị mẹ chồng giận nữa, bật khóc nức nở. Bà không tin là Tịnh Huyền lại có thể nhẫn tâm bỏ cha mẹ đi thế này, cũng không tin Tịnh Huyền liều lĩnh thế. Bà khóc vật vã, càng khóc càng nhớ tới những đứa con đã mất. Tăng lão phu nhân thì rất cương quyết, mặt vẫn lạnh như đồng. Khi ông Mục Bạch và Vũ Hàng trở về báo cáo, là cả nhà họ Trác cũng đi mất. Bấy giờ bà mới ngồi phịch xuống ghế rã rời.

Cái chuyện Tịnh Huyền bỏ đi, là một đòn mạnh giáng xuống nhà họ Tăng, làm cho cả nhà chết cứng. Người đây quyền uy nhất là lão phu nhân, lúc đó cũng chỉ biết ngả lưng trên ghế bành, ho liên tục. Vũ Hàng vội vàng chạy đến bắt mạch, đo thân nhiệt cho bà, lúc đó mới phát hiện là bà sốt đến ba mươi

chín độ. Chàng vội đi lấy thuốc, nhưng vừa cầm chai thuốc trên tay, bà đã ném mạnh nó xuống đất. Bà ngồi thẳng lưng lại, mắt đỏ ngầu, vừa thở vừa nói:

- Cho người đi tìm kiếm nó về đây cho tã Huy động hết người trong gia trang để chúng đi tìm. Phải tìm cho được.

Vừa nói bà vừa động gậy xuống đất cồm cộp.

- Bọn này to gan thật! Dám ngang nhiên cả nhà đến bắt cóc con Tịnh Huyền! Bọn chúng đã xem trời bằng vung mà. Ta thề không tóm được chúng là ta không nghỉ. Đi! Mục Bạch, Vũ Hàng Hãy đi tìm ngay! Đứng đó mà làm gì? Tỏa ra khắp các con đường, lục từng góc ngách của tỉnh An Huy này, để bắt chúng lại. Không bắt được chúng, ta thề không sống.

Thái độ quyết liệt của lão phu nhân làm Mộng Hân kinh hãi, bất giác nàng liếc nhìn Vũ Hàng, khiến chàng phải ra hiệu trấn an, rồi mới cùng ông Mục Bạch ra cửa.

Mãi khi chiều tối, đám người ngựa mới quay về. Phí công vô ích, Tăng lão phu nhân không tin, nói:

- Làm gì mà tìm không thấy? Chẳng lẽ bọn họ có cách bay lên trời à?

- Nội đừng quên là trấn Bạch Sa này nằm trên giao điểm giao thông. Đường thủy đường bộ gì cũng đi thông suốt. Nếu bấy giờ họ đã cố ý tìm một chỗ heo hút nào đó trên núi sâu ở tận. Mà xứ này lại có quá nhiều núi. Thì đâu dễ tìm ra họ?

Tăng lão phu nhân như chững lại.

- Lên núi à? Không thể như vậy được đâu! Cái thằng Thu Dương học đây một bụng chữ nó lên núi làm gì? Nó sẽ đến

những thành phố lớn mới có thể phát triển được! Đúng rồi! Các người hãy cho người lên Bắc Kinh. Thành Trác Thu Dương chẳng là học ở Bắc Kinh ư? Vậy là hẳn nó đến đây. Ở đây nó quen nước quen cái. Chuyện này hẳn đã có dự mưu trước đây. Sáng mai cho người lên Bắc Kinh ngay nhé!

Vũ Hàng nghe nói thở phào nhẹ nhõm. Tăng lão phu nhân quả ghê thật. May là đám Tịnh Huyền đã không đến Bắc Kinh.

Đến ngày thứ hai, lại một ngày tìm kiếm phí sức, chẳng thấy tung tích gì cả. Tăng lão phu nhân cũng đã khàn giọng, mệt mỏi, bà uống thuốc hạ sốt, rồi ngủ say.

Những ngày kế tiếp, ông Mục Bạch tuyển chọn mấy tay chân thân tín để họ đến Bắc Kinh. Nhưng mọi người đều biết rằng, chuyện đó rất ít hy vọng. Vì dù bọn Tịnh Huyền mà có đến đây đi nữa, thì cái thành phố Bắc Kinh to lớn như thế, tìm người đâu phải là chuyện dễ. Mà có tìm được, thì với thời gian nếu họ đã thành thân nhau rồi, cũng đâu có làm gì được. Ông Mục Bạch thấy Vũ Hàng chẳng có vẻ gì là tích cực trong chuyện. Biết Vũ Hàng mong mỏi đừng bắt lại được Huyền. Ông cũng nghĩ lại và cũng thấy hối hận phải chi nghe theo Vũ Hàng từ đầu thì đâu có phải chạy ngược chạy xuôi sâu khổ thế này? Cái bực của ông là không thể đoán được chuyện sẽ xảy đến. Và chuyện đó khiến ông già hẳn đi nhiều.

Tối hôm ấy lão Vưu không dẫn lòng được, đi qua phòng Tăng lão phu nhân. Bấm báo sự việc xảy ra đêm Tịnh Huyền mất tích họ kể là trong đêm đó, họ đã gặp Mộng Hân bé Thu Tịnh và cả Từ má trong vườn

Tăng lão phu nhân nghe nói giật mình nghĩ kỹ, bà chợt nổi giận và không chờ được bà đi thẳng sang phòng Mộng Hân.

Tiếng gậy đập trên nền nghe cồm cộp.

- Mộng Hân! Hãy nói đi! Có phải Tịnh Huyền là do người sắp đặt cho nó trốn không?

Mộng Hân tái mặt:

- Không! Không phải! Con làm sao có thể khiến cô ấy bỏ trốn được? Ai nói thế?

Tăng lão phu nhân quay qua Từ má:

- Từ má! Người hãy quỳ sang đây ta biểu.

Từ má nghe gọi cũng run lập cập:

- Nói đi! Tối hôm kia, người và Mộng Hân với bé Thư Tịnh ra vườn hoa làm gì? Có phải để hỗ trợ cho Tịnh Huyền bỏ trốn không? Có phải là để mở cửa đóng cửa lại cho nó? Đừng có chối gì cả. Tội của bọn người đáng chết thật.

Từ má run rẩy:

- Dạ thưa lão thái thái... Không phải như vậy mà là chúng con ra ngoài vườn để hóng mát, hóng mát thôi.

Tăng lão phu nhân hét lên

- Hóng mát à? Các người tưởng ta chỉ là đưa trẻ lên ba thôi ư?

Rồi bà cầm gậy chỉ thẳng vào mặt Mộng Hân.

- Người phải nói thật hết ra! Chúng nó đã đi đâu? Bây giờ ta đã biết rõ hết rồi. Tịnh Huyền nó đã ngưng tuyệt thực, là nhờ người vẽ đường cho nó. Để nó có thể trốn đi. Người là đứa nội phản, bần tiện, ăn cơm ta mà làm việc cho người. Gia đình ta rồi sẽ tan nát đổ vỡ vì người. Ngày xưa nếu người

đừng có vô tình lạnh lùng, thì Tịnh Nam đâu có ra ngoài tìm bạn, để rồi bị chết thảm. Hôm nay nếu ngươi chẳng vẽ đường hươu chạy thì Tịnh Huyền làm sao lại bỏ trốn với người? Ngươi đúng là ma quỷ, là yêu tinh nghiệp chướng.

Mộng Hân bị chửi như tát, nàng sợ hãi vừa đau lòng nói:

- Nội! Sao nội lại trút trăm tội lên con vậy?
- Đừng có kêu oan trước mặt ta, con người của ngươi tà tâm thế nào, chúng ta đã biết rõ.
- Con có tà tâm cỡ nào, cũng đâu có chuyện dám bán đứng gia đình. Con chưa làm xấu điều gì với ai. Nhiều thứ con phải cần rằng chịu oan ức. Chứ không hề để người khác phải khổ. Trời đất, làm chứng cho con chuyện đó.

Tăng lão phu nhân bước tới, nắm lấy vai Mộng Hân:

- Ngươi không cần đóng kịch! Giờ ta chẳng có thời gian đâu để lý sự với ngươi. Ngươi nói là ngươi đã chịu nhiều oan ức. Gia đình này cho ngươi ấm no đầy đủ, vậy mà còn chưa hài lòng. Còn làm ra chuyện xấu xạ Nhưng thôi để đấy tính số sau. Còn bây giờ ngươi phải nói thật cho ta biết, Tịnh Huyền nó đã đi đâu? Nói!

Mộng Hân lắc đầu liên tục.

- Con thật không biết mà. Con thật tình không biết! Chẳng biết gì cả.
- Ngươi cố tình không khai phải không? Ngươi định trêu tức ta à?

Tăng lão phu nhân đẩy mạnh, Mộng Hân mất thăng bằng ngã lăn về phía bàn, ngã lăn cả ghế. Từ má lúc đó bất kể mọi thứ,

kêu lên:

- Hãy cứu mạng! Cứu mạng! Lão thái thái muốn đánh chết cô tôi rồi...

Ngay lúc đó Vũ Hàng, ông Mục Bạch bà Văn Tú và cả vú em bế Thu Tịnh cũng chạy vào. Thật ra thì Tăng lão phu nhân cũng chỉ muốn ra uy một chút thôi. Nhưng khi nghe Từ má nói như vậy, bà tức khí lên nên sẵn cây gậy trong tay bà nên lấy nện để lên người Mộng Hân. Vừa lúc đó, có tiếng hét lớn ngoài cửa

- Dừng lại! Không được làm vậy.

Tiếng hét đầy giận dữ. Rồi Vũ Hàng nhanh chóng nhảy vào dùng thân che Mộng Hân. Một gậy mạnh lại giáng xuống, chẳng may lại trúng ngay sống lưng của Vũ Hàng, khiến chàng kêu lên:

- Ối da!

Lúc đó, Tăng lão thái thái mới giật mình buông gậy. Bà mở trừng mắt nhìn cảnh trước mắt. Vũ Hàng đang nằm vắt ngang qua Mộng Hân. Vì đòn ban nãy của bà, Vũ Hàng đã nhận thay cho Hân. Bà vội bước đến hối hận đặt tay lên người Vũ Hàng.

- Vũ Hàng, ta...

Nhưng Vũ Hàng bị đau nên nổi nóng, đẩy tay bà ra.

- Đừng có đụng đến tôi.

Lời của Vũ Hàng làm lão phu nhân giật mình, lần nữa bà lùi lại. Trong khi Vũ Hàng quay sang trừng mắt:

- Bà có biết là cây gậy này bao nặng không? Nó có thể giết người. Nếu tôi mà không đỡ kịp. Thân thể yếu đuối của Mộng Hân đây làm sao có thể kham nổi.. Không chết thì cũng bị bại liệt. Bà biết chứ? Tại sao bà lại có thể nhẫn tâm đánh độc như vậy? Nhà họ Tăng là nhà được sắc phong là nhân nghĩa, chứ đâu phải hung bạo đâu?

Chưa ai dám lớn tiếng với lão phu nhân như vậy nên lời của Vũ Hàng làm bà tái mặt. Bà giận dữ nói:

- Mi... mi dám to tiếng với ta ư? Rõ là phản rồi. Ta dạy con dâu của ta, nào có dính líu gì đến người đâu? Mà cây gậy này nào phải mới đánh người lần đầu. Đã có ai bị tàn phế vì nó bao giờ? Mộng Hân hành vi không đoan trang, dám để cho Tịnh Huyền bỏ trốn, thì ta đánh. Đánh cho rõ chuyện, mi chẳng có quyền gì ở đây, hãy tránh xa!

Vũ Hàng không vừa, chụp lấy cây gậy, giữa sự kinh ngạc của mọi người. Chàng ném nó ra ngoài cửa, vừa ném vừa nói:

- Tôi thấy không được là can thiệp. Tôi có quyền tự do của tôi.

Thái độ hung hãn của Vũ Hàng khá bất ngờ, làm Tăng lão phu nhân sững sờ, trong khi ông Mục Bạch xông tới kéo tay Vũ Hàng nói:

- Con điên rồi à? Sao lại dám phạm thượng với nội như vậy chứ?

Mộng Hân vội quỳ xuống, nước mắt đầm đìa nói:

- Vũ Hàng, em mong anh đừng xúc phạm nội như vậy, nội có giận đánh em một hai cây nào có sao? Anh hãy đi đi đừng có vào đây nữa.

Tăng lão phu nhân nhìn Mộng Hân rồi nhìn Vũ Hàng, vừa giận vừa nói:

- Mi đã toàn tâm toàn ý bảo vệ nó. Chẳng lẽ trong chuyện để Tịnh Huyền bỏ trốn, cũng có mi dự phần vào à?

Rồi giọng bà trở nên giận dữ:

- Thôi ta hiểu rồi. Cả hai đứa bây đều có phần, một đứa lo cho Tịnh Huyền, còn một đứa lại thông tri cho Thu Dương, hai bên phối hợp cho màn kịch này đúng không? Nói! Nói ngay! Không nói hở? Người đâu! Hãy đưa Mộng Hân nốt vào từ đường ngay.

ông Mục Bạch bước tới, quỳ xuống trước mặt Tăng lão phu nhân nói:

- Mẹ! Chuyện chưa làm rõ ràng, tốt nhất đừng gây thêm rắc rối. Bây giờ nhà ta đang rối như tơ, đứa bỏ đi thì chưa tìm được. Mẹ phải bình tĩnh, đừng giận dữ như vậy, đừng để cả người còn lại cũng bỏ đi mất.

Tăng lão phu nhân nghe con trai nói, lòng như chùng hẳn xuống, lúc đó bé Thư Tịnh mới bốn tuổi cũng chạy vào, vừa khóc vừa quỳ xuống nói:

- Cố ơi, đừng đánh mẹ con! Cũng đừng nhốt mẹ con nữa.

Lão phu nhân nhìn xuống hai mẹ con Mộng Hân lòng chợt xót xa, khi nghĩ lại mình, hai mươi tuổi đã sống đời góa bụa thủ tiết cho đến ngày nay Để rồi được gì? Một gia đình gần như sụp đổ. Nổi bi thương mấy mươi năm, để đổi lại cái kết quả thế này ư?

Bất giác lệ ứa ra mi, bà nghẹn giọng nói:

- Thôi được! Thôi được!

Rồi quay người đi. Bà Văn Tú đã nhặt lại chiếc gậy cho mẹ chồng. Dìu người trở về phòng riêng. Bóng hai người vừa khuất ngoài cửa là ông Mục Bạch và Mộng Hân không hẹn cùng bước phía Vũ Hàng. Ông Mục Bạch hỏi:

- Con bị nội đánh trúng có nặng lắm không? Có cần gọi bác sĩ không?

Trong khi Mộng Hân thì táo bạo hơn, vừa vuốt lưng Vũ Hàng vừa hỏi:

- Tại sao anh lại nhảy tới vậy? Rủi gậy đó trúng đầu thì sao?

Nói đến đây Mộng Hân mới nhớ ra sự hiện diện của ông Mục Bạch, vội lùi lại nhìn cha chồng. Trong khi ông Mục Bạch như đang giật mình vì thái độ quá thân mật của nàng dâu với Vũ Hàng, Vũ Hàng gượng người đứng dậy, nhìn Mộng Hân, rồi chỉ vào ngực nói:

- Lưng không đau lắm đâu, mà nơi đau nhất là nơi này.

Mộng Hân nghe nói giật mình, quay qua ôm ghì bé Thư Tịnh vào lòng, như cố trấn áp một cái gì đó trong tim. Ông Mục Bạch nhìn con dâu, ông thấy lòng đầy sợ hãi và lo âu. Cái nỗi lo đó còn lớn hơn cả chuyện Tịnh Huyền bỏ đi nữa.

CHƯƠNG 14

Mấy ngày liên tiếp sau đó, nhà họ Tăng vẫn ở trong tình trạng căng thẳng bận rộn. Gần như tất cả gia đình trong nhà đều tiếp tục đổ xô đến các nơi lục lọi tìm kiếm Thu Dương và Tịnh Huyền, nhưng vẫn không tìm thấy một dấu vết nào cả. Và đến lúc này Tăng lão phu nhân có muốn giữ thể diện cho nhà họ Tăng cũng khó. Mặc dù đám gia nhân rất kín tiếng trong lúc truy tìm, nhưng hầu như cả trấn đều biết.

Trong quán cà phê, ở nơi công cộng. Đã có tiếng người xì xào bàn luận. Họ cười hỏi nhau tại sao đến cả bảy công sắc phong của vua ban mà vẫn không giữ được một trái tim xuân tình phơi phới. Rồi họ khơi lại chuyện Thu Đồng ngày cũ. Nhà họ Tăng từng bức tử một đứa con gái ngây thơ Có lẽ đây là điều trời trả báo. Nhà họ Tăng phải dùng cháu gái trả nợ cho nhà họ Trác. ân oán hai họ Tăng Trác lòng vòng. Oan oan tương báo!

ông Mục Bạch nghe những lời bình phẩm trên vừa sợ vừa khó chịu. Nếu cái chuyện này mà thấu đến gia tộc họ Tăng, thì chắc chắn tộc trưởng sẽ ra mặt, và chuyện sẽ không còn nằm trong vòng tay của gia đình nữa. Ở trấn Bạch Sa này, họ Tăng là cái họ lớn nhất nên vẫn có tộc trưởng và cả pháp luật riêng của mình, mà ông tộc trưởng ở đây là Cửu Thái Gia, một người đức cao trọng vọng, tiếng nói lại đầy uy lực. Ông là người đứng ra phán quyết mọi thứ trong dòng họ Tăng. Vì vậy bằng mọi cách ông Mục Bạch phải cố ém kín mọi chuyện, kể cả chuyện Mộng Hân. Có điều Tăng lão phu nhân nào

phải là tay vừa, bên cạnh bà còn có thím Trương và Du má, hai thuộc hạ thân tín.

Hôm ấy đã là hai mươi tám tháng bảy. Thời gian càng kéo dài, nỗi lo trong lòng Vũ Hàng càng vơi nhẹ, Mộng Hân thì gần như bình thường, trên bàn ăn khi gặp nhau, hai người thường trao đổi nhau những cái nhìn kín đáo. Nhưng sự trao đổi đó càng khiến ông Mục Bạch âu lo Thần kinh của lão phu nhân căng thẳng. Mọi chuyện chỉ cần một ngòi nổ nữa là mọi thứ sẽ nổ tung.

Buổi chiều hôm ấy, lão Vưu nhận được một điện tín gọi cho Vũ Hàng, đang định đem về phòng cho chàng, thì bị Ông Mục Bạch chặn lại. Khi mở ra xem, chỉ thấy mấy chữ:

“Hai mươi hai kết, hai mươi lăm đi. Đều khỏe”.

ông Mục Bạch đọc đi đọc lại mấy lần những ám tự đó, và bao nhiêu sự nghi ngờ đã được chứng thực. Ông xông đến phòng của Vũ Hàng. Dẫn mạnh bức điện tín lên bàn, hỏi:

- Thế này là thế nào? Con nói cho ta biết xem.

Vũ Hàng cầm tờ điện báo lên nhìn. Mặt tươi hẳn, chàng quay sang nhìn ông Mục Bạch với nụ cười thành thật nói:

- Đây là điện tín của linh mục Giang gọi đến cho con. Xin lỗi cha! Tại vì con không muốn thấy hai đứa nó đau khổ, mà thuyết phục cha mẹ và nội lại không được. Vì vậy, đành phải mạo hiểm. Tất cả những chuyện đó là con làm, sắp đặt ra, còn Mộng Hân thì chẳng liên can gì. Xin cha mẹ đừng nghĩ oan cho cô ấy tội nghiệp. Còn nội dung của bức điện tín này thì cho biết là Thu Dương và Tịnh Huyền đã cưới nhau hôm hai mươi hai và ngày hai mươi lăm đã lên tàu. Đến hôm nay thì

họ đã lênh đênh trên biển được ba ngày. Họ đã rời Trung Quốc sang nước Anh. Vì vậy, mọi người đừng có tìm kiếm nữa vô ích. Thế là xong, cái hòn đá treo trên tim con bấy lâu coi như đã gỡ xuống. Con sẽ sang nội thủ nhận sự thật ngay, rồi nội có muốn xử sao thì xử, để Mộng Hân không bị hàm oan.

Vũ Hàng nói xong và dậm bước chân ra ngoài, nhưng ông Mục Bạch đã giữ tay chàng lại, lớn tiếng:

- Ta không cho phép con đi, hãy quay lại đây!

ông đẩy Vũ Hàng ngồi xuống ghế, trừng mắt nói:

- Đúng là con kế hoạch, nhưng Mộng Hân cũng có tham gia, đúng không? Vì vậy Mộng Hân buổi tối hôm ấy mới có mặt trong vườn sau. Các con đúng như điều nội đã nói, một đứa nội ứng, còn một là ngoại hợp. Đúng không?

Vũ Hàng vội đính chính:

- Không phải. Mộng Hân có mặt ở vườn sau, hoàn toàn là sự tình cờ.

ông Mục Bạch gào lên

- Tình cờ à? Đến phút này mà con vẫn còn lờ dối tạ Ta và con cùng một lập trường mà tại sao con lại không nói thật chứ? Con hãy nói rõ lại đi. Mộng Hân đã giữ vai trò gì trong chuyện này.

Vũ Hàng chẳng có gì giấu diếm nữa:

- Cha đừng có hét nữa? Cha muốn hỏi con là Mộng Hân đóng vai trò gì trong chuyện này ư? Giản dị vô cùng. Cô ấy như kẻ đã cầm dao đâm vào tim con. Chuyện giữa con và Mộng Hân

cha là người đã biết rành quá mà. Vậy mà cha nhẫn tâm đứng ngoài nhìn chúng con giãy chết. Cha muốn biết sự thật thì con cũng nói sự thật. Vé tàu đó là con mua cho con và Mộng Hân đấy. Còn lễ cưới được chuẩn bị cũng là để dành riêng cho hai con. Không ngờ khi con quay lại nhà, thì xảy ra chuyện của Tịnh Huyền. Để đến phút cuối cùng, mọi người mới quyết định cùng nhau bỏ trốn. Vì vậy, trong cái đêm hai mươi hôm đó. Cùng dự định bỏ đi chẳng phải chỉ một mình Tịnh Huyền mà còn có con, Mộng Hân, Từ má và cả bé Thư Tịnh. Nếu không vì bé Thư Tịnh đột ngột tỉnh dậy la khóc, khiến cho Mộng Hân trong một phút mất can đảm. Thì bây giờ, tất cả chúng con đều đã lênhên trên chuyến tàu đến nước Anh rồi.

ông Mục Bạch giậm chân, lão đảo kêu lên:

- Trời ơi! Trời!

Ngay lúc đó, cánh cửa mở tung, Tăng lão phu nhân xuất hiện với gương mặt giận dữ, bà nhìn thẳng Vũ Hàng nghiêng rằng nói:

- Hay quá hử? Bây giờ ta mới biết được tất cả sự thật.

ông Mục Bạch kinh hãi, đứng bật dậy:

- Me... mẹ đến đây từ bao giờ vậy?

- Ta nhìn thấy con cầm tờ điện tín rồi hấp tấp chạy đến đây là biết có chuyện không bình thường. Dám quyến rũ em dâu, rồi xúi giục em gái làm chuyện nhơ nhớp. Mà cấu kết với người ngoài để phá hoại gia cang của ta, khiến cho bao nhiêu truyền thống đẹp đẽ, thơm tho trong nhà phải lụn đi. Mà hành động như vậy khác nào quật mồ tổ tiên tạ Giết hết những

người còn lại đang sống trong nhà. Thật là... ta cũng không biết phải dùng lời gì để hình dung người. Bởi vì... người đầu còn là con người? Người là ma quỷ đầu thai.

Rồi bà quay đầu ra sau nói:

- Văn Tú đầu? Con hãy cùng thím Trương và Du má đi bắt con Mộng Hân đến tòa đại sảnh ngay! Hôm nay ta phải làm sạch cái ngôi nhà này.

Mộng Hân bị áp tải đến tòa đại sảnh, chưa hoàn hồn thì đã bị Tăng lão phu nhân tát cho một tát.

- Người là thứ lẳng lơ, vô liêm sỉ, ăn cơm nhà tiếp tay giặc ngoài, đê tiện một cách khủng khiếp. Đã là dâu góa của nhà họ Tăng lại quyến rũ trai để ngoại tình, làm bại hoại gia phong nhà ta Người làm thế có lỗi đạo với chồng quá cố của người không chứ?

Vừa hỏi, bà lại vừa tát thêm một tát vào mặt Mộng Hân, nàng bị đánh ngã xuống đất, Vũ Hàng lại nhảy ra:

- Đừng đánh cô ấy. Đừng đánh! Tôi đây, hãy đánh đi. Đừng có động tí là đánh đàn bà yếu đuối, chẳng dám phản kháng.

Lão phu nhân giận cực điểm:

- Lão Vưu! Lão Dương! Đại Xương, Đại Thanh đầu, các người hãy giữ chặt hắn. Đừng để hắn lộng hành, chẳng xem ai ra gì, thì còn ra cái thể thống gì nữa.

Rồi bà trừng mắt nhìn Vũ Hàng:

- Mộng Hân là dâu con nhà họ Tăng. Người phải biết điều một chút bằng không sẽ hối hận đấy.

Lão Vu, lão Dương... đều đã đến, họ nhảy vào giữ lấy Vũ Hàng, chàng chống lại. Đại Xương, Đại Thanh cũng vào trận, thế là Vũ Hàng bị giữ chặt không làm sao động đậy được nữa. Vũ Hàng tức quá lớn tiếng.

- Mộng Hân mà bị hành tội như ngày nay, để gánh bao điều sỉ nhục, đó là vì cô ta quá hiền lành, quá yếu đuối, quá nhiều tinh thần trách nhiệm và đạo đức. Vì vậy mới không bỏ các người mà đi. Nếu không ngay cái đêm hai mươi kia, chúng tôi đã giống Tịnh Huyền, cao bay xa chạy rồi. Và như vậy, các người làm gì ai được chứ? Vì vậy, tôi xin các người hãy suy nghĩ cho kỹ. Đừng để cái quan niệm đạo đức cũ kỹ kia che mắt mà hành xử. Cô ấy chỉ đáng thương chứ không đáng tội. Cô ấy không làm chủ được cuộc đời mình, bất cứ điều gì cũng do người khác sắp đặt. Lấy chồng rồi ở góa... ngay cả cái tai nạn bị thảm nhất là tôi đây. Cô ấy cũng không biết làm sao trốn tránh được, vì vậy nếu quý vị mà muốn tìm hiểu ai sai thì đó là định mệnh, là ông trời làm sai! Còn giữa tôi với Mộng Hân, chúng tôi yêu nhau thật tình. Tôi sẵn sàng đánh đổi cuộc đời mình để mang lại hạnh phúc và niềm vui cho cô ấy, mà còn chưa được chấp nhận. Cô ta đúng là dâu con của nhà họ Tăng thật, nhưng đó chỉ là cái duyên. Tại sao các người không nghĩ lại, giúp cho Mộng Hân một cơ hội sống? Mà lại muốn chôn sống đời người ta ngay từ tuổi thanh xuân.

Vũ Hàng nói thật to cho mọi người nghe. Nhưng lời của chàng chỉ làm cho Tăng lão phu nhân giận dữ thêm, bà hét:

- Toàn là những lời nói ngang nói ngược. Mộng Hân sinh ra là người họ Tăng thì chết đi cũng là ma nhà họ Tăng. Không thể làm khác đi được. Cũng không thể nói hay tính chuyện ở góa bao nhiêu năm, chịu đựng thế này thế kia. Nhà họ Tăng từ bao đời nay đã coi đây là một thước đo đạo đức. Ngay cả

ta đây này cũng phải thủ tiết từ nhỏ. Đây là chuyện đương nhiên. Tại sao đến người thì lại biến thành chuyện vô nhân đạo? Tại sao lại là chôn sống cả đời người? Đó là vì người sống buông thả, hạ cấp. Những kẻ xấu xa như Mộng Hân chỉ làm nhục gia phong nhà họ Tăng. Vậy thì chỉ có thể bắt nó chết để giữ gìn danh tiết cho nhà ta.

Mộng Hân nghe nói run rẩy, còn Vũ Hàng và ông Mục Bạch đều tái mặt. Ông Mục Bạch can thiệp:

- Mẹ! Đừng mẹ! Đừng nên làm chuyện đó. Bi kịch xảy ra trong nhà chúng ta nhiều quá rồi. Sống chết ly biệt bao nhiêu là đủ. Thôi đừng để chuyện đó xảy ra nữa.

Tăng lão phu nhân giận dữ:

- Nhưng những bi kịch đó nào phải là do ta tạo ra đâu? Mà do chính bọn nó. Mộng Hân đã bái lạy qua cổng trình tiết rồi mới gả vào nhà ta. Bây giờ lại định bêu xấu nhà ta. Với loại đàn bà đó, đúng ra không cần ta bức tử, nó phải biết tự xử chứ làm gì còn mặt mũi mà sống?

Mộng Hân đang quỳ đột nhiên đứng dậy chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói:

- Các người muốn ta chết thì ta sẽ tự tử cho các người xem.

- Mộng Hân!

Vũ Hàng nghe Mộng Hân nói vậy sợ hãi kêu lên và dùng hết sức bình sinh đẩy mạnh đám gia đình đuổi theo. Chàng nắm được Mộng Hân kéo lại, giọng đầy ghen ngào nói:

- Em muốn đi tự vẫn ư? Tại sao em lại có thể tàn nhẫn như vậy với tôi chứ? Em đã có một quyết định sai lầm, quá sai lầm

rồi. Nếu em đồng ý đi với tôi thì mọi chuyện đã tốt đẹp. Bây giờ em lại yếu đuối không biết tự tranh đấu cho sự sinh tồn của mình. Chỉ vì mấy lời nói kia mà em đã chịu thua ư? Như vậy là em đã xử sự với anh thế nào? Em biết mà. Cuộc đời em và cuộc đời anh đã gắn liền nhau. Nếu em muốn chết anh sẽ cùng chết.

Mộng Hân nhìn Vũ Hàng, nước mắt như mưa.

ông Mục Bạch thấy vậy, quỳ xuống trước mặt Tăng lão phu nhân nói:

- Mẹ! Người xưa nói, hổ phụ không ăn thịt hổ tử. Nếu mẹ mà bức tử chết Mộng Hân thì cũng có nghĩa là bức chết cả Vũ Hàng. Nhà họ Tăng chúng ta chỉ còn lại duy nhất một đứa con này. Xin mẹ hãy suy xét lại, đừng gây nên hậu quả nghiêm trọng. Đừng bức tử cả đứa cháu đích tôn cuối cùng của nhà họ Tăng.

Lời của ông Mục Bạch vừa thốt lên làm cả nhà kinh ngạc, nhất là bà Văn Tú, bà chẳng hiểu chồng nói gì cả. Tăng lão phu nhân trừng mắt nhìn Mục Bạch, bà giận run người, nói:

- Con định mang cái màn kịch đó ra để dọa ta nữa ư? Ta đã bị cái câu chuyện hoang đường của con hại đến mức này rồi, chớ nếu không khi biết chuyện của Mộng Mộng Hân với Vũ Hàng mới nảy sinh, chỉ cần ta cắt đứt mọi quan hệ đuối thẳng Vũ Hàng đi là xong. Tại nó đâu còn cơ hội để mà thông đồng đến tình trạng này chứ? Ngày nay, nhà chúng ta gần như tan nhà nát cửa. Tất cả đều là do con gây ra. Vì cái câu chuyện đáng chết của nó đánh trúng vào yếu điểm của tã Đế ta tin Vũ Hàng là con rơi của con một thẳng con rơi trời đánh. Nó là ma là quỷ, ta không còn tin những điều đó nữa đâu.

ông Mục Bạch kêu lên:

- Đứng! Đứng! Nó thật sự là con ruột của con mà. Nó là giọt máu roi của con đấy.

Vũ Hàng đau khổ kêu lên:

- Cha! Sao cha cứ đóng kịch mãi vậy? Lần trước cha đã dặt chuyện để con khỏi phải ở rể trong nhà này. Con tạm chấp nhận. Còn bây giờ con chẳng muốn cha lại nói dối lần nữa đâu. Nó mất nhân cách lắm... Mà làm một đứa con roi cũng có gì là vinh dự? Hôm nay con đã nhìn rõ cái bộ mặt thật của gia đình này. Có là con nuôi hay con ruột gì con cũng không nhận đâu.

Tăng lão phu nhân nghe Vũ Hàng nói vậy vô cùng tức giận. Bà quay qua ông Mục Bạch:

- Đấy con có nghe chưa? Một đứa đầy lòng phản phúc như vậy, mà con cứ nói là con ruột. Có chết ta cũng không tin điều đó.

Bà Văn Tú càng nghe càng thấy kỳ cục nên không dẫn được, bà chen vào:

- Mẹ và anh nói gì vậy? Ai là con roi? Ai là con ruột? Thật giả thế nào? Tại sao con chẳng biết gì cả.

Tăng lão phu nhân chưa voi con giận nói:

- Bởi vì chồng con nó thích thêu dệt nó thường hay nói dối làm sao ta tin? Chuyện chẳng có bằng chứng cụ thể gì cả nên ta chẳng kể lại cho con nghe.

ông Mục Bạch vội vã nắm tay Vũ Hàng kéo về phía lão phu nhân, vừa khóc vừa nói:

- Con nói thật mà, con nói thật đấy, con có bằng chứng rõ ràng.

Rồi quay sang Vũ Hàng, ông nói:

- Vũ Hàng, con hãy tha thứ cho cha, nhưng đây là sự thật. Con chính là con ruột ta, một giọt máu rơi ngày cũ... xin mọi người hãy chờ tôi một chút. Tôi sẽ mang bằng chứng tới. Đây là nỗi ray rứt ba mươi mấy năm qua của tôi. Xin mọi người hãy chờ tôi sẽ mang lại ngay.

Nói xong, ông vội vã bỏ chạy ra ngoài làm người còn lại trong phòng đều ngơ ngẩn. Mộng Hân cũng trong số đó, bà bây giờ nàng mới hiểu ra, tại sao bao nhiêu năm qua, cha chồng nàng lại cư xử tốt với Vũ Hàng như vậy.

Trực giác cho Tăng lão phu nhân biết đây là một sự thật. Câu chuyện rồi đây sẽ được làm sáng tỏ. Vì vậy bà ra lệnh cho tất cả gia nhân lùi ra ngoài, chỉ còn bà, Văn Tú, Vũ Hàng và Mộng Hân ở lại mà thôi.

ông Mục Bạch đi ra ngoài một lúc lâu sau mới quay lại với hai quyển vở cũ. Một quyển ông đưa cho Tăng lão phu nhân, một quyển ông đưa cho Vũ Hàng. Ông lật từng trang một, giải thích

- Vũ Hàng, đây là nhật ký của mẹ con, do chính mẹ con viết, mẹ con kể rõ tất cả từ lúc quen cha, đến lúc yêu nhau rồi khi con chào đời, mọi thứ đều rõ ràng. Mẹ con là một kỳ nữ có tài, chỉ tại cha phụ người nên người mới tìm cái chết. Chuyện này làm cha ray rứt ân hận bao nhiêu năm qua. Bây giờ con rõ rồi chứ? Mẹ ruột con tên thật là Liễu Ngân Thúy, một người con gái có cá tính mạnh, nên khi con chào đời, chưa đầy

tháng tuổi, mẹ con vì muốn con được khai sinh đầy đủ, nên đòi cha phải cưới người làm vợ chính thức, nhưng con biết đây, gia đình cha thì gia phong kiến nghiêm minh, mà lúc đó cha đã đính hôn với mẹ Văn Tú ngày nay của con rồi, làm sao có thể làm được chuyện đó? Thế là trong phút giận dữ, cha còn nhớ, đêm ấy mưa rất to, mẹ con bế con bỏ đi mất. Từ đó hoàn toàn bất tin. Cha đâu ngờ là mẹ con đã mang con bỏ trước giáo đường thánh mẫu, rồi bỏ chạy ra hồ tràm mình. Mười lăm năm trời cha bỏ công đi tìm. Tìm mãi mới nhận ra con ở viện mồ côi thánh mẫu. Linh mục Giang đã nhiều lần căn dặn cha là đừng bao giờ nói cho con biết sự thật. Vì nếu con biết, con sẽ hận cha mà bỏ đi lần nữa nên cha cứ nuôi con mà chẳng dám nhận. Bây giờ mọi chuyện đã đến nước này. Cha không thể tiếp tục giấu kín, con xem này...

ông Mục Bạch vừa nói, vừa run rẩy lật từng trang:

- Con thấy bài thơ tám chữ này chứ?

Tình định Vũ Hàng

Trời đất dài lâu.

- Đó là chữ của mẹ con. Nét chữ rất đẹp, rất bay bướm. Hai câu này mẹ con viết để đánh dấu một ngày. Hôm ấy khi ba mẹ biết nhau là lúc trời Hàng Châu đang vào mùa mưa. Vì vậy sau đó ta mang mấy chữ trên đến nhờ thợ bạc đúc thành một miếng kim bài nhỏ. Vũ Hàng, đó chính là miếng kim bài mà con mang nơi cổ. Con lấy xuống so với nét chữ trong nhật ký xem, nó có khác nhau không?

Vũ Hàng nhìn quyển nhật ký, chăm chú ngẫm tám chữ trong hai câu thơ rồi lấy tấm kim bài đeo trên cổ ngẫm nhìn. Bất giác hiểu rõ mọi thứ, sự phát hiện đột ngột này làm cho Vũ

Hàng hoàn toàn bối rối. Chàng chẳng biết làm sao nữa, chỉ ôm chầm quyền sách trước ngực lòng trăm mối ngổn ngang. Buồn hay vui? Chỉ thấy người như hụt hẫng. Như rơi vào một khoảng không sâu thẳm. Sao lại có thể như vậy được chứ? Vũ Hàng ngẩng đầu lên nhìn ông Mục Bạch. Miệng lẩm bẩm:

- Không! Không! Không làm gì có chuyện đó. Tôi chẳng bao giờ tin chuyện đó

ông Mục Bạch nắm lấy tay Vũ Hàng bóp mạnh:

- Đừng nên phủ nhận cha, Vũ Hàng! Vũ Hàng! Bây giờ thì cha không để con đào thoát. Mà cha cũng không lẩn tránh sự thật. Cha phải nói lớn cho mọi người biết con chính là con của ta Đưa con ta hăng hãnh diện, hăng yêu quý một cách vụng trộm bấy lâu nay. Ta không còn sợ gì nữa.

Bà Văn Tú run rẩy nhìn chồng, bà hoàn toàn thất vọng, nhưng lúc đó ông Mục Bạch nào có để ý đến bà. Bao nhiêu tình cảm đang tuôn trào vào Vũ Hàng.

Còn Tăng lão phu nhân sau một lúc xem xét cẩn thận quyền sách, bà có vẻ đã tin chắc đây là sự thật, bà cảm quyền vờ đi về phía Vũ Hàng với một chút ân hận.

- Vũ Hàng, thì ra con cũng là máu thịt của nhà họ Tăng. Vậy mà bấy lâu nay, nội đã cư xử không tốt với con. Bây giờ mọi chuyện đã sáng tỏ, nội rất hối hận, nội hứa sẽ hết lòng yêu quý con.

Vũ Hàng hét to.

- Không! Tôi không chấp nhận chuyện này vì như vậy là không công bằng, là bất công. Tôi không bao giờ chấp nhận

như thế.

Rồi Vũ Hàng trừng mắt, nhìn về phía ông Mục Bạch:

- Tại sao mãi đến bây giờ cha mới nhận mà không nói ngay từ đầu? Để tôi phải phân vân khát khao, muốn biết rõ tông tích mình. Tại sao tôi lại là đứa trẻ mồ côi, không được thừa nhận? Nếu lúc đó mà tôi biết ngay, thì có phải là tôi đã dễ xử sự với cha hơn không? Đằng này cha đến với tôi như một người ân, cha đã lừa gạt để được tôi tin tưởng và kính trọng. Do đó, thời gian qua tôi đã bị cha sử dụng như một con cò. Tôi bị trói chặt bằng cái ân nghĩa sâu nặng. Không dám làm gì cả. Tôi phải sống mãi trong cái mặc cảm mình là đứa con côi không thân thích, được cha nhận làm con nuôi. Và sống giữa cái cảnh ăn nhờ ở tạm, phải uống nước nhớ nguồn. Bao nhiêu năm qua, ở nhà họ Tăng này tôi đã phải sống bằng thứ tình cảm mâu thuẫn. Tự ái và chịu đựng để trả ơn chen kẽ nhau. Vậy thì... có phải là chính cha lại tiếp tục hành hạ tôi đó không?

ông Mục Bạch nhanh chóng biện hộ.

- Cha biết! Cha biết! Ta cũng đau buồn có thua gì con? Ta cũng phải sống một cách khổ sở vì lương tâm cắn rứt, nào có sung sướng gì đâu? Vũ Hàng! Con đừng có giận cha Con hãy suy nghĩ kỹ xem, đã có bao nhiêu lần ta định nói, hay ám chỉ cho con biết, nhưng khi ta vừa gọi chuyện là con dùng dùng nổi giận. Con nói con căm thù cha mẹ ruột con, vì đã tàn nhẫn bỏ con. Thái độ con như vậy làm sao ta dám mở lời? Ta sợ nhất một điều, đấy là phải đánh mất con một lần nữa.

- Thế tại sao bây giờ cha lại nói rằng Cha tưởng là lúc này cha sẽ có thể giữ con lại được ư? Cha thật can đảm, dám đem chuyện bức mẹ con đi vào đường tuyệt lộ! Cha đã khiến con

phải sống bao nhiêu năm qua trong cô nhi viện. Thế mà còn nói là “Tình định Vũ Hàng, Trời đất dài lâu” ư? Cái lời đó thế nào? Nó không vượt nổi cái quan điểm giai cấp của cha Thì ra cái thái độ vô tình đó là truyền thống của nhà họ Tăng ư?

ông Mục Bạch đau khổ cắt ngang:

- Không phải con ơi! Bây giờ con có thù, có hận gì ta cũng cảm thông, ta không dám đòi hỏi trong một phút một giây là con có thể cảm thông cho ta Đến nước này, ta đâu có gì để giấu diếm. Ta biết là ta có lỗi với mẹ con, ta đã khiến con thiệt thòi nhiều. Chẳng làm sao đền bù được. Nếu ta có thể làm điều gì để gọi là khiến con an ủi, khuây khỏa một chút, để cho bi kịch trong gia đình này chấm dứt ở đây thì ta sẵn sàng, dù phải hy sinh cả mạng sống của mình

Vũ Hàng đột ngột nhìn thẳng vào mắt ông Mục Bạch, nói:

- Vậy thì hãy để cho tôi và Mộng Hân lấy nhau đi!

Câu nói của Vũ Hàng vừa thốt ra là Mộng Hân, Tăng lão phu nhân, ông Mục Bạch, bà Văn Tú đều giật mình, căn phòng chìm trong cái không khí căng thẳng.

Cuối cùng, ông Mục Bạch đã quỳ xuống trước mặt lão phu nhân thảng thốt:

- Mẹ! Thôi thì hãy làm theo lời yêu cầu của nó. Cho hai đứa nó thoát khỏi Bạch Sa trấn này ngay, để đến Hàng Châu, ở đấy Linh Mục Giang sẽ làm lễ cưới cho chúng, là chúng ta hoàn toàn tránh khỏi dị nghị của xóm làng.

- Không được.

Bà Văn Tú đột ngột lên tiếng. Đây là lần đầu tiên mọi người

thấy bà phản kháng. Bà vừa khóc vừa nói:

- Bây giờ thì em mới rõ. Anh chỉ là một ngụy quân tử. Bao nhiêu năm qua, anh đã dành hết tình cảm cha con của anh cho Vũ Hàng. Anh làm cho thằng Tịnh Nam nó bất bình, nó mới bị chết thảm như vậy cũng vì đứa con riêng của anh, mà anh đã hy sinh thằng con của chúng ta. Bây giờ còn cho phép nó đoạt lấy vợ của Tịnh Nam nữa. Anh muốn mọi thứ đều tốt lành cho Vũ Hàng, còn con trai tôi nằm dưới tuổi vàng kia. Nó làm sao chết yên được? Và người mẹ nó đây, phải sống thế nào chứ?

ông Mục Bạch trợn mắt, như đến bây giờ ông mới nhớ lại bà Văn Tú. Ông bực dọc nói:

- Bây giờ mọi chuyện đã rồi beng thế này, bà đừng có làm rối thêm được không? Thằng Tịnh Nam của chúng ta, chúng ta đã không dạy được, không giữ nó được. Có hối hận thế nào cũng muộn rồi. Còn Vũ Hàng và Mộng Hân chúng nó đang sống sò sò đây. Không xử lý làm sao êm chuyện? Hãy tạm thời quên đứa đã chết lo cho đứa đang sống trước đã có hơn không?

Và rồi, ông quay qua nhìn Tăng lão phu nhân:

- Mẹ! Bầy cống sắc phong đó nặng nề vây chặt chúng ta quá. Thôi thì hãy làm sao để bọn trẻ bớt bị hành hạ đi nào.

Tăng lão phu nhân ngỗ ngàng đưa mắt nhìn về hướng xạ Bà không biết phải làm gì nữa, trong khi bà Văn Tú hết nhìn mẹ chồng, lại nhìn Vũ Hàng và Mộng Hân, đến nhìn người chồng bao nhiêu năm chung sống, thì ra ông Mục Bạch tuy sống chung nhưng chẳng hề yêu bà. Trong gia đình này, bà làm dâu, làm vợ, làm mẹ hết lòng. Tưởng là đã có một tình

yêu hạnh phúc, không ngờ... đến bây giờ, khi tuổi đã xế chiều, mới phát hiện ra chồng có con rơi... Điều đó làm lòng bà tan nát, bà không làm sao có thể chấp nhận một sự thật như vậy.

Bà Văn Tú đứng dậy, đi nhanh ra ngoài cửa. Trong phòng bấy giờ không khí vẫn căng thẳng nên chẳng ai để ý đến sự vắng mặt của bà.

Bà Văn Tú ra ngoài, chợt nhận ra trong cái gia đình này, bà chỉ là một chiếc bóng mờ, chẳng có đóng một vai trò nào cả. Bà đi thẳng ra cổng, đến thẳng nhà tộc trưởng họ Tăng là Cửu Thái Gia.

Và thế là toàn bộ chuyện ở nhà họ Tăng, cả trấn Bạch Sa đều biết cả.

CHƯƠNG 15

Tờ mờ sáng hôm sau, tám vị trưởng lão họ Tăng do Cửu thái gia dẫn đầu, đã có mặt ở nhà họ Tăng lão phu nhân. Họ đi thẳng đến Từ đường, ở đây thảo luận hơn hai tiếng đồng hồ với lão phu nhân, ông Mục Bạch và bà Văn Tú. Chẳng ai biết họ đã thảo luận với nhau điều gì. Sau đó Vũ Hàng và Mộng Hân được đưa vào. Hai người ngược nhìn lên, chỉ thấy tám vị trưởng lão ngồi thành một hàng dài trước mặt, Tăng lão phu nhân và ông Mục Bạch, bà Văn Tú ngồi ở hai bên, người nào sắc mặt cũng đều ra vẻ nghiêm trọng. Mộng Hân bấy giờ mới hiểu ra, mình đang đứng trước phiên tòa, chờ bị xử án.

Cửu Thái gia râu tóc bạc phơ Thái độ nghiêm khắc, là người lên tiếng trước:

- Mộng Hân! Mẹ chồng của người đã báo cáo hết tội lỗi ngươi cho bọn ta biết. Bây giờ ta hỏi ngươi, có nhận tội không?

Mộng Hân cúi đầu nhìn xuống như một tội phạm, nói nhỏ:

- Con xin nhận tội.

- Nói lớn lên nào!

Cửu thái gia cao giọng, làm Mộng Hân kinh hãi:

- Vâng, con xin nhận.

- Ngươi công nhận là đã có tình ý bất chánh với Giang Vũ Hàng, lỗi đạo làm người, làm bại hoại gia phong, vượt lễ

giáo, làm loạn luân thường, phải không?

Mộng Hân nghe kể một lô tội trạng muốn ngất xỉu. Chưa kịp nói gì thì Vũ Hàng đã bất chấp mọi thứ, lên tiếng:

- Không phải! Tất cả là do tôi quyến rũ, dụ dỗ cô ấy. Tội của tôi quý vị lại trút lên người cô ta thì bậy quá! Muốn xử thì hãy xử tôi nè. Đừng có làm khổ làm khó một người đàn bà yếu đuối. Tất cả chuyện đã xảy ra đều do tôi chủ động.

Một vị trưởng lão lớn tiếng:

- Vô lễ! Đây là chuyện nội bộ của dòng họ Tăng chúng ta Mọi thứ phải để Cửu thái gia định, người chẳng có tư cách chen vào.

Vũ Hàng bức dọc nhìn lên chợt nhiên có sự so sánh. Chàng thấy tám ông trưởng lão họ Tăng kia chẳng khác gì bảy chiếc cổng sắc phong bằng đá bên ngoài. Khác chẳng là bảy chiếc cổng đó chẳng biết nói. Còn đây là tám con người cố chấp. Nếu bây giờ mà tranh luận với họ, có khác nào nói chuyện với đá đầu? Vì vậy Vũ Hàng không nói thêm một tiếng nào nữa. Cửu thái gia lại tiếp:

- Mộng Hân! Việc làm của ngươi, tám vị đại trưởng lão ở đây sau khi nghe cha chồng ngươi trình bày và biện hộ cũng như sau khi thảo luận, đều thống nhất với quyết định sau. Chúng ta sẽ cho ngươi chọn một trong hai con đường.

ông ta nói đến đây dừng lại để tăng thêm tính quan trọng, khiến Mộng Hân muốn nghệt thở.

- Một là ngươi phải xuống tóc, quy y cửa phật suốt đời không được hoàn tục. Không được gặp gỡ Giang Vũ Hàng, một lòng một dạ tu tịnh.

Mộng Hân nghe phán, muốn ngắt xiu:

- Còn con đường thứ hai. Vì cái hành vi dâm ô của ngươi nên phải loại trừ ra khỏi Tăng tộc... lúc ngươi vào nhà họ Tăng đã đi qua bảy cổng sắc phong. Vậy thì khi bị khai trừ ra khỏi Tăng tộc, ngươi cũng phải chui qua bảy chiếc cổng đó. Mỗi lần đến một cổng, người phải dập đầu ba cái, nói một câu “Mộng Hân tội lỗi đầy đầu, không xứng đáng với liệt tổ, liệt tông nhà họ Tăng”. Và khi qua khỏi bảy cổng này xong, là coi như ngươi chẳng còn liên can gì đến nhà họ Tăng của ta nữa. Ngươi có quyền tái giá hay làm gì thì làm chúng ta hứa là chẳng can thiệp.

Mộng Hân mở to mắt, Vũ Hàng cũng vậy. Họ đã tìm thấy tia sáng ở cuối đường hầm. Mộng Hân nhìn lên rụt rè hỏi:

- Có đúng như vậy không? Chỉ cần đi qua bảy cổng sắc phong, dập đầu xưng tội... là có thể được trả tự do à?

Đám trưởng lão lạnh lùng gật đầu, Tăng lão phu nhân nhìn Mộng Hân, có vẻ xúc động nói:

- Mộng Hân, để giữ thanh danh nhà ta, ta khuyên con nên chọn con đường thứ nhất, nương tựa cửa Phật thì con vẫn là mẹ của Thư Tịnh, còn nếu con chọn con đường hai, thì mãi mãi hai mẹ con sẽ không còn được gặp nhau.

Mộng Hân đau khổ nhìn lên, nói:

- Đừng! Nội đừng nên cư xử với con như vậy! Nội không được tước được quyền làm mẹ của con. Quý vị Ở đây ai cũng đã từng có nỗi khổ bi mất con. Tại sao không thông cảm cho người khác chuyện đó?

- Nếu ngươi thật sự yêu Thư Tịnh, thì ngươi phải nghĩ đến

tương lai của nó, nó cần hãnh diện vì mẹ nó. Và như vậy thì con đâu thể chọn chuyện đi trở ra cổng sắc phong? Vì đó là con đường bị vạn người nguyên rửa, lưu xú cả đời. Thôi con chọn đường thứ nhất đi con nhé?

Vũ Hàng vội vàng can thiệp:

- Đừng Mộng Hân! Em không cần chọn con đường nào cả. Thời đại bây giờ là thời đại văn minh rồi, tại sao có thể muốn xử thế nào thì xử.

Rồi Vũ Hàng nhìn lên, trừng mắt với Tăng lão phu nhân và tám vị trưởng lão.

- Mộng Hân bây giờ chồng đã chết. Cô ấy có quyền yêu và được yêu chứ? Các người hãy bỏ cái thói thờ phượng mấy cổng đá vô tri vô giác đó đi. Muốn đem con người ra tế sống mấy thứ vô nghĩa đó à? Đó có phải là một việc làm ngu xuẩn vô nghĩa không chứ?

ông Mục Bạch thấy Vũ Hàng nói như vậy rất sợ hãi vội can ngăn:

- Vũ Hàng! Con không được phép vô lễ với các vị tộc trưởng!

Nhưng Vũ Hàng nói:

- Tôi đề nghị con đường thứ bạ Tôi sẽ đưa Mộng Hân đi thật xa và tuyệt đối không quay lại trấn Bạch Sa này nữa. Có được không?

Cửu thái gia nghiêm sắc mặt:

- Đâu có chuyện dễ dàng như vậy? Muốn đi là đi được ngay, muốn dứt là dứt được liền à? Mặc cho ngươi có nghĩ thế nào. Mộng Hân là con dâu con nhà họ Tăng, thì phải nghe theo

luật nhà họ Tăng sắp đặt. Không có cách nào khác.

ông còn nói bồi thêm:

- Còn nếu người không đồng ý muốn thừa lên huyện lên tỉnh gì đó thì thừa. Nhưng ta nghĩ là có thể nào thì quan cũng phải thuận theo lòng dân thôi.

Vũ Hàng trừng mắt nhìn Cử thái gia, chàng biết là điều ông ta vừa nói không phải là không có lý, nên quay qua Mộng Hân nói:

- Mộng Hân, em đừng có chọn cái nào cả, xem họ làm gì được em.

Tăng lão phu nhân thì nói:

- Mộng Hân, con nên giữ sĩ diện cho thằng Tịnh Nam một chút, nếu con mà chọn con đường thứ hai, thì Tịnh Nam nó sẽ không ngủ yên dưới tuổi vàng.

Người này nói một lời, người kia nói một lời. Nhưng đa số đều bảo Mộng Hân chọn con đường số một. Chỉ có ông Mục Bạch là áo não, không nói gì hết. Và trong cái không khí ồn ào trên, Mộng Hân đột ngột nhìn lên, với ánh mắt kiên định. Cô đã chọn lựa, cô nói một cách tỉnh táo:

- Tôi quyết định chọn con đường thứ hai. Tôi sẽ đi qua cổng sắc phong, dập đầu tạ tội với tổ tiên nhà họ Tăng. Đó là cái nợ phải trả. Trả nợ xong, coi như ân oán của tôi và nhà họ Tăng đã giải quyết xong, Tôi sẽ không còn bị lương tâm cắn rứt. Cũng không phải sợ, phải thương trộm nhớ thăm ai. Tôi sẽ được tự do như được tái sanh! Đó là chưa nói đây là con đường mà lòng tôi muốn, tôi khát khao từ lâu, tôi sẽ không hối tiếc gì về chuyện này, còn riêng bé Thư Tịnh.

Mộng Hân ngẩng đầu nhìn về phía Tăng lão phu nhân nói:

- Tôi biết... một ngày nào đó rồi nó sẽ khôn lớn, và lúc nó lớn khôn, thì thời đại đã thay đổi tôi tin là nó sẽ thông cảm cho tôi. Không thấy xấu hổ vì sự lựa chọn của tôi mà có khi còn hãnh diện vì chuyện tôi dám làm. Tôi không để cho những chiếc cổng sắc phong kia đè bẹp tôi, dù hoàn cảnh vô cùng nghiệt ngã.

Lời của Mộng Hân như một quả bom, làm mọi người có mặt trong Từ đường im phăng phắc, kinh ngạc. Chỉ có một mình Vũ Hàng là lòng như nở hoa, chàng nhìn Mộng Hân hét lớn, cổ vũ:

- Anh không để em một mình đi đâu. Anh sẽ đi cùng em. Bất kể chuyện đó có qua đầu sôi lửa bỏng thế nào, anh sẽ cùng em đối mặt.

Và như vậy là chuyện coi như giải quyết xong. Ngay hôm ấy, Mộng Hân phải ấn chỉ vào giấy tu thư Rồi bị nhốt ngay vào từ đường, đợi hôm sau hành lễ qua cổng sắc phong. Từ giây phút đó trở đi Mộng Hân không còn được gặp lại bé Thư Tịnh nữa.

Và cái ngày quyết định đã đến.

Mộng Hân được tám đại trưởng lão nhà họ Tăng giải đến trước bảy cổng sắc phong. Bảy tấm cổng sừng sững như bảy cửa ải dữ. Trong đầu Mộng Hân hiện ra cái hình ảnh đầu tiên mình đã đi qua Hai bên cổng đông nghẹt người, lúc đó Mộng Hân ngồi trong kiệu hoa. Đó cũng là lần đầu tiên Mộng Hân gặp Vũ Hàng. Và rồi bây giờ, năm năm sau cái ngày ấy. Mộng Hân lại quay trở lại. Nàng đưa mắt nhìn tới trước, lòng chột kinh hãi. Vì lần này, gần như người của cả trấn Bạch Sa

đều có mặt. Họ cũng đông nghẹt. Nhưng thái độ thì hùng hổ, giận dữ hình như họ còn mang theo rất nhiều thứ rau cải hư, trứng thối, gạch đá...

Mộng Hân không hiểu họ mang những thứ đó ra đây làm gì. Người nhà họ Tăng có mặt đầy đủ, trừ bé Thư Tịnh phải ở nhà. Tăng lão phu nhân và bà Văn Tú đứng cạnh tám vị trưởng lão thái độ nghiêm khắc. Ông Mục Bạch và Vũ Hàng chen giữa đám đông ra đứng đầu làng. Vũ Hàng vừa nhìn đám đông trùng điệp đã giật mình, kêu lên:

- Trời ơi! Sao mà đông thế này? Tại sao không cử hành trong yên lặng. Chẳng lẽ mọi người muốn xử chết Mộng Hân mới hài lòng ư?

ông Mục Bạch âu lo nói:

- Ta đã nói trước rồi mà con nào có tin tạ Chuyện đâu phải là của riêng hai người, mà là danh dự của cả trấn Bạch Sa này. Đó mới chính là điều nguy hiểm.

Vũ Hàng nghe nói chợt hiểu ra, sợ hãi chen về phía Mộng Hân, vừa chen vừa hét:

- Thôi, thôi... Mộng Hân đẹp bỏ chuyện qua cổng đi! Đẹp đi!

Mộng Hân nào có nghe thấy. Từ má cũng ý thức được chuyện nguy hiểm, khóc nói với Mộng Hân:

- Tiểu thư ơi, đừng có dại! Tiểu thư hãy nhìn xem ở đây có bao nhiêu người, chắc chắn là tiểu thư sẽ không đi hết được đâu. Họ sẽ không để tiểu thư quạ Đây là một cái bẫy tiểu thư đừng có tin họ.

Nhưng Cửu thái gia đã lạnh lùng nói:

- Bây giờ mà có hối thì cũng không còn kịp rồi. Đây là sự lựa chọn của cô ta, và đã chọn thì không hối. Thôi hãy bắt đầu đi. Hãy nhớ là mỗi cổng phải đọc đủ ba câu, không được sai sót.

Lúc đó, đám đông đã có vẻ bức dọc vì chờ đợi. Họ khua chén, khua nôi, miệng hét:

- Sao không qua cổng sắc phong đi Qua nhanh lên đi chứ?

Và không biết ai mở đầu, họ cùng nói to.

- Qua! Qua!

Đám đông lại ùa theo. Tiếng vang như vọng từ đáy mồ làm Mộng Hân khiếp đảm, nàng hấp tấp quỳ xuống chân cổng thứ nhất. Đám đông đã hét lên:

- Xem kìa! Con Hạ Mộng Hân, mẹ đàn bà dâm đảng, chồng chết chưa bao năm đã lấy trai.

- Cút đi! Hãy cút đi khỏi Bạch Sa trấn của chúng ta!

- Dâm phụ! Dâm phụ! Con điếm kia! Ngươi đã làm hoen ố cả bảy chiếc cổng sắc phong của trấn Bạch Sa chúng ta rồi.

- Đàn bà bần tiện, hạ cấp! Cút ngay! Cút ngay!

Và đi kèm với những lời khó nghe đó, là những quả cà thối, trứng thối, mảnh vụn gạch đá nhỏ, nước bẩn... nhắm ngay người của Mộng Hân bắn vào, nàng bị trúng đòn đau buốt, lòng chợt nghĩ “Cảnh địa ngục” cao lắm cũng chỉ bằng chừng này! Nàng vừa khóc vừa đập đầu trước cổng sắc phong thứ nhất.

- Mộng Hân, tội lỗi ngập đầu, đã phạm tội với liệt tổ liệt tông của nhà họ Tăng.

Xong ba lạy, nàng đứng dậy, tiếp tục tiến đến chiếc cổng thứ hai. Lại có một số rác rưởi, đất cát, nước dơ tạt vào người. Mắt nàng bị mờ hôi và lệ làm mờ hẳn. Người nhà họ Tăng kể cả lão phu nhân, Văn Tú, Mục Bạch đều kinh hãi tái mặt khi mục kích những diễn biến quạ. Mấy lần Vũ Hàng định xông ra tiếp cứu đều bị gia đình và ông Mục Bạch cản lại, ông Mục Bạch nói:

- Con đừng có bước ra. Con chẳng giúp được gì đâu. Đoạn đường này bắt buộc Mộng Hân phải đi một mình đi. Nếu không tám vị trưởng lão kia có thể mượn cớ để bắt Mộng Hân đi lại từ đầu. Mộng Hân đã gây ra quá nhiều tội lỗi, phải để nó đi hết.

Vũ Hàng không phục vẫn vùng vẫy, nhưng vừa thoát khỏi tay này đã bị tay kia giữ lại, không làm sao ra được

Mộng Hân đã đến được chiếc cổng thứ hai

- Mộng Hân tội lỗi ngập đầu, đã phạm tội với liệt tổ liệt tông nhà họ Tăng.

Ngay lúc đó một miếng ngói bể đã bay ra trúng ngay trán Mộng Hân làm máu chảy dài xuống. Rồi một phụ nữ khác cầm chổi quét ra đập lên người Mộng Hân, làm nàng ngã nhào xuống. Đám đông chẳng những không thương hại mà còn reo lên:

- Hay quá! Hay quá! Thế mới đúng.

Tiếp đó là một trận mưa quả thối, trúng thối bồi vào. Vũ Hàng không chịu được, hét to:

- Tàn nhẫn quá! Man rợ quá!

Rồi chàng dùng hết sức bình sinh đẩy ngã đám đông gia đình với đám đông đứng quanh. Tả xung hữu đột thoát ra ngoài. Ông Mục Bạch thấy vậy, hét to:

- Vũ Hàng, con làm gì đấy. Hãy mau quay lại!

Nhưng Vũ Hàng đâu có nghe thấy gì nữa, chàng chạy nhanh đến bên Mộng Hân, dang rộng tay ra che chở cho người mình yêu. Vũ Hàng nghẹn lời nói:

- Mộng Hân! Anh đã đến đây, chuyện này là chuyện của hai đứa mình, chớ đâu phải của riêng em. Anh sẽ cùng quỳ bên em, cùng chấp nhận để họ ném đá, hạ nhục... ta sẽ cùng đi hết đoạn đường này.

Đám đông thấy vậy hét lên:

- Xem kìa! Chúng nó một đôi dâm phu, dâm phụ.

Đúng là bọn chó hoang!

Rồi hàng trăm tiếng chửi rủa hàng trăm thứ đồ vật hư thối được ném vào hai người. Vũ Hàng ôm Mộng Hân vào lồng ngực, dùng đôi vai rộng che chở cho nàng. Họ tiếp tục đi về phía chiếc cổng thứ ba.

Nhưng đám đông thấy Vũ Hàng đứng ra che chở cho nàng như vậy, lửa giận như bùng lên. Bao nhiêu vật dụng mang theo, họ đều ném về phía hai người. Và như thế là chẳng làm sao né được, Vũ Hàng cũng lãnh đủ mấy cục đá vào người, máu chảy, ông Mục Bạch đứng ngoài thấy Vũ Hàng và Mộng Hân hết sức nguy ngập. Vì đám đông càng lúc càng hét to:

- Hãy đập chết lũ nó! Hãy giết chết nó đi!

Và không chịu nổi nữa, ông bứt ra khỏi đám đông, chạy ra

ngoài. Vừa chạy vừa hét:

- Đừng đánh nữa, đừng ném nữa!

Và ông đã có mặt bên cạnh Mộng Hân với Vũ Hàng.

Đám đông hò hét chợt ngưng lại không biết chuyện gì xảy ra, thì nghe ông nói:

- Hãy tha cả bọn chúng! Thủ phạm chính là tôi này. Tất cả những bi kịch này đều là do tôi tạo ra cả. Tôi mới đúng là người có lỗi với liệt tổ liệt tông. Còn hai đứa nó chỉ là hai đứa đáng thương, yêu nhau. Nếu yêu nhau mà có tội, thì trên thế gian này, tất cả chúng ta đều là kẻ có tội cả.

Rồi ông quỳ xuống dập đầu với mọi người nói:

- Tôi tội ngập đầu, tôi mới tội đáng chết. Cầu xin chư vị tha cho bọn trẻ chúng nó.

Hành động của ông làm đám đông dân làng ngỡ ngàng. Mộng Hân và Vũ Hàng ngồi đấy cũng ngạc nhiên. Tám vị trưởng lão nhìn nhau chẳng biết xử lý thế nào. Tăng lão phu nhân càng khó tưởng tượng

Thế là tiếng hò hét lặng xuống. Khung cảnh trở nên yên tĩnh. Ông Mục Bạch thì cứ dập đầu không ngớt về bốn hướng. Vũ Hàng là người đầu tiên phản ứng, chàng bước tới, đỡ ông Mục Bạch dậy, ngay lúc đó chẳng hiểu sao Vũ Hàng bật khóc, chàng nghẹn lời nói:

- Cha! Tại sao cha lại hành động như vậy?

Tiếng “Cha” đầy cảm xúc làm cho ông Mục Bạch cũng tuôn lệ như mưa. Hai cha con ôm nhau cùng khóc. Tăng lão phu nhân cũng rơi lệ Còn bà Văn Tú thấy hối hận vì điều mình đã

đi tố chuyện với Cửu thái gia. Mộng Hân giọng đứng dậy, nói:

- Để tôi đi hết cả những cổng sắc phong còn lại.

Vũ Hàng đi theo:

- Anh cùng đi em nhé?

ông Mục Bạch cũng bước:

- Cả cha nữa, cha cùng đi với con.

Thế là cả ba người cùng dìu nhau đi đến từng chiếc cổng, cùng sụp lạy. Sự cuồng nhiệt lúc đó của đám đông như xẹp xuống. Và tám vị trưởng lão cũng đưa mắt nhìn nhau không biết xử lý thế nào.

Và như vậy, họ đã đi qua hết bảy chiếc cổng sắc phong.

Cửu thái gia nhìn Mộng Hân. Giọng nói dịu hẳn:

- Xong rồi! Hạ Mộng Hân! Bắt đầu từ bây giờ, ngươi là người hoàn toàn tự do rồi đấy.

Mộng Hân và Vũ Hàng nhìn nhau, rồi chẳng hẹn, họ cùng đến quỳ trước mặt ông Mục Bạch, nói:

- Cha! Tội con xin chào cha lần cuối, trước khi đi!

Rồi cả hai dập đầu lạy.

ông Mục Bạch lòng ngổn ngang trăm mối. Ông cúi xuống đỡ hai người lên, mắt ông rung rung lệ. Ông phải đè nén tình cảm trong lòng thật lâu, mới nói được

- Thôi đi đi, các con! Nhưng mà hãy nhớ. Trấn Bạch Sa này

vẫn là cội rễ của con. Không cắt được rễ đâu. Bao giờ nội các con đã nguôi ngoai cơn giận hãy trở về. Hãy nhớ là ở đây còn có những người già... và một đứa trẻ.

Lời của ông làm nước mắt Mộng Hân tuôn dài, nàng đứng lên, đi về phía Tăng lão phu nhân, quỳ xuống nói:

- Nội! Con xin gọi bé Thu Tịnh lại cho nội. Như điều cha đã nói, đến một ngày nào đó khi cơn giận của nội không còn, nội hãy cho con biết, để con được quay về đoàn tụ với bé Thu Tịnh. Con sẽ cảm ơn nội rất nhiều.

Tăng lão phu nhân nhìn lên, mắt rớm lệ nhưng không nói một lời nào cả.

Mộng Hân quay lại, tiếp nhận ánh mắt đầy nhiệt tình của Vũ Hàng. Nàng đưa tay cho chàng, đứng thẳng người, xúc động nói:

- Cuối cùng rồi em cũng có thể đứng giữa nắng trời, nói với anh, em là của anh, em yêu anh! Xin hãy đưa em đi.

Vũ Hàng siết chặt tay Mộng Hân. Hai người bước đến đâu, đám đông tách ra đến đó. Cả hai chậm rãi đi bên nhau, rời khỏi những cổng sắc phong hướng về đại lộ. Họ đi mà chẳng quay lại. Bỏ mặc những chiếc cổng kia sừng sững với năm tháng vô tự Từ má lẻo đẽo theo sau với tất cả lòng yêu quý. Và tất cả cùng bước, cùng hướng về một chân trời rộng mở phía trước. Đi mãi... đi mãi... cho đến khi hòa lẫn vào trong bóng cây...

Đó là một câu chuyện tình yêu hơi khác thường.

Và đó cũng là lần cuối cùng trấn Bạch Sa có chuyện bắt cô dâu phải làm lễ bái cổng sắc phong trình tiết, trước khi về nhà

chồng. Và như điều Mộng Hân dự đoán, thế giới luôn biến đổi không ngừng đến khi cái luồng gió tự do yêu nhau, tự do kết hôn thổi qua trấn Bạch Sa, thì câu chuyện về mối tình của Mộng Hân và Vũ Hàng đã trở thành cổ tích. Những chiếc cổng sắc phong của vua chúa cũ vẫn còn đó, vẫn tro gan cùng tuế nguyệt, nhưng các quan niệm Trung, Hiếu, Tiết, Nghĩa không còn được người đặt nặng như xưa. Họ kể lại chuyện Mộng Hân, Vũ Hàng như một thứ trà dư tửu hậu, một câu chuyện ngày xưa, ngày xưa...

Hết